

Het geheim van de gletscher

S.S. Smith

bron

S.S. Smith, *Het geheim van de gletscher*. Met illustraties van Hans Borrebach. N.V. Drukkerij De Spaarnestad, Haarlem ca. 1950-1960

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/smit200gehe01_01/colofon.php

© 2012 dbnl

Eerste hoofdstuk

't Is me hier te tam!

Toe, schei nu eens uit met over het hoofd van den chauffeur heen naar de snelheidsmeter te kijken,' zei de professor, 'en vertel me liever, hoe je dit land vindt!'

Charlie keek rond. De huurauto reed nu al twee uur door een kronkelende vallei langs een rivier, eerst aan de ene zijde, daarna aan de andere, steeds tussen woeste bergtoppen. Het was lente, maar ondanks het jonge gras langs de weg herinnerden de kale rotsen boven hun hoofden en de sneeuw op de hellingen er maar al te duidelijk aan, dat de winter nog nauwelijks voorbij was.

'Och, het is een heel aardig land!' mompelde de jongen, zich onverschillig houdend.

'Heel aardig?' riep zijn vader uit. 'Maar besef je dan nog niet, dat je in de Tiroler Alpen bent, die.... die....'

'Die tussen Italië aan mijn linkerhand en Duitsland aan mijn rechter liggen, terwijl ik vlak voor m'n neus Zwitserland heb!' lachte de jongen. 'Heus, vader, ik vind het land heel aardig. Hoe zei u ook weer, dat ze Tirol noemden?'

'Het land tussen de bergen,' en het staat vast, dat het een der meest belangwekkende landjes ter wereld is.'

'Hm.... dat wil ik gedeeltelijk wel aannemen. Een land-je is het zeker, maar of het belangwekkend is, staat nog te bezien.'

'Hoe dat zo?'

'Och, hoe kan het eigenlijk belangwekkend zijn? 't Is me hier veel te tam, vader, dat weet u zelf ook wel!'

'Heus?'

'Ja, heus. We zijn hier in Europa en heel Europa is mak en zoetelijk!'

Langzaam schudde de professor het hoofd en keek koddig-wanhopig om zich heen.

‘Dat is jouw waardering!’ zei hij eindelijk. ‘Maar, beste jongen, weet je dan niet, dat eens de Romeinen deze zelfde wegen overtrokken? En wat zeg je dan wel van al die vervallen burchten, die we voorbijgekomen zijn? In dit kleine landje zijn er over de vijfhonderd, op toppen en andere ongenaakbare punten, vol herinneringen aan de middeleeuwen! Eerst de Romeinen, toen de ridders en daarna de moderne veldheren! Men zegt, dat Napoleon deze zelfde vallei is doorgereden. Ja, en nu komen wij er doorheen!’

‘Dat is 't 'm juist!’ meende Charlie. ‘Wij komen er pas doorheen, nu al die belangwekkende kerels al lang verdwenen zijn. In plaats van Napoleon ontmoeten we een enkelen mal aangedirkten boer en in plaats van Romeinse legers een troep koeien, die naar de wei gedreven worden. Jonge mensen als ik kunnen niet in het verleden aarden; we hebben spanning nodig!’

‘Nou, daar kan Tirol voor zorgen!’

‘Het ziet er niet naar uit! Wat kan er in die heuvels nou gebeuren? Zijn er misschien beren?’

‘Neen.... spoken!’

Charlie keerde zich benieuwd om naar zijn vader.

‘Spoken, geesten, heksen, elfen, kabouters en al dat soort wezens!’

‘En dan gaan die brave Tirolers er zeker met een geweer op uit, om die geesten te bestrijden?’ zei de jongen glimlachend.

‘Ik wil natuurlijk niet beweren, dat die wezens werkelijk bestaan, maar de mensen hier denken het nu eenmaal en in zoverre is het net hetzelfde, alsof die onzichtbare vijanden in werkelijkheid voor hen bestaan.’

De jongen tuurde voor zich uit in de verte. Ze waren

het drukke stadje Landeck doorgereden en volgden nu een andere bergstroom naar het zuidwesten. De vallei werd smaller en de bergen schenen dichter bij de weg te komen. Ze passeerden een kapelletje en de chauffeur nam eerbiedig zijn hoed af. In de verte schitterden de hel geverfde huisjes in de stralen der avondzon.

Het was een verrukkelijk landschap en toch keek Charlie voor zich uit met niets ziende ogen. Hij zat te denken. Zover het hem heugde, had zijn vader altijd met hem gelachen en grapjes gemaakt, meer als een jongen van zijn leeftijd dan als een volwassen man. En beiden hadden altijd geweten, hoever ze met hun plagerijen gaan konden. Maar hij wist ook, wanneer zijn vader het ernstig bedoelde, en omdat hij blijkbaar ernstig meende, wat hij zei over het geloof der Tirolers in geesten en spoken, maakte de jongen er geen grapje meer mee, maar zat hij er over na te denken en te piekeren, totdat hij den chauffeur hoorde zeggen:

‘Hier hebben we Oberkamm, Herr Professor.’

‘Mooi zo!’ antwoordde professor Loomis.

Het dorpje Oberkamm bestond uit een enkele straat met houten huisjes onder ver overhangende daken. De balkonnetjes en het verdere houtwerk waren druk met snijwerk versierd. De rood of helgroen geschilderde deuren en luiken, soms met bloemen of Bijbelse taferelen versierd, wekten de indruk van een speelgoedverzameling of een sprookje. Even later stopte de wagen onder een uithangbord, waarop de dorpschilder een grote witte duif met het onderschrift ‘In de Witte Duif’ had geschilderd.

De chauffeur loste hun koffers, en reed terug door de vallei omlaag. Intussen was de waard van de Witte Duif, een dikke, gastvrije Tiroler, die hen blijkbaar in drie talen tegelijk welkom trachtte te heten, naar buiten gekomen. Maar de reizigers verlangden niets anders dan een of ander

vervoermiddel, dat hen naar Grünthal zou brengen, dat per auto onbereikbaar was.

‘Ja, ja,’ mompelde de waard en hij dribbelde heen, om vijf minuten later terug te keren met een man, dien hij als ‘Grote Krodl’ voorstelde.

‘Guten Tag,’ zei de man bruusk. ‘Moeten jullie naar Grünthal?’

‘Ja,’ antwoordde professor Loomis.

‘Dan neem ik jullie wel mee. Ik woon er ook.’

Terwijl de professor en Grote Krodl de vervoervoorwaarden bespraken, greep Charlie de gelegenheid aan, om den man wat aandachtiger op te nemen. Zonder te weten waarom, voelde de jongen, dat hij dien man in de gaten moest houden. Hij was een reus met donker uiterlijk en zwarte haren en baard. Zijn mond was hard en wreed en onder het spreken boog hij zich steeds voorover, wat een dreigende indruk maakte. Hij droeg het gewone boerenkostuum: een punthoed met een veer, zware schoenen met halve kousen en 'n korte gemslere broek met leren bretels over het openstaande hemd.

‘Nu, goed dan,’ zei de professor. ‘Waar is je wagen?’ Grote Krodl bracht zijn met een paard bespannen wagen voor. Hij gooide hun bagage er in, ging voorop zitten, en nodigde zijn passagiers met een gebaar tot instappen en plaatsnemen op hun koffers. Hij gaf zijn paard een grauw. Charlie en zijn vader waren op weg naar Grünthal.

‘Is het ver?’ vroeg de jongen.

‘Neen, maar in deze wagen kan het wel ver lijken,’ antwoordde zijn vader.

Charlie vond de rit heel kort. Juist, omdat hij zo belangwekkend was. Ze volgden nu niet meer de vallei van Landeck naar Oberkamm, maar sloegen af langs een zijriviertje en reden door een smalle, stille bergspleet, die den jongen het gevoel gaf, in een heel andere wereld te zijn

aangeland. Er was minder zonlicht en meer sneeuw, zowel op de bergtoppen als in de ravijnen. Ze kwamen er geen enkele auto tegen, maar slechts voetgangers en nu en dan een hobbelerende, uiterst langzaam rijdende kar. De hoge bergen stonden vlak om hen heen en veroorzaakten een drukkende stilte. Er klonk geen ander geluid dan het knarsen der wielen en het ruisen van de bergstroom.

‘Die rivier komt zeker van een gletscher,’ meende Charlie. ‘Het water ziet zo melkwit.’

‘Hm,’ antwoordde zijn vader, met de hand naar een hoge sneeuwtop in het zuiden wijzend, ‘dat is de Fluchthorn, waar ik vijf jaar geleden veel gezeten heb. Eh bien, notre ami écoute!’

Charlie, die al zijn aandacht aan de Fluchthorn wijdde, keek verwonderd op, omdat zijn vader hem plotseling in het Frans waarschuwde, dat hun koetsier hen afluisterde. En werkelijk duidde de houding van Grote Krodl aan, dat hij vrij graag wilde weten, waar de twee reizigers het over hadden.

Het gesprek stokte even, en de koetsier werd onrustig en schraapte zijn keel. Wat verderop begon hij zelf een praatje.

‘Bent u een geleerde?’

‘Ja, geoloog.’

‘Uit Amerika?’

‘Ja, uit Amerika.’

De wagen hobbelerde krakend verder. Grote Krodl hervatte zijn aanval.

‘Gaat u de gletscher onderzoeken?’

‘De gletscher? Ja. Ik ben leraar aan een Amerikaanse universiteit. Dit is mijn zoon. We zijn van plan een poosje in Grünthal te blijven. We komen vandaag van Innsbruck. Mijn zoon is hier nog nooit geweest, maar voor mij is het de tweede keer, dat ik in Tirol kom.’

De man vroeg niet verder en hield eindelijk stil voor een groot houten huis.

‘U bent er!’ zei hij kortaf.

‘Hè?’ vroeg de professor, rondkijkend. Het dorp Oberkamm was achter de helling verdwenen en ze zagen niets anders dan twee huizen, het grote, welvarende huis, waar ze voor stonden, en dan verderop nog een, dat wat kleiner en eenvoudiger was. ‘Maar de Brunners wonen hier toch niet?’

Met open mond keek Grote Krodl den professor enige ogenblikken aan, en zijn gezicht werd donkerrood.

‘De Brunners? Neen, die wonen niet hier. Dit is het huis van mijn broer. Hij verschaft altijd logies aan de vreemdelingen, die in Grünthal komen.’

‘Maar ik heb al kamers besproken bij de familie Brunner,’ zei de professor. ‘En dus zou ik graag hebben, dat u ons daarheen bracht. Het is al laat.’

Charlie kon zijn ogen niet van Grote Krodl afwenden. Angst, woede en wantrouwen wisselden zich op diens gelaat af, en zijn donkere ogen fonkelden onheilspellend. Maar toch was hij verstandig genoeg, het met vriendelijke woorden te proberen.

‘U kunt net zo goed hier blijven,’ mompelde hij. ‘De vrouw van mijn broer kookt uitstekend en die Brunners.... nou ja, die deugen eigenlijk niet. Het zou u daar beslist niet bevallen.’

‘Maar ik ben bekend met Brunner,’ antwoordde hij koel.

‘Ja, dat is vijf jaar geleden,’ zei de man koppig. ‘Maar in die tijd is er heel wat in Grünthal veranderd. Waarom wilt u met alle geweld daarheen?’

‘Het is dichterbij de gletscher en bovendien....’

‘Het scheelt heel weinig. Wacht u even, dan zal ik mijn broer waarschuwen,’ en voordat de professor het had kunnen verhinderen, had hij luid geroepen.

Een vrouw stak haar hoofd buiten de deur en zei, dat haar man niet thuis was. Ze maakte een eigenaardig gebaar in de richting der vallei, nam de vreemden scherp op, en verdween weer binnenshuis.

‘t Maakt niet uit,’ zei de professor, ‘we logeren toch bij de Brunners.’

De man scheen woedend te zijn. Hij klom uit de wagen, ging er wijdbeens naast staan, en gromde: ‘Ik breng jullie er niet heen.’

‘Uitstekend,’ antwoordde de professor, hem meteen betalend, ‘dan gaan we wel op een andere manier. Haal de bagage er maar uit, Charlie.’

En terwijl Grote Krodl er bij stond te mopperen, namen de beide Amerikanen hun koffers op, en liepen in de richting van het huis van Brunner.

‘Is dat soms een type van het Tioolse karakter?’ vroeg de jongen grinnikend.

‘Nee, hij is blijkbaar niets anders dan 'n knorrige kerel, die 'n hekel aan de Brunners heeft. Let maar niet op wat hij zei; je zult zien, dat de Brunners heel geschikte mensen zijn.’

‘Maar toch zal die Krodl allicht wat leven in de brouwerij brengen,’ meende Charlie. ‘Ik vind het wel leuk, dat hij onze buurman is.... Wat worden die koffers gauw te zwaar om te dragen. Zouden we niet even rusten?’

Ze hielden even stil, schepten adem, en vervolgden hun weg. Het huis van de Brunners zag er lang zo welvarend niet uit als dat van Krodl. Er lag een droefgeestig waas over huis en erf. Er was niemand te zien en toen ze naderbij kwamen, hoorden ze al evenmin enig gerucht.

‘Gek, dat die Grote Krodl er zo kwaad over was,’ mompelde de jongen. ‘Zou dat nu alleen zijn, omdat we niet bij zijn broer wilden logeren?’

‘Denkelijk zit er wel wat anders achter,’ meende zijn vader.

Charlie wilde juist verder vragen, toen een ruige hond van achter het huis van Brunner kwam gehold, en blaffend op hen afstoot. Hij was reeds vlak bij hen, toen een stem riep: ‘Schnau! Schnau! Kom hier! Hier!’

Grommend bleef de hond staan. Achter het huis om kwam een jongen te voorschijn en riep hun iets toe. De professor antwoordde, en zei toen tegen Charlie:

‘Neem hem eens goed op. Dat is Franz Brunner.’

Tweede hoofdstuk

Moelijkheden ophanden

De jongen was van Charlie's leeftijd, maar verschilde heel wat in uiterlijk. De Amerikaanse jongen droeg dikke wollen sportkousen, en jas en pet, maar de Tiroler was blootsvoets en blootshoofds en droeg geen andere beschutting tegen de gure bergwind dan een open hemd en een korte leren broek. Gebruind door wind en zon stak zijn gelaatskleur scherp af bij die van den bleken stadsjongen. Zijn haren en ogen waren donkerbruin en hij zag er stoer en stevig uit, maar tevens zo gemoedelijk, dat Charlie hem terstond graag mocht lijden. De Tirolerjongen stak zijn hand ter begroeting uit, eerst naar Loomis, dan naar Charlie.

‘Welkom. Maar... hoe komt u eigenlijk hier? Ik heb geen wagen gehoord.’

Professor Loomis vertelde hun wedervaren met Krodl en de jongen kreeg een kleur.

‘Ik schaam me er over, dat hij u zo'n poets gebakken heeft!’ zei hij, hun koffers opnemend. ‘Ik zal de bagage even in huis brengen.’

Charlie deed een stap opzij, in de mening, dat de jongen een paar koffers zou oppakken en de rest aan henzelf zou

overlaten. Maar Franz gooide de zware instrumentenkoffer over zijn schouder, greep een tas onder iedere arm, en zou de twee grote koffers ook nog opgenomen hebben, als Loomis niet tussenbeide gekomen was. De last, die voor vader en zoon bijna niet te dragen was geweest, scheen voor den stevigen Tiroler niets te betekenen. In elk geval had hij nu het grootste deel van hun bagage, en joeg de wilde hond voor zich uit.

‘Zeg, Franz, jij bent heel wat gegroeid!’ zei de professor, achter hem lopend.

‘Ja,’ antwoordde de Tiroler eenvoudigweg.

Charlie vroeg zich af, waarheen ze eigenlijk gingen. Want dat huis van Brunner leek al heel weinig op een huis, maar meer op een stal. Door de beneden vensters zag hij de koeien staan. Maar Franz nam hen mee langs een trap, die tegen de achterzijde van het huis was gebouwd, naar de bovenverdieping. Wat zouden zijn vrienden vreemd opkijken, meende Charlie, als hij hun vertelde, dat de mensen hier boven de koestal woonden.

De trap voerde naar een veranda en daar traden ze een gezellig, met 'n lamp verlicht vertrek binnen. Een vriendelijke boerenvrouw, met blonde vlechten om het hoofd gewonden, kwam hen tegemoet. In haar oren droeg ze gouden ringen. Ze sprak, evenals haar zoon, vrij goed Engels en daardoor voelden de reizigers zich al dadelijk thuis.

‘Is dat nu uw Charles, professor?’ vroeg de vrouw, den jongen vriendelijk beijkend.

‘Ja, vrouw Brunner. Ik had gedacht, dat hij groter zou zijn dan Franz, maar die is ook zo hard gegroeid.’

De jongens keken elkaar lachend aan. Ze leken uiterlijk toch zo bitter weinig op elkander.

Vrouw Brunner bracht hen naar hun kamer en Franz sleepte de bagage erheen.

‘Over een half uur zal het avondeten zowat klaar zijn,’ zei de vrouw. ‘Ondertussen wilt u misschien buiten eens rondkijken, nietwaar?’

Zowel Charlie als zijn vader waren het daarmee eens, want voordat het geheel donker was, wilden ze graag nog wat van de vallei zien. Franz was bezig bij de koeien, toen ze de trap weer afkwamen.

‘Waar is vader?’ vroeg de professor, zo gewoontjes mogelijk.

‘Hij is op het ogenblik niet thuis.... Ik denk, dat hij wel gauw terug zal zijn.’

De manier, waarop de jongen de vraag naar zijn vader beantwoordde, toonde duidelijk, dat hij er mee inzat, en om het gesprek af te leiden, vroeg Charlie hem, van wat voor ras de hond was, die om hen heen snuffelde.

‘Dat is 'n schnauzer,’ antwoordde Franz. ‘Daarom noem ik hem Schnau.’

‘Hier, Schnau!’ riep Charlie vriendelijk, maar de hond wilde niet luisteren.

‘Dat komt later wel,’ zei Franz, ‘als hij maar eerst goede maatjes is.’

Beneden in het dal begonnen de klokken te luiden, maar dat trok weinig belangstelling bij de twee Amerikanen, die al hun aandacht gericht hadden op het gebergte boven hen. Daar bevonden zich niet anders dan donkere wouden en kale rotsen, en heel in de verte glinsterde flauwtjes de Fluchthorn. Wat verder om het huis heengaande, uitte Charlie opeens een kreet van verrassing. Vlak tegenover hem was een bergspits, die hoger scheen dan de Fluchthorn en die leek op te rijzen uit het steeds wisselende licht van de avondhemel. Het was hem, alsof die berg plotseling uit het niet te voorschijn kwam. De kantige, scherpe omtrekken stonden in 'n steeds wisselende purperen gloed en de naakte spits scheen in bloed geverfd.

‘Kijk toch eens.... dat lijkt wel bloed!’ riep de jongen verbaasd uit.

‘Dat hebben anderen ook ze gevonden,’ zei de professor.

‘Hoe bedoelt u dat, vader?’

‘Wel, hele geslachten van Tirolers hebben er net zo over gedacht als jij, en vandaar heeft die top de naam Bloedspits gekregen.’

‘O.... dus omdat de zon hem bij het ondergaan rood kleurt? Ik dacht....’

‘Wat dacht je?’ vroeg zijn vader, vol bewondering voor de wisseling der kleuren van het zonlicht.

‘Ik dacht, dat ze er misschien werkelijk bloed mee bedoeld hadden, wat beter zou passen in uw verhalen over spoken en geesten.’

De jongen keek zijn vader lachend aan, om te zien, of deze op die plagerij inging, maar de professor scheen met iets anders bezig. Charlie keek dezelfde richting uit, en zag een man met langzame schreden uit de vallei naar hen toekomen. De duisternis begon snel te vallen, de Bloedspits had zijn gloed verloren, en de hemel werd zwartblauw boven hun hoofd. De man leunde zwaar op een stok en hinkte heel eigenaardig. Plotseling riep de professor verbaasd:

‘Grote goedheid.... dat is Brunner zelf!’

‘Brunner?’

‘Ja, de vader van Franz.... Ik....’

Hij had geen tijd om de zin te beëindigen, want de man was nu vlakbij genaderd, had zijn stok opgeheven en riep met schorre stem:

‘Ik heb toch gezegd, dat je hier weg moest blijven? Daar moet een eind aan komen, schurken, dat jullie....’

‘Maar, Brunner!’ riep de professor, de opgeheven stok vastgrijpend, ‘wat is er nu aan de hand? Ken je me dan niet meer?’

Ogenblikkelijk liet de woedende man de stok los; hij beefde over al zijn leden, keek de vreemdelingen even mompelend aan, en zei eindelijk, vrij normaal:

‘Neem me niet kwalijk, Herr Professor. Ik zag u beiden voor de Krodl's aan.’

‘Ja, ja, ik begrijp het wel,’ suste de professor. ‘Maar we zijn ook pas hier. Dit is mijn zoon, Brunner.’

Uit de bovenverdieping van het huis gleed een lichtstraal door het duister; vrouw Brunner verscheen, en riep naar omlaag:

‘Het eten staat klaar, als u komen wilt. Franz ook!’

Ze gingen naar de ruime keuken en Charlie was er benieuwd naar, Brunner bij het lamplicht te zien. En toen begreep hij alles veel beter, want het gelaat van den man verried duidelijk, hoe het met hem stond. Zware zorgen hadden zijn verstand in de war gebracht. Brunner was niet ouder dan de professor, maar hij liep gebogen en beefde, en er lag in zijn ogen een onnatuurlijke glans. Toen hij eenmaal rustig in de keuken zat, werd hij op slag kalmer en gewoner. Vreemd genoeg scheen hij zich niets meer te herinneren van wat er zoëven gebeurd was; hij sprak er ten minste geen woord over.

Ze zetten zich aan tafel en Charlie vergat al spoedig zijn verbazing over het gedrag van Franz' vader. De jongen had van de lange rit uit Innsbruck trek gekregen en al was de houten keukentafel dan ook niet gedekt, hij begon met smaak te eten. Het was 'n eenvoudig maal: grof bruin brood, een schotel zuurkool met leverknoedels, en verder niets.

‘Dat is alles, wat we hebben,’ zei Brunner somber.

‘Maar het is best en er is volop,’ antwoordde professor Loomis.

Toch scheen dit gemoedelijke antwoord den heer des huizes niet tevreden te stellen. Hij verzonk al spoedig in naargeestige gedachten en stond eindelijk op met de woorden:

‘Maar we zijn nog niet helemaal te gronde gericht!’

Hij ging naar een andere kamer. Vrouw Brunner scheen verdrietig, maar ze gaf er geen verklaring van, en niemand vroeg er haar om. Na het avondeten blies Franz het vuur in de haard wat aan, en zijn moeder nodigde haar gasten hun stoelen bij te schuiven. Charlie liet zijn ogen door het ruime vertrek dwalen. De met handsnijwerk versierde stoelen, de beschilderde luiken voor de ramen, de hertsgeweien tegen de wanden, dat alles leverde hem stof genoeg tot nadenken. En de citer, die tegen de muur hing, scheen hem in dit sombere huis helemaal niet op zijn plaats. Plotseling kwam Brunner weer binnen, ditmaal in een geheel ander kostuum. Hij had zijn Zondagse kleren aangetrokken, waartoe een leren buis met sierknopen en een horlogeketting van zilveren munten behoorden. Hij had een geweldig grote pijp in de hand, van gesneden hout met een grote porseleinen kop. Hij zette zich met een zekere zwier bij de haard, bood den professor tabak aan, en begon zelf zijn pijp te stoppen.

‘Neen, we zijn nog niet helemaal ten onder gegaan,’ zei hij nogmaals. ‘Maar wie weet, hoe gauw het gebeurt!’

‘Kom nou, Martin!’ suste zijn vrouw.

Ze sprak op zacht verwijtende toon, en haar man zweeg en ging rustig zitten roken. De professor vroeg, wat er in de laatste vijf jaar voor bijzonders in Grünthal gebeurd was, maar vermeed zorgvuldig alles, wat op Brunner zelf kon slaan.

‘Ben je graag in Tirol?’ vroeg vrouw Brunner aan Charlie.

‘Ja, heel graag. Het moet hier wel een echt land zijn om te jagen.’ Hij wees op de jachtropeeën aan de wand.

‘Ja, er is wel wat wild,’ antwoordde ze en Charlie zag, dat hij iets gevraagd had, dat haar niet beviel, maar waarom, begreep hij eerst later.

‘Wild!’ riep Brunner opeens, hard aan zijn pijp trekkend. ‘Of er wild is! Maar tegen woordig jagen ze op de mensen zelf. Vroeger joegen ze op wild. Dat is het grote verschil! Zie je die horens daar boven de schouw, jongeman?’

Charlie keek op en bemerkte boven de schoorsteen een paar horons, zoals hij die nog nimmer gezien had.

‘Ja zeker, meneer,’ antwoordde hij.

‘Dat zijn gemzenhorens. Je hebt toch wel eens over gemzen gehoord?’

‘Ja, meneer,’ antwoordde Charlie, de horens met meer bewondering bekijkend, want hij was wel voor het eerst in Europa. maar had toch al horen vertellen van gemzen en hun wonderlijke behendigheid op de hoge, kale rotsen. Hij wist hoeveel sagen en legenden er over verteld werden, en hoe moeilijk die dieren te schieten waren.

‘Wat een vreemde kromming zit er in, hè,’ zei hij.

‘Vreemd? Neen, die hoort er in. Weet je wat er gebeurt, als een jager een gems zover opgedreven heeft, dat hij niet meer ontsnappen kan? Dat zal ik je dan eens vertellen. Dan klimt die gems tegen een scherp rotsblok op, slaat zijn horens om een punt heen, en rent dan zo lang in de rondte, dat de rots doorgeslepen is, en hij met rots en al in de diepte valt, waar de jager hem niet kan volgen. Daarvoor zijn die horens zo gebogen.’

De professor keek zijn zoon waarschuwend aan. Charlie begreep hem en zette een effen gezicht. Al was dat gedrag van de gems niet meer dan een sprookje, de Brunners geloofden er blijkbaar aan, en de beleefdheid vorderde, hun woord niet in twijfel te trekken.

‘Mijn vader was een geweldige gemzenjager,’ zei Brunner, kijkend naar de horens boven de schouw.

Vrouw Brunner werd er onrustig onder, maar ofschoon zij en de professor alles deden, om het gesprek op iets anders

te brengen, slaagden ze niet. De man bleef op het onderwerp doorgaan.

‘Een geweldige gemzenjager. Kijk.... hier staat hij.... op mijn pijp.’

Hij nam zijn grote pijp uit de mond en overhandigde haar aan den professor. Daarna moest ook Charlie ze bekijken. Op de kop stond een afbeelding van een zegevierenden gemzenjager. Voor zijn voeten lag een gedode gems.

‘Hij hield zeker veel van die jacht,’ zei Charlie, de pijp teruggevend.

‘Dat doen alle jagers. Maar de gemzenjacht is heel gevaarlijk. Je moet er heel moedig en bekwaam voor zijn. Begrijp je? Maar als je eenmaal op de gemzenjacht bent geweest, dan blijf je jagen. Dat is bij ons in Tirol spreekwoordelijk. Ja, vader was dol op de gemzenjacht!’

‘Toe, Martin,’ drong vrouw Brunner angstig aan, ‘praat er nu niet meer over.’

‘Vader was gewoonweg verzot op die jacht,’ hield haar man koppig vol, ‘meer dan op iets anders.... Maar ja, misschien geeft hij het nu wel binnenkort op en brengt hij de koeien thuis.’

Charlie zweeg, zich bewust, dat hij, zonder het zelf te weten, toch al te veel gezegd kon hebben. De professor bestudeerde Brunner met gemengde gevoelens van medelijden en spijt, terwijl Franz en zijn moeder duidelijk verdriet hadden. Denkelijk was de man door al dat gepraat over gemzenjagen van streek geraakt. De koeien terugbrengen....? Was die oude gemzenjager dan koeherder geweest? Dat was onwaarschijnlijk. Waar was die Wolfgang Brunner eigenlijk, en wat voerde hij op het ogenblik uit? Waarom was hij niet hier?

‘Vader was misschien....’ begon Martin weer. Maar opeens hield hij op en scheen te luisteren. Bijna tegelijkertijd hoorde Charlie een eigenaardig geluid uit de richting

van de Bloedspits. Het was niet luid, maar 'n vaag gerommel, dat eindigde in een doffe smalt, als van een zwaar lichaam, gevolgd door een soort getrappel als van spijkerzolen op harde rotsgrond. Heel even beving Charlie een zekere angst als voor iets onnatuurlijks. De wilde blik in Brunner's ogen, de geheimzinnige gemzenjager en zijn rondzwervingen, heel de spanning, die over dit Tiroolse gezin hing.... dat alles scheen op de mogelijkheid te duiden, dat het verwijderde rumoer de terugkeer van den gemzenjager aankondigde. Als de man op dat ogenblik binnengekomen was, zou dat Charlie niet verwonderd hebben. En om de spanning nog te vergroten, begon de hond buiten opeens luid te blaffen, zodat Brunner opsprong en naar zijn stok greep.

‘Blijf maar rustig zitten,’ kalmeerde de professor, ‘het is niets anders dan een sneeuwval ergens op de berg.’

Terstond werd Brunner door die woorden rustiger.

‘Ja, Martin,’ viel zijn vrouw den professor bij, ‘het is niets anders dan neerstortend ijs. Heb je de wind dan niet gehoord?’

Haar man liet zich in zijn stoel zakken en mompelde:

‘Ja.... ja.... ik hoor.... de wind.... het is.... sneeuwval.... anders niet!’

‘Het heeft niets te betekenen,’ zei professor Loomis, opstaande. ‘Ik geloof, dat Charlie en ik maar naar bed moesten gaan. We wilden morgen vroeg op.’

Vrouw Brunner stak een kaars aan en ging hen voor; bij de deur van hun kamer bleef ze aarzelend staan en vroeg: ‘U neemt mijn man zijn gepraat toch niet kwalijk?’

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde Loomis. ‘Wel te rusten.’

‘Wel te rusten samen,’ antwoordde ze, en ging langzaam heen.

Charlie ontkleedde zich, geheel vervuld van wat zoëven gebeurd was, en eerst toen zijn vader de kaars

uitblies, vroeg hij: ‘Waar is die grootvader van Franz?’

‘Die is dood.’

‘Wat zegt u? Uit de manier, waarop Brunner over hem praatte, zou ik hebben opgemaakt, dat hij....’

‘Dat wil zeggen, men veronderstelt, dat hij dood is. Niemand heeft er zekerheid van. Hij is, beter gezegd, vermist.’

‘O!’

‘Die arme Martin Brunner,’ mompelde de professor medelijdend. ‘Hij is lang de man niet meer, dien ik vijf jaar geleden gekend heb.... Kom, jongen, laten we maar proberen te slapen.’

Maar het duurde lang, eer Charlie de slaap kon vatten, en heel de nacht spookte de Bloedspits rond door zijn dromen.

Derde hoofdstuk

De gletscher

De volgende morgen werd Charlie wakker door een heftig gerommel, dat hem deed opspringen in bed onder de uitroep:

‘Wat is dat....? Een lawine?’

Zijn vader begon te lachen.

‘Ja.... een lawine van geluid uit de keel van een hongerige koe! Vlak onder ons in de stal!’

Ze begonnen zich aan te kleden, en de jongen wende weer wat aan zijn omgeving. De schrikbeelden uit zijn dromen maakten plaats voor de werkelijkheid. Aan het ontbijt was alles weer heel gewoon, en Martin Brunner gedroeg zich als een normaal mens, maar hij zei niet veel en at aan één stuk door. Pas toen de professor de opmer-

king maakte, dat het tijd was om naar de gletscher te trekken, hief hij het hoofd op, en zei: ‘U doet beter met tot Donderdag te wachten. Dat is de geluksdag hier in Tirol, als er ten minste zulke dagen nog bestaan.’

‘We zullen het er toch maar op wagen,’ antwoordde de geleerde. ‘Ik wil graag gauw aan de slag en ik denk, dat het vandaag uitstekend weer voor mijn onderzoek zal worden. Gisteravond was de Bloedspits heel rood, en dat voorspelt immers mooi weer, als ik het goed heb?’

Brunner boog zich over zijn bord heen, en zei geen woord meer. Na het ontbijt troffen ze hun voorbereidingen om naar de voet van de gletscher te gaan. Het plan van den professor was heel eenvoudig. Hij wilde het grootste deel van zijn bagage bij de Brunners laten, en alleen het hoognodige meenemen naar de berghut, die vlak bij de gletscher gelegen was. Hij zou met Charlie in die hut kamperen en nu en dan bij Brunner terugkomen, om voorraad in te slaan. Franz hielp hen om alles in orde te brengen, en uit de handige manier, waarop hij dat deed, kreeg Charlie de indruk, dat deze jongen, van zijn eigen leeftijd, eigenlijk meer dan zijn vader het hoofd der familie was.

‘Ziezo, nu zijn we geloof ik klaar,’ zei de professor. ‘Als je nu je paard even halen wilt, Franz....’

‘Het paard is weg,’ zei Franz somber. ‘We hebben het aan de Krodl's moeten afstaan.’

‘Dat is erg.... meer dan erg.’

Maar al was er dan geen paard, Franz bracht toch een zware wagen naar buiten. Daarna keerde hij in de stal terug, en kwam even later buiten met een bruinrijze koe, die wankel op haar poten stond van het lange verblijf in de stal gedurende de winter. Hij spande het dier bedaard voor de wagen.

‘Van alle markten thuis,’ glimlachte de professor tegen Charlie, die verbaasd toekeek.

Twee koffers, de kist met instrumenten en huishoudelijke benodigdheden, als brandhout, een blik petroleum, dekens en pannen, werden opgeladen. Toen hij ermee klaar was, bracht Franz aan zijn jongen vriend een essenstok met een ijzeren punt. Het was een alpenstok, of, zoals men in Tirol zei, een bergstok, die Charlie's trouwe steun zou zijn bij zijn tochten gedurende die zomer. De professor kreeg er ook een, en Franz nam er zelf een mee.

‘En hier is wat te eten,’ zei vrouw Brunner en ze legde een grote rugzak vol etenswaren in de wagen.

Nu waren ze klaar, en Franz ging voor de koe uit, om haar te leiden. Ze namen afscheid van zijn moeder. Zijn vader was nergens te vinden. Schnau liep vrolijk en waakzaam mee. Bijna terstond werd de vallei smaller en grilliger. Het huis van Brunner geraakte al spoedig uit het gezicht en ze zagen alleen nog maar de hier en daar tegen de hellingen verspreide hutten. Aan beide zijden van het hobbelige pad rezen de bergen steil omhoog. De toppen waren met sneeuw bedekt.

‘Nu zijn we er gauw,’ merkte de professor tevreden op.

‘Hm!’ was alles, wat Charlie, die bijna buiten adem was van het klimmen, daarop zei, al begon hij ook tekenen van ongeduld te vertonen, evenals zijn vader.

Na een poosje deed een uitroep van den professor de kleine stoet stilhouden. ‘Kijk.... daar is het!’

Ze stonden tegenover de gletscher, die hij wilde gaan bestuderen. Ver weg stak de Bloedspits hoog tegen de lucht af als een grauwe, barre kegel met diepe kloven en grillige spleten, waarin de sneeuw nog volop lag. En onpeilbaar diep beneden die sneeuw glinsterde de machtige ijsrivier, de gletscher, die onmerkbaar langzaam omlaag gleed door ravijnen en langs donkere pijnwouden, tot hij ten slotte in een meer open vlakte kwam. Het water, dat van die ijsvlakte afvloeide, vormde de bergstroom, die langs het

pad, waarover de professor en de beide jongens trokken, voortjoeg.

‘En daar heb je onze hut!’ riep de geleerde opgetogen uit.

‘Wat, dat grauwe stenen gebouw daar aan de andere zijde van de gletscher?’ vroeg Charlie.

‘Neen, dat is de bouwval van een oud kasteel. Ik bedoel dat hutje aan deze kant, een eindje van de rand der rotsen af. Ligt dat daar niet aardig? Wat een prachtplekje voor ons laboratorium!’

De koe trok weer aan, en hield niet stil voordat ze bij de deur van de hut gekomen was. Franz schoof er de grendels af, en ze traden binnen. Het prachtige laboratorium van den professor bestond uit een enkel vertrek van zowat acht voet in het vierkant, met een klein venster en een tafel, een brits en twee stoelen als enig meubilair. In een kwartier hadden ze alles wat ze bij zich hadden een plaatsje gegeven, en de professor wreef zich vergenoegd in de handen.

‘Zeg, jongens, nu we met de verhuizing klaar zijn, wat denken jullie er nu van een stukje te gaan eten?’

‘Ik steun het voorstel!’ zei Charlie lachend.

Ze maakten de rugzak open en begonnen hun maal van bruin brood met kaas of dikke plakken worst, uit vrouw Brunner's provisiekamer. Daarna stond Franz op en nam afscheid met de woorden: ‘Ik kom om de twee dagen hierheen om te horen, wat er nodig is.’

‘Uitstekend,’ antwoordde de professor. ‘Het is anders een hele klim.... Jammer, dat Charlie niet kan jodelen. Dan kon hij een eindje naar de vallei dalen en je roepen.’

Charlie spitste de oren. Hij had nooit horen jodelen dan op het toneel, en daarom vond hij het een grappig idee, dat men met jodelen signalen kon geven. Om hem te overtuigen, vroeg zijn vader aan Franz, of hij het hun eens wilde laten horen, als hij een eind ver was afgedaald. Zo

vertrok Franz dan met zijn kar en zijn koe. De beide anderen keken hem na op het steil dalende pad. Meer dan 'n mijl ver bleef hij in een bocht van de vallei staan. Ze zagen, hoe hij zich omkeerde en de hand aan zijn mond bracht. Een helder gejjodel steeg tot hen op. Ze wuifden terug, en daarna verdween hij uit hun gezicht.

‘Dat ging best!’ riep Charlie uit. ‘Jammer, dat hij zo gauw weg moest. Ik had hem graag nog wat nader leren kennen.’

‘Dat komt nog wel,’ zei zijn vader. ‘Ga nu maar met me mee, dan zal ik je een en ander van de gletscher laten zien.’

Het uur daarna brachten ze door met klauteren langs de kant van de ijsmassa, en het onderzoek van een onregelmatige rand van stenen en keien, die de zogenaamde morene vormden, en van de gletscher in zijn geheel. De jongen luisterde aandachtig naar de uitleg, die zijn vader hem met drukke gebaren en vol opgetogenheid van alles gaf. Dit was nu eens een gletscher uit duizenden. Er bestonden natuurlijk nog veel grotere, maar geen van alle was zo geschikt voor het onderzoek van den professor, als juist deze ene. En het belangrijkste van alles was wel, dat deze gletscher in voortdurende beweging was, en aangroeide, terwijl de meeste Zwitserse gletschers kleiner werden. Bovendien was het waarschijnlijk, dat die voorwaartse beweging nog lang zou aanhouden, omdat de helling eronder zo steil was, en de omstandigheden verder ook bijzonder gunstig waren.

‘Het is precies wat ik nodig heb, om mijn studies te kunnen voortzetten.’

‘Wat voor studies zijn het eigenlijk, vader?’

‘Het gaat over granulaire stoffen.’

‘Daar snap ik niets van.’

‘Nee, dat kan ik ook niet van je verwachten. Dat

komt langzaam aan wel, jongen. Ik heb schik in ons aanstaande werk. En het mooiste is, dat we zo ver buiten de begane wegen zitten. We zullen geen last van toeristen hebben. Die trekken allemaal naar de meer bekende gletschers, waar ze gemakkelijker op kunnen komen, die stumperds! Wij zitten hier helemaal alleen.'

'Heus? Er zal toch wel iemand daar in dat oude kasteel wonen,' meende de jongen. 'Het is wel bouwvallig, maar...'

'Daar woont geen mens. Naar ik gehoord heb, ligt het al eeuwenlang verlaten.'

'Best mogelijk. Maar die andere kleine huisjes dan, daar op de helling? Zijn dat boerderijtjes?'

'Boerderijtjes? Beste jongen, je doet een natuurkundige de haren te berge rijzen. We bevinden ons hier op zulk een hoogte, dat er van bebouwen van de grond geen sprake meer kan zijn. Van Innsbruck stijgend, zijn we eerst aan de grens van de wijndruiven, dan aan die van het koren, dan aan die der ooftbomen gekomen, en tussen hier en Oberkamm hebben we de grens overschreden, waar nog loofbomen groeien. Hier gedijen alleen nog naaldboomen. Over een poosje zal Martin Brunner wat aardappels kunnen poten, maar op deze hoogte is een landbouwbedrijf iets onmogelijks.'

'Maar wat zijn dat dan voor kleine huisjes, die overal verspreid liggen?'

'Kaasmakershutjes. Over een poosje zullen er op die hellingen koeien grazen met een paar man, om ze te hoeden. Maar voorlopig zullen we geen last van bezoekers krijgen.'

Maar professor Loomis had het ditmaal mis. Die zelfde dag nog zouden ze bezoek krijgen. Ze waren in hun hut teruggekeerd om wat te rusten en verdere plannen te maken. Ze zaten voor de deur en de professor was bezig zijn kousen met zeep in te wrijven, om z'n voeten te beschermen

voor blaren, terwijl Charlie zich in de zon koesterde, verzonken in dromerijen. De warmte was weldoende, want in de nabijheid van de gletscher woei bijna altijd een gure wind, en het was nog vroeg in het seizoen. Nu en dan deed het smeltwater van het gletscher-ijs een stuk rots neerploffen langs de rand van de afgrond, maar overigens was het stil.

‘Komt daar niet iemand deze kant uit?’ vroeg Charlie.

‘Ik denk, dat het Grote Krodl is.’

‘Die man, die ons van het dorp naar boven bracht?’

‘Ja, ze noemen hem Grote Krodl, om hem te onderscheiden van zijn broer, Kleine Krodl.’

‘Wat denkt u, dat hij van ons hebben moet?’

De professor haalde de schouders op, en keek zwijgend naar den klauterenden man. Deze kwam recht op hen af, en op zijn brute gezicht vertoonde zich ditmaal een ietwat vriendelijker trek, die, zoals Charlie dadelijk zag, slechts gemaakt was. Na een poosje stond hij voor hen.

‘Grüss Gott,’ begroette hij hen naar 's land wijs.

‘Grüss Gott,’ antwoordde de professor zonder meer en Charlie begreep, dat zijn vader den man zelf aan het woord wilde laten.

‘Veilig bij de Brunners aangekomen?’

‘Ja.’

‘Daar ben ik blij om!’ De man aarzelde om verder iets te zeggen, niet wetend, hoe hij de koele beleefdheid van den geleerde moest opvatten. Dan vervolgde hij nors: ‘Eigenlijk heb ik nog spijt, want ik had jullie erheen moeten brengen.’

‘O, dat is al lang in orde. We konden wat beweging best gebruiken.’

Krodl keek den professor aan, niet wetend, of hij spotte of dat hij het ernstig meende. Maar het gezicht van den professor bleef strak en effen.

‘Ja, ziet u, onze familie leeft in onmin met de Brunners,’ vervolgde de bezoeker. ‘Ze zijn ons veel geld schuldig en het is erg moeilijk, geld van hen los te krijgen.’

‘Zo?’

‘Ja!’ antwoordde de man kortaf en hij veranderde meteen van onderwerp, met een schichtige blik naar de hut kijkend. ‘Blijft u hier wonen?’

‘Ten minste voor een tijdje.’

‘Overdag en 's nachts?’

‘Ja.’

‘Dat zal ook niet meevallen.’

‘Och, toch wel. We zijn aan kamperen gewend.’

Charlie zag, hoe de grote kerel overlegde, wat hij zeggen zou. Blijkbaar had hij iets op het hart en dacht hij na, hoe hij er het beste mee voor de dag kon komen.

‘Wat voor water gebruiken jullie om te drinken?’ vroeg hij eindelijk.

‘Dat daar,’ antwoordde de professor, over de helling wijzend naar de voet der rotsen, waar het smeltwater van de gletscher een beekje vormde.

Krodl scheen niet op zijn gemak, en liet zijn ogen ronddwalen.

‘Dat water kun je niet drinken,’ zei hij na een poosje.

‘Waarom niet?’

‘Het is te koud. Het veroorzaakt pijn in je maag,’ zei hij, op zijn borst kloppend. ‘Gletscherwater is heel slecht.’

De professor keek hem rustig aan.

‘Ja, dat kan wel waar zijn, maar dan zullen we het een beetje warm maken door het in de zon te zetten. Dan is de kou eraf.’

‘Maar er zit vuil in.’

‘Als je het laat staan, bezinkt dat gauw genoeg.’

Grote Krodl wees naar een ander stroompje, dat

uit een andere bron ergens naar de vallei omlaagbruiste.

‘Dat water kan ik jullie aanbevelen,’ zei hij. ‘Dat is helder en beter.’

‘Dank u. Maar tot nog toe hebben we een voorkeur voor dit water hier.’

‘Wat? Drinken jullie dat al?’ riep de man uit. ‘En hebben jullie er dan geen hinder van gehad?’

‘Tot nog toe niet.’

De boer zei niets meer. Hij keek den Amerikaan met zijn donkere ogen onderzoekend aan, en de professor beantwoordde die blik heel rustig.

‘Maar het is zo, het is koud en misschien volgen we uw raad wel op en halen water uit die andere beek, al is die dan wat verder af.’

‘Ja, dat kan ik u aanraden,’ zei de ander met zekere opluchting. ‘Goed water is van groot belang.’

‘Ja, dat is zo.... van groot belang.’

De twee Amerikanen bemerkten, dat de man nu met zijn boodschap klaar was en afscheid wilde nemen. Maar de professor hield hem nog even terug met de vraag:

‘Werkt u hier in de buurt?’

‘Nog niet. Maar over een tijdje kom ik hier met het vee om kaas te maken,’ antwoordde hij, wijzend op de hutten tegen de helling.

‘Ah zo. En nu wou u zeker eens een kijkje nemen, of het gras al goed groeit.’

‘Nee.... ik.... nee, dat niet.... maar ik....’

‘Wanneer komt 't vee naar boven?’ vroeg de professor.

‘Over vier dagen. Ik moet nu weg. Tot ziens!’

‘Tot ziens!’

Charlie en zijn vader keken Krodl zwijgend na, toen hij het pad afdaalde. Ze zagen hem de stroom oversteken en dan snel langs de oever naar de kromming in de vallei gaan.

‘Wat denk je van hem, Charlie?’

‘Niet veel,’ antwoordde de jongen. ‘Ik moet niets van zijn manier van kijken hebben.’

‘Ja, dat heeft hij tegen, hè? Maar je moet niet vergeten, dat dit ook het geval is met heel wat rechtschape lui.’

‘Best mogelijk.... maar hij.... hé, kijk eens, daar is nog iemand, vlak boven hem op de helling!’

Charlie had het goed gezien. Voor Krodl onzichtbaar, maar voor de beide Amerikanen duidelijk te zien, stond verder op de helling een andere man, die van het ene rotsblok naar het andere sloop, met de duidelijke bedoeling zich voor den man daaronder schuil te houden. Krodl liep door zonder op te kijken, terwijl zijn vervolger over de grond voorthobbelde met een stok in de hand. Eindelijk verdwenen beiden uit het gezicht.

‘Martin Brunner!’ mompelde de professor.

‘Maar wat heeft hij Krodl te bespieden?’

‘Dat weet ik niet. Misschien heeft het wat uit te staan met het bezoek, dat Krodl ons gebracht heeft, zodat we, als we wisten, waarom hij naar ons toekwam....’

‘....Ja, waar was het eigenlijk voor? Heeft hij dat hele eind gelopen, alleen om ons te waarschuwen, dat het water te koud was om te drinken?’

‘Natuurlijk niet. Dat was maar een smoes. Maar ik zie niet in, wat hij ermee voorhad.’

‘Het is werkelijk een beetje troebel.’

‘Wat? Het water? Of de reden van Krodl?’

‘Denkelijk allebei. Ten minste voor ons. Heb je het water al geproefd?’

‘Ja, vader.’

‘Mankeerde er wat aan?’

‘Voor zover ik merken kon niet.’

‘Laten we eens wat gaan halen,’ stelde de professor voor. ‘Pak de emmer even.’

Even later daalden ze de helling af, daarbij zorg dragend niet te dicht bij de rand van de afgrond te komen, uit vrees, dat een of ander zwak gedeelte van de ijsmassa omlaag zou storten, en hen verwonden. De voet van de klip was bezaaid met kiezelstenen van allerlei grootte, maar ofschoon het water, dat van die rommelige steenhoop afstroomde, melkwit van kleur was, proefde Charlie er toch niets bijzonders aan.

‘Ik merk er niets aan, dat niet deugt,’ zei hij ten slotte. Hij onderzocht de klipwand, bestaande uit gebarsten en verweerde rotsblokken, die alleen door de drukking der ijsmassa op hun plaats werden gehouden. Nu en dan brokkelden er stukken ijs af en rolden omlaag in het water, of smolten op de stenen.

‘Al die bergbeken hier in de omtrek ontspringen zeker op gletschers, hè?’

‘Ja.’

‘Maar is die andere beek, waaruit Krodl ons wil laten drinken, dan ook geen gletscherwater?’

‘Ja, feitelijk wel, met dit verschil, dat het er niet zo rechtstreeks afvloeit.’

‘Die kerel had er wat mee voor,’ mompelde Charlie. ‘En dat had iets met deze gletscher te maken. Vader, ik ruik iets geheimzinnigs!’

‘Toch waar? Mooi zo, want gletschers hebben altijd geheimen. Zelfs iets zo eenvoudigs als hun voortbeweging is nog altijd raadselachtig.’

‘Breng me nu maar niet van mijn onderwerp af,’ zei de jongen lachend. ‘U weet heel goed, wat ik bedoel. Er zit hier een mensengeheim achter. Daar wil ik op wedden! Laat mij daar mijn best eens op doen, terwijl u met uw gletscher bezig bent. Goed?’

‘Afgesproken,’ zei de professor en samen gingen ze naar hun verblijf op de helling.

Vierde hoofdstuk

De vermiste gemzenjager

Herinner je je nog, wat ik laatst aan Grote Krodl gevraagd heb?’ zei de professor 'n paar dagen later. ‘Over ons drinkwater?’ vroeg Charlie.

Zijn vader hield op met zijn werk en schudde het hoofd. Ze waren al twee uur bezig met uit stukken brandhout puntige stokjes te maken, die in het ijs van de gletscher konden geslagen worden, om op die manier de snelheid te meten, waarmee de ijsmassa zich verplaatste. De professor legde zijn bijltje neer.

‘Kun jij nu aan niets anders denken dan aan jouw zogenaamde geheim? Neen, niet over drinkwater.... over de koeien! Ik vroeg hem, wanneer ze in de wei gingen.’

‘Ja. Hoe dat zo?’

‘Hij zei toen, dat ze met vier dagen naar buiten moesten. Dat was Maandag en nu is het Vrijdag. Het is heus een hele gebeurtenis in het dorp, en als je dus zin hebt, om het te zien, dan moest je maar naar de Brunners gaan.’

De jongen sprong dadelijk op. Het was daar boven op de berg wel een vrij en ongedwongen leven, maar hij verlangde toch ook vaak naar het gezelschap van Franz Brunner, en nu kon hij dus naar hem toegaan. Met zijn bergstok in de hand stapte hij naar beneden. Het was een prachtige dag, de zon stond hoog en stralend en de hellingen verwisselden reeds snel hun sneeuwkleed voor een van groen gras en lentebloemen. De grond was droog, de lucht prikkelend en de hemel strak blauw.

Charlie liep de bocht in de vallei door, en stond spoedig voor het huis van Brunner. Rook steeg uit de schoorsteen op. Franz was thuis de geiten aan het voeren en

het was hem aan te zien, dat hij even blij was met het onverwachte bezoek, als de jonge Amerikaan.

‘Zo!’ zei Martin Brunner, zodra hij hem zag, ‘kom je eens van je gletscher af?’

‘Ja, meneer, ik ben hier net.’

‘En.... wie zijn er boven?’ vroeg de man, en zijn stem werd alweer beverig.

‘Martin, Martin dan toch, er is immers niemand anders dan de professor!’ kwam zijn vrouw tussenbeide.

Haar man stond half uit zijn stoel op, en keek Charlie strak aan. Hij scheen haar niet gehoord te hebben.

‘Wie zijn er boven?’

‘Niemand anders dan vader,’ antwoordde Charlie.

Maar Brunner was daar niet mee tevreden. Hij nam zijn grote pijp, en wees op de afbeelding op de kop.

‘Heb je hem niet gezien, toen je naar beneden kwam?’

‘Neen, meneer, jammer genoeg niet.’

‘En geen koeien?’

‘Neen, geen enkele.’

De man zonk in zijn stoel terug en tuurde somber in het vuur van de haard. Vrouw Brunner beval de jongens fluisterend, te gaan zitten, en beloofde dat ze iets lekkers voor hen klaar zou maken. Ze zetten zich aan tafel. En toen Charlie zag, wat ze voor hen had, grinnikte hij van plezier.

‘Dat is appeltaart,’ zei Franz. ‘Houd je er van?’

‘En of!’

Tegen dat ze met hun appeltaart klaar waren, hoorden ze luide kreten en belgerinkel. Martin Brunner sprong overeind met een uitdrukking van vage hoop in zijn ogen, maar zijn vrouw suste hem dadelijk met de woorden:

‘Neen, man, dat is niet, wat jij denkt. Het zijn de koeien van het dorp.’

Weer zonk de man terug met het hoofd op de armen. Hij stiet zachte jammerkreten uit, zodat Charlie heel blij

was, toen Franz voorstelde naar buiten te gaan, om te zien, wat er gebeurde.

‘De kudde trekt naar de bergweide,’ zei de jonge Tiroler, terwijl ze de trap afdaalden.

De bergweide was gemeenschappelijk bezit van alle dorpsbewoners. De koeien, die hun voornaamste bestaansmiddel vormden, en die de gehele winter binnen hadden gestaan, waren nu van stal gehaald en zouden naar de bergweide, boven het huis van Brunner gelegen, worden gebracht. Een stuk of zestig koeien kwamen de helling op. Veler horens waren versierd met bonte papierstroken en bloemen. Achter de koeien aan liep een groepje mensen, de mannen met hun leren broeken en spitse, groene hoeden, de vrouwen in hel gekleurde wijde rokken, gevolgd door een rumoerige kindertroep. Allen riepen, juichten en jodelden dooreen van pure blijdschap. Zelfs de koeien schenen het als een feestdag te voelen, al waren ze nog wat stijf in de poten en zaten ze erg ruig in hun haar.

De hele troep hield stil voor het huis van Brunner. Franz dreef hun eigen koeien tussen de kudde in, en zijn moeder bood de menigte eigengebakken koek aan. De kudde was nu volledig, want verderop waren er geen hoeven meer.

De meeste mensen keerden nu naar het dorp terug, en de koeien werden tegen het steile bergpad opgedreven. Franz en Charlie gingen mee. Onderweg legde Franz aan zijn vriend uit, hoe de kleine hutjes boven op de berg in drie vlakke rijen waren gebouwd, telkens langs een strook grasland. Die stroken waren van elkaar gescheiden door een laag houten hek, en elke strook werd op zijn beurt afgegraasd, waarbij de koeien begonnen op de onderste strook, om, als die kaal was, naar een hoger gelegen te worden gedreven. Aan het einde van de zomer werden ze dan weer naar de lager gelegen weiden gebracht.

‘En wie zorgt nu voor die beesten?’ vroeg Charlie.

‘De “senners”. Zo noemen wij de kaasmakers. Ik ga mee, om de koeien te hoeden en nu en dan etensvoorraad te halen in het dorp, maar de twee kaasmakers doen het meeste werk. We wonen allemaal in de verschillende hutten. Tweemaal per dag moeten de mannen melken, de melk van iedere koe meten, en voor elken eigenaar die maat aantekenen en er daarna kaas en boter van maken. Als de koeien dan in de herfst weer naar het dorp trekken, wordt er een algemene afrekening gehouden en krijgt ieder zijn deel. Kijk, daar komen de kaasmakers achter ons aan.’

Een hunner was Grote Krodl. Met behulp van een kameraad, die veel kleiner was dan hij, droeg de man een grote ijzeren ketel tegen de berg op. Het ding hing aan een stok tussen hen in, en was gevuld met allerlei huishoudelijke benodigdheden.

‘Ik zou zo denken, dat je vader het wel niet prettig vindt, dat jij met Grote Krodl moet samenzijn,’ merkte Charlie op.

‘Neen, dat is zo. Maar ik moet wel. We kunnen niet anders.’

Er trok een schaduw over Franz' gelaat en hij werd stil. De koeien waren langzaam gaan lopen en ten slotte blijven stilstaan om het jonge gras af te grazen met korte, heftige rukken. De jonge koeherder had slechts een oogje op ze te houden en de jongens zetten zich dus op een rotsblok neer, en keken naar de kaasmakers, die met hun zware vracht tegen de helling opklommen. Grote Krodl keek met een nijdig gezicht in hun richting.

‘Dat is om mij,’ zei Franz.

‘Het kan net zo goed tegen mij zijn,’ meende Charlie en hij vertelde zijn vriend over het bezoek van Krodl aan de gletscher en zijn gesprek over het water.

‘Ik begrijp niet, waarom Krodl zich zo bezorgd maakt,’ zei Franz, ‘maar vertel het in geen geval tegen mijn vader.’

Hij zou zich nog veel meer opwinden dan hij nu reeds doet.'

Een poosje zaten ze zwijgend naast elkaar. Geen ander geluid weerklonk dan het klingelen der koebellen en het ruisen van de stroom vlakbij. Toen zei Franz zachtjes: 'Ik hoop, dat je geen verkeerde gedachte over mijn vader zult hebben. Hij is in de war door al zijn zorgen. Vooral om deze tijd van het jaar. In de herfst is het net zo.'

Charlie wist daar niets op te zeggen, en bedwong zijn nieuwsgierigheid. Franz vervolgde uit zichzelf: 'Ik denk, dat hij over mijn grootvader tobt. Hij is er indertijd in de herfst op uitgegaan om koeien te kopen en....'

'Nooit teruggekomen?'

'Neen, tot nog toe is hij niet terug. Dat is heel erg voor ons, want de dorpskudde was door ziekte erg geslonken, en hij zou de grens achter de Fluchthorn overtrekken naar Zwitserland, om daar koeien voor onze mensen te halen. Het geld, dat hij bij zich had, behoorde niet alleen aan ons, maar ook aan de anderen, begrijp je?'

'Hm.'

'Hij kwam niet terug en daarom zitten wij sedert die tijd bij heel wat lui in de schuld. Later hebben de Krolds die schulden opgekocht, zodat wij nu alleen bij hen schuld hebben voor het hele bedrag. En nu zuigen ze ons uit, en dat maakt vader helemaal van streek. We hebben wel wat afbetaald, maar niet alles, want het is een heel groot bedrag. Dit jaar hebben de Krolds bedreigd, dat ze ons alles zullen afnemen, land en huis.'

'Maar dat is een schandaal. Dat staat de wet toch zeker niet toe?'

'Jawel.'

Nu begon Charlie te begrijpen, hoe dit alles den vader van Franz tot een gebroken man had gemaakt. En zijn opwinding van die dag was nu gemakkelijk genoeg te verklaren. Hij had ongetwijfeld verwacht, dat de gemzenjager

achter de koeien was teruggekeerd, om het verloren fortuin der familie te herstellen.

‘Hoe lang geleden is je grootvader weggegaan?’ vroeg hij.

‘Deze herfst wordt het vijftig jaar.’

‘Wat, vijftig jaar? En verwacht je vader hem dan nog altijd terug?’

‘Ja,’ zei de jonge Tiroler met ongeveinsde ernst, zodat Charlie niet wist, wat hij er van zeggen of denken moest. Hij stond gewoon paf. Vijftig jaar!

‘De Krodls zeggen, dat hij nooit meer terugkomt,’ vervolgde Franz somber. ‘Zij beweren, dat hij met het geld naar Amerika vertrokken is en het er daar heeft doorgejaagd. Maar wij weten te goed, dat hij zoiets nooit gedaan kan hebben. Wij zijn eerlijke mensen. Als een onzer op die manier weggaat, dan komt hij vast en zeker terug!’

‘Ja, maar in dit geval is het toch onmogelijk,’ riep Charlie uit. ‘Al zou hij nog in leven zijn, dan moest hij toch minstens honderd jaar oud zijn?’

‘Nee, dan was hij nog even oud als toen.’

‘Toen hij wegtrok?’

‘Ja.’

Dat was te veel voor Charlie. De jonge koeherder zag zijn verbazing en zei: ‘Natuurlijk wel. Want mensen, die behekst of betoverd zijn, worden niet ouder.’

De Amerikaanse jongen voelde een kriebeling in zijn nek. Niet dat hijzelf bijgeloovig was, maar het verbaasde hem, een jongen van zijn leeftijd in deze tijd nog zo te horen praten. Dat Martin Brunner zulke gekke dingen dacht, was tot daar aan toe, maar dat Franz zoiets zei, was heel iets anders. Die gemzenjager was vijftig jaar geleden verdwenen in het gebergte....! Charlie kon zijn lachen nauwelijks bedwingen. En toch, hoe gek het hem ook klonk, zijn vriend vatte het als een volkomen ernstige zaak op.

‘Je zegt, dat hij behekst was? Maar hoe is dat mogelijk?’

Franz keek hem verwonderd aan.

‘O, dat kan op heel wat verschillende manieren gebeurd zijn. Maar mijn ouders menen, dat hij zich heeft laten verleiden om een gems achterna te gaan. Daarbij is hij denkkelijk in de ravijnen van de Bloedspits door de berggeesten overvallen. Het was net in de tijd, dat er uit die richting rode sneeuw viel.’

‘Rode sneeuw?’

‘Ja, dat 's heus waar. Het gebeurde, toen mijn vader nog een kind was, maar op gezette tijden komt er zulke sneeuw.’

‘Heb je die ooit gezien?’

‘Eenmaal. Het was, toen een jachtopziener op de Bloedspits verongelukte en toen viel er bloedkleurige sneeuw. Zo is het ook met Wolfgang Brunner gegaan.’

Charlie luisterde met open mond.

‘Hm!’ zei hij eindelijk, omdat hij nu ook het einde van het verhaal, dat hem een sprookje leek, wilde horen. ‘Hoe zat het dan met die lawine, die we gisternacht gehoord hebben?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Franz onzeker. ‘Vader zegt, dat het de kudde Zwitserse koeien is, die naar huis willen. Maar ze kunnen niet, omdat de gemzenjager behekst is. De berggeesten jagen de koeien weg, en wat we hooren, is het getrappel van hun hoeven.’

Charlie kon het niet langer uithouden. Die verbeelding over een betoverden grootvader was toch àl te onzinnig en hij voelde zich verplicht, op de onwaarschijnlijkheid van het geval te wijzen.

‘Maar hoor nu eens,’ begon hij, ‘je moet zulke dingen niet geloven, als er geen voldoende bewijs voor is.’

‘Dat is er.’

‘Wat dan?’

Toen vertelde Franz 'n andere gebeurtenis. De mensen in Grünthal waren gewend, eens in het jaar voedsel op de graven der afgestorvenen te plaatsen. Op het kerkhof stond een gedenksteen voor Wolfgang Brunner, al lag hij er niet begraven. En het voedsel, bij die steen neergezet, werd altijd dezelfde nacht nog opgegeten, terwijl het op de andere graven soms wekenlang bleef staan. Dat betekende, dat de man nog in leven was, en meer voedsel nodig had dan mensen, die werkelijk waren gestorven.

‘Maar als hij betoverd is....’

‘Op die dag zijn de berggeesten niet in staat hem tegen te houden. Ze moeten hem naar het kerkhof laten gaan, om zoveel te eten, dat hij weer een jaar in leven kan blijven.’

‘Dat zou ik wel eens willen meemaken,’ zei Charlie.

‘Ja, maar tegenwoordig wordt die gewoonte niet meer gevolgd. Alleen de mensen in de oude tijd legden voedsel bij de graven.’

‘Heeft zich nooit iemand op het kerkhof verstoep om te zien, of je grootvader het voedsel kwam halen?’

De jonge Tiroler scheen geschrokken van die opmerking.

‘Natuurlijk niet! Dat zou alles bedorven hebben, want dan zou grootvader naar de Bloedspits verjaagd zijn zonder voedsel, en zou hij echt gestorven zijn!’

Charlie had willen vragen, hoe de gemzenjager dan in de laatste jaren in leven gebleven was, nu die gewoonte was afgeschaft, maar hij bedwong zich en zei: ‘Maar vertel eens, als hij betoverd is, hoe kan hij dan terugkeren, zoals je vader toch verwacht? Blijft hij dan niet altijd betoverd?’

‘Ja, dat blijft hij, totdat wij er totaal hopeloos aan toe zijn.’

‘Hoe bedoel je dat?’

‘Nou,’ zei de jonge koeherder, alsof het de gewoonste

zaak ter wereld was, 'iemand, die behekt is, blijft in die toestand, totdat zijn familie op het punt staat huis en erf te verliezen. Nu kun je mijn vader beter begrijpen. Drie jaar geleden begonnen de Krodl's hoe langer hoe meer geld van ons te eisen. We hebben hun alles gegeven, wat we aan onze koeien verdienden, maar dat is hun niet genoeg. Deze herfst moeten we óf alles afbetalen, óf ons huis en land afstaan. Daarom hebben we nu hoop. Want dit is wel het ergste, dat ons gebeuren kan.'

'Dat geloof ik graag,' zei Charlie, medelijdend het hoofd schuddend, omdat hij het zo zielig vond, dat die mensen vertrouwden op de terugkeer van een grootvader van wien in vijftig jaar niets meer gehoord was. 'En.... denken je ouders werkelijk nog altijd, dat hij terug zal komen?'

'Moeder is er zo zeker niet van, maar vader houdt het strak vol. Hij blijft de vallei geregeld bewaken, om de Krodl's niet uit het oog te verliezen.'

'Maar hoe zouden de Krodl's er achter kunnen komen, wanneer je grootvader eens terugkeerde?'

'Och, iedereen is van ons geval op de hoogte, en de Krodl's zouden al hun best doen, om hem de thuiskomst te beletten.'

'Zo. Maar als de Krodl's nu hun geld terug zouden krijgen, wanneer je grootvader terugkeerde, waarom zouden ze hem dat dan verhinderen?'

'Omdat ze ons haten,' antwoordde Franz. 'Ze willen graag hun geld hebben, maar ze willen ons nog liever te gronde richten. En als ze grootvader kunnen tegenhouden, dan gelukt hun dat vast en zeker.'

Charlie glimlachte.

'Geloof je het soms niet?' vroeg Franz opeens.

De Amerikaanse jongen kreeg een kleur.

'Ik weet niet, wat ik er van denken moet,' stotterde hij. 'Het is iets, waarvan ik nog nooit gehoord heb. Maar het

spijt me heel erg, als ik je gehinderd heb, en.... ik zou graag.... ja, zeg eens.... kan het iets met ons drinkwater te maken hebben?’

‘Bedoel je, dat Grote Krodl er op aandrong, dat jullie water uit een andere beek zouden gebruiken?’

‘Ja.’

‘Dat weet ik niet.’

‘Denkelijk staat het er toch mee in verband,’ meende Charlie. ‘Het is allemaal zo geheimzinnig en als we nu eens vaste voet konden krijgen.... Kun je geen enkele reden bedenken, waarom hij zich over dat water zo druk maakt?’

‘Neen.’

Het antwoord was teleurstellend, maar Charlie had niet beter verwacht. Franz ging blijkbaar gebukt onder wat hij zo lang reeds in de familie had horen beweren en hij zou heel wat bemoediging nodig hebben, voordat hij in staat zou wezen, iets bij te dragen tot de oplossing van het raadsel. Ongetwijfeld was het een raadsel. Want al was het verhaal over den vermisten gemzenjager ook nog zo fantastisch, Grote Krodl was echt genoeg, en zijn verlangen om hen ertoe te brengen, ander water te gebruiken, ook.

‘Krodl heeft iets kwaads in de zin,’ meende Charlie. ‘We moeten hem in de gaten houden, denk je ook niet?’

‘Ja.’

‘En dan moeten we elkaar kunnen waarschuwen. Waarom leer je me toch niet jodelen; als we elkaar dan horen, dan weten we, dat er iets met een van ons beiden aan de hand is. Dan kunnen we naar elkaar toekomen.’

‘Ja, dat is een goed idee. Probeer maar eens te jodelen. Ik zal het je leren. Moeilijk is het niet.’

Voor een Tiroler mocht het dan niet moeilijk zijn, voor Charlie was het dat wel. Zijn pogingen voerden tot zulk een afschuwelijk schrill geluid, dat hij lachend zei, dat de koeien er beslist van moesten schrikken en naar het dorp teruglopen.

‘Maar je leert het wel,’ verzekerde zijn vriend hem beslist.

Na een kwartiertje oefenen dreef Franz de koeien verder, en Charlie klom tegen de helling op naar de hut, met het hoofd vol van allerlei plannen. Halverwege keerde hij zich om en stiet een kreet uit, die op jodelen moest gelijken, en de kocherder antwoordde met het muzikale geluid, dat Charlie mettertijd hoopte te evenaren. In elk geval konden ze elkaar nu signalen geven en dit was de eerste stap ter redding van de ongelukkige familie Brunner uit de geheime gevaren, die hen benauwden. Voor die ene dag was dat wel genoeg.

Vijfde hoofdstuk

De verspieder op de bergtop

Het duurde meer dan een week, voordat Charlie zijn leraar in het jodelen weer ontmoette. Toch vlogen de dagen voorbij. Er was zoveel om over na te denken en te doorvorsen. De heksengeschiedenis van Franz liet hem geen rust. Het sprak wel vanzelf, dat de gemzenjager niet meer in leven was, noch ergens in een der holen of ravijnen van de Bloedspits betoverd voortleefde. Maar wat was er dan wél van hem geworden? Was hij doodgevroren in een of andere bergspleet, of neergestort in een rode sneeuwstorm; was hij het slachtoffer geworden van een of ander roofdier, of was hij werkelijk, zoals de Krolds beweerden, er met het hem toevertrouwde geld vandoor gegaan? Wat raadselachtig was het toch!

‘Kun je er niet achter komen?’

De jongen schrok op, en zag zijn vader achter hem staan. Verkleumd en hongerig was deze van de gletscher

afgedaald en Charlie had helemaal vergeten, dat hij voor eten zorgen moest.

‘Waarachter?’ vroeg hij.

‘Ja, dat weet ik niet. Maar het was duidelijk aan je te zien, dat je ergens over zat te piekeren.’

Charlie vertelde hem toen, wat Franz van de rode sneeuw verhaald had, en vroeg:

‘Hebt u ooit zulke klets gehoord?’

‘Het is geen klets,’ zei de professor bedaard.

‘Wat?’

‘Dat meen ik. Er bestaat werkelijk rode sneeuw. Het is niet zo'n bijzonderheid als het jou wel lijkt. Ik heb ze zelf elf jaar geleden op de Jungfrau gezien.’

‘Grote goedheid.... dan had Franz.... Maar het heeft toch zeker niets met mensenbloed uit te staan?’

‘Dat niet. Het verschijnsel wordt veroorzaakt door miljoenen kleine, rode insecten, die zich in die sneeuw bevinden. Volgens anderen zijn het plantjes. Het verschijnsel is nog nooit grondig onderzocht.’

Charlie had met groeiende tegenzin toegeluisterd. De uitleg van Franz was dus een en al bijgeloof. En nu dit het geval was, wat bleef er dan van de rest voor geloofwaardigs over? Het was natuurlijk niets anders dan een verzinsel, uit angst en verbeelding ontstaan.

‘Ik geloof beslist, dat het hele geval een sprookje is,’ zei hij mismoedig.

‘Kom, kom, niet zo haastig gebakerd! Ik elk geval heeft die Wolfgang Brunner bestaan, nietwaar?’

‘Maar ik kan niet onderscheiden, wat feiten en wat verzinsels zijn. Het is alles even verward, want die lui haspelen het hele zaakje door elkaar.’

‘Daarom hoef jij dat nog niet te doen. Je moet het de mensen in het dorp niet al te kwalijk nemen. Ze zijn er nu eenmaal in opgegroeid. Maar jij, die uit een meer

ontwikkelde omgeving komt, moet trachten het werkelijke en het onwerkelijke uiteen te houden.'

'Denkt u dan, dat dit geheim op wetenschappelijke wijze ontrafeld kan worden?'

'Waarom niet? Daar is de wetenschap juist voor.'

'Dat zal ik in mijn geheugen prenten,' zei de jongen.

Er werd verder niet over gesproken, want de professor had zijn mouwen opgestroopt, en ging zich wassen, terwijl Charlie voor het maal ging zorgen. Hij deed het met grote opgewektheid, overtuigd, dat het hele geval opgehelderd zou worden op de wijze, door zijn vader aangegeven. Hij zou zich in geen geval meer door bijgelovigheid op een dwaalspoor laten leiden.

'Jodelodelodelieo-o-o!' galmde hij, de eieren uit het kokende water nemend.

'O-jodelodelodeli-oh-ho!'

Zijn vader kwam aan de deur van de hut.

'Heb je pijn, of wat scheelt er aan?' vroeg hij.

'Dat is jodelen,' verklaarde Charlie ernstig. 'Echt Tirools gejodel. Waarom ook niet? Ik heb het hier immers geleerd.'

'Weet je wel zeker, dat je het zó geleerd hebt?'

De jongen begon te lachen en vertelde, hoe hij met Franz had afgesproken zich te oefenen in het jodelen, om elkaar te kunnen beroepen uit de verte.

'Hebt u soms zin om ook mee te doen?' vroeg hij zijn vader lachend.

'Ja,' antwoordde deze, 'in elk geval, als ik je dat lawaai ergens in de verte hoor maken, dan kom ik vast en zeker naar je toe.... met een flanellen windsel in de ene, en een keeldrankje in de andere hand.'

Ze zetten zich opgewekt aan tafel, en geen van beiden besepte, welk een grote rol dat onhandige jodelen van Charlie nog spelen zou.

'Luister eens!' zei de professor, midden onder het eten.

Ze hoorden zwak geratel, alsof keisteentjes langs de helling rolden, of water druppelde van de rand van de gletscher.

‘De gletscher begint te babbelen,’ zei de geleerde. ‘Hij vertelt me, dat we een goede tijd tegemoet gaan.’

Charlie vroeg, wat zijn vader daarmee bedoelde, maar de geleerde zei hem, dat hij geduld moest hebben, en intussen zijn zintuigen goed de kost geven. Na het maal ging zijn vader weer naar de gletscher en Charlie bleef buiten naar de lucht kijken. Er zat verandering in het weer, dat had hij reeds een poosje opgemerkt. De blauwe lucht was grauw geworden, en de zon was een witte schijf, als de maan, overdag gezien. Dikke wolken hingen om de Bloedspits. Uit het zuiden was een harde wind opgekomen, die een vreemde, zoete lucht aanvoerde. Een half uur later keerde de professor van de gletscher terug.

‘Ik moet er niets van hebben!’ zei hij.

‘Waarom niet, vader?’

De professor legde hem toen uit, dat de ijsmassa zich, gemeten naar de ingeslagen paaltjes, met een snelheid van ongeveer dertig centimeter per dag verplaatste. Daarvan was het gevolg, dat de ijsrand steeds verder over het uiteinde der klip heenstak. Dat deel van de gletscher moest dus vroeger of later afbreken en in de afgrond storten en op die gebeurtenis wachtte de professor, om de brokken te kunnen bestuderen en zo iets meer te weten te komen over de structuur van het ijs.

‘Maar deze wind stuurt de boel in de war. Daardoor zal het ijs plotseling, in plaats van geleidelijk, afbreken. En de breukvlakken, waarom het me te doen is, worden daardoor gewijzigd. En dit wordt een storm.’

Daarmee was de jongen het volkomen eens. Het was een storm. De wind werd steeds heviger en gierde met angstwekkend lawaai door de bergspleten. Uit de richting van

de Bloedspits sloegen met priemend geweld droge sneeuwvlagen omlaag. Ergens uit de gletscher klonk gekraak en gerommel, alsof het kreten van pijn waren, veroorzaakt door de geweldige spanning van het ijs. Kort daarop brak met oorverdovend gekraak een geweldige ijsmassa af, en stortte omlaag, bijna onmiddellijk gevolgd door een tweede, zodat een reusachtige wolk van sneeuw en stofijs omhoogsteeg en verwoei in de wind. Charlie ging met zijn vader de hut binnen.

‘Het zal niet lang duren, maar ondertussen doen we toch maar beter, wat beschutting te zoeken, Gelukkig, dat de hut nogal stevig is gebouwd.’

‘U denkt toch niet, dat de wind in staat zou zijn, zo'n heel gebouwtje om te gooien?’

‘Toch wel. De wind in deze streken neemt soms hele huizen op, koeien en bomen, en gooit ze in een naburige vallei. Maar dit is nog geen orkaan.’

Het was dan ook gauw voorbij. De wind kwam nog slechts bij vlagen. De storm zakte af tot een frisse bries en een uur later was het weer stil op de bergweide. Geen enkel bewijs van het woeden van de storm was meer over dan de brokken ijs aan de voet van de gletscherrand.

‘Ik ben benieuwd, hoe ze er boven op de weiden zijn afgekomen,’ zei de professor en hij nam zijn kijker ter hand. Plotseling reikte hij hem met een rukje aan Charlie over, en zei kortaf:

‘Kijk ook eens. Dat is van belang!’

De jongen nam de kijker, stelde hem scherp, en tuurde naar de helling. Maar hij zei niets, waarom zijn vader vroeg:

‘Zie je niets bijzonders?’

‘Ik zie een hele berg ijs, en daarnaast rotsen en de berg op de achtergrond.’

‘Is dat alles? Kijk nog eens aandachtiger.’

Charlie deed het.

‘Zie je niets.... levends.... niets, dat zich beweegt?’

‘Levends! Goeie hemel, ja, toch! Daar boven op de top van dat kleine bergje zie ik een man.... ja, dat moet een man zijn.’

De jongen nam met aandacht de gestalte op, die, blijkbaar naast een rotsblok gezeten, het ravijn inkeek, waardoorheen de gletscher stroomde.

‘Ja.... dat is een man,’ zei hij bijna fluisterend, en hij legde de kijker neer.

‘Een spion,’ voegde zijn vader er bij. ‘Dat maakt het geval nog geheimzinniger.’

‘Dat weet ik zo net nog niet,’ zei de jongen. ‘Ik geloof dat ik wel kan zeggen, wie dat is.’

‘Wie dan?’

‘Martin Brunner, de vader van Franz.’

‘Onzin! Waarom zou hij dat zijn? Het kan net zo goed Wolfgang Brunner, de gemzenjager, zijn! Als je dan toch aan het raden slaat, doe het dan ten minste een beetje romantisch.’

‘Raden?’ zei de jongen, een beetje in de war gebracht. ‘Het was geen raden. Martin Brunner zwerft altijd hier in de buurt rond, en doet heel raar. En is het niet raar, om daar gedurende zo'n storm te gaan zitten? Bovendien kan ik zien, dat hij zijn stok bij zich heeft.’

‘Waar dan?’

‘Rechts naast hem.... tegen het rotsblok aan.’

De professor nam de kijker, tuurde er lang doorheen, en gaf hem weer aan zijn zoon terug.

‘Het is de beste kijker, die ik krijgen kon,’ zei hij. ‘Kijk er nog eens doorheen. Is dat een stok?’

‘Het zou een stok kunnen zijn,’ antwoordde de jongen, na gekeken te hebben.

‘Ik zou eerder denken, dat het een geweer is,’ zei de professor.

Charlie keek zijn vader stom van verbazing aan. Dat werd erger! Een geweer! En als het Martin Brunner niet was, wie kon het dan wel zijn? Hij maakte de ene veronderstelling na de andere, maar verwierp ze terstond. Ik moet feiten hebben, dacht hij, geen gissingen! Die man kon immers om allerlei gegronde redenen daar boven op die berg zitten. Misschien was het doodgewoon een jager.

‘Zo, denk je, dat het een jager is?’ grinnikte de professor. ‘Als dat zo is, dan doet hij beter daar vandaan te gaan, want hij bevindt zich op verboden jachtterrein. Heel de helling aan die zijde is voor de jacht afgesloten. Bovendien is het geen jachttijd. Neen, die man is een spion en als je het niet gelooft, kom dan eens mee een eindje naar omlaag, waar hij ons niet zien kan, en let op, wat er dan gebeurt.’

Zwijgend voldeed Charlie aan wat zijn vader hem voorstelde. Ze daalden de helling af, tot ze den vreemde niet meer konden zien; daar draaide de jongen zich om, en tuurde door de kijker. Tot zijn verwondering zag hij den man nu aan de horizon verschijnen, en daar blijven staan. Het viel niet te ontkennen, hij was een spion.

‘Maar hoe wist u dat?’ vroeg hij verbaasd.

‘Omdat ik hem al eerder opgemerkt heb,’ antwoordde zijn vader. ‘Ik heb de kijker aldoor bij me gehad, als ik op de gletscher was. Hij is daar bijna iedere dag geweest, nu eens hier, dan daar. Die arme stumper is zo ver af, dat hij niet eens heeft kunnen zien, dat ik door de kijker naar hem keek.’

Met glinsterende ogen zag Charlie zijn vader aan.

‘U bent een detective, vader!’ riep hij uit.

‘Waarom ook niet? Iedere geleerde moet dat zijn. Wat doen we anders dan speuren en zoeken?’

‘Maar ik ben niet van plan, u de eer van de ontdekking alleen te laten. Ik zal er het mijne ook toe bijdragen, dat wil ik u dan maar zeggen!’

‘Poeh!’ plaagde de professor, maar aan zijn glimlach zag Charlie maar al te goed, hoezeer hij in zijn schik was. Want hij was er altijd op uit, zijn zoon op eigen benen te leren staan.

‘Wat ben je dan van plan?’ vroeg hij.

‘Ik wil dien kerel ertoe brengen, zichzelf bloot te geven,’ zei de jongen. ‘Hebt u een half uur de tijd?’

‘Ja, dat kan wel. Ik wou naar de voet van de gletscher gaan, om wat van die ijsbrokken te verzamelen, maar zo vlak na de storm is dat wel een beetje gewaagd, dus ben ik voorlopig tot je beschikking. Wat moet ik voor je doen?’

Charlie verzocht zijn vader mee omlaag te gaan, en onderweg legde hij hem zijn plan uit. Als ze de stroom overstaken en dan linksaf sloegen in plaats van naar de vallei af te dalen, zouden ze aan een heuvelrug komen, die zo laag was, dat hij een soort pas vormde naar een andere vallei. Door daar overheen te gaan en aan de andere zijde den spion op te wachten, moesten ze hem wel betrappen.

‘Mooi zo!’ prees zijn vader hem. ‘Nu ga je ten minste je verstand gebruiken!’

Zonder om te zien, klauterden ze over de heuvelrug heen en volgden enige tijd een smal voetpad, dat ze daar vonden. Onder hen lag een verlaten vallei, bekend als het Steinthal, omdat het met rotsblokken als bezaaid lag. Achter een daarvan zetten Charlie en zijn vader zich neer.

De jongen was er niet zeker van, dat zijn plan zou gelukken, maar tot zijn grote vreugde gebeurde dit toch. Blijkbaar was de spion hen haastig achterop gekomen, want het duurde slechts enkele minuten, voordat ze het rollen van kiezelsteentjes en het knersen van voetstappen hoorden, en even later stond de man vóór hen. Hij droeg het gewone Tiroler kostuum, en op zijn hoed prijkte een veer en bovendien een bosje wilde bloemen, die een vreemde

tegenstelling vormden met zijn bars gezicht en zijn gluiperige ogen. De man had zich al gauw van zijn verbazing hersteld en groette kortaf: 'Grüss Gott.'

'Goeie dag!' antwoordde de professor, en wijzend op het korte dubbelloops-geweer, dat de man onder zijn arm droeg, vroeg hij: 'Op jacht?'

'Neen. Ik ben de jachtopziener. Voor het jachtgebied van het dorp daar,' wees hij naar omlaag.

'Ah, dan is uw naam Krodl..... en ze noemen u Kleine Krodl.'

'Juist! Dan bent u Herr Professor Loomis?'

'Ja, en dit is mijn zoon.'

Charlie bekeek den man argwanend. Hij zag er gevaarlijker uit dan zijn broer, want in tegenstelling met dien groten, ietwat onbenulligen kerel was deze blijkbaar sluw en uitgeslapen en scherpzinnig. Ongemerkt nam hij hem zo goed mogelijk op.

'Doet u hier wetenschappelijke onderzoekingen?' vroeg de man, naar de rotsige bodem van het Steinthal wijzend.

'O neen, we nemen hier zo maar een kijkje. Het is heel interessant, ziet u. Vroeger heeft een reusachtige gletscher deze vallei geheel overdekt. Dat blijkt uit al die brokken kiezelsteen en die afgeslepen rotsblokken.'

'Het is onbruikbaar land,' mopperde de man. 'Goeie dag!'

'Goeie dag!'

Zonder meer keerde de jachtopziener zich om, en ging het pad verder af; kort daarop volgden Charlie en zijn vader dat voorbeeld. Toen ze daarna de heuvelrug weer beklommen hadden, was de jachtopziener nergens meer te zien.

'Die heeft zich bepaald ergens verstopt, om ons in de gaten te houden,' meende de professor.

'Laat hem zijn gang gaan,' zei Charlie. 'Ik weet, wat

ik weten wilde. Hij is een spion, dat staat vast. Vindt u niet, dat ik dat netjes uitgevist heb, vader?’

‘Zeker.... Maar we hebben toch een fout begaan.’

‘En dat is?’ vroeg de jongen, zijn weg naar de gletscher zoekend.

‘Nou, we hadden moeten zorgen voor een beter excuus, om die heuvelrug over te klauteren, en ons achter een rotsblok te verschuilen. Het was te duidelijk, waarom we zo deden. Nu weet hij, dat we hem verdenken.’

‘Daar hebt u gelijk in,’ mompelde Charlie. ‘Daar had ik niet aan gedacht.’

Zesde hoofdstuk

Franz vindt een hoed

De verdere dag was de jachtopziener nergens meer te zien, en de volgende dag al evenmin, zodat de opgetogenheid van Charlie een flinke knauw kreeg. Het was net als zijn vader gezegd had, onwillekeurig hadden ze bij den man het vermoeden gewekt, dat ze hem verdachten van een vijandige belangstelling in hun doen en laten.

Ik moet dus veel voorzichtiger zijn, dacht de jongen bij zichzelf, en daarom liet hij de kijker rusten, ofschoon hij telkens veel zin gevoelde, om de bewegingen van Kleine Krodl ermee na te gaan. Eveneens hield hij zich afzijdig van Franz Brunner, uit angst, dat de jachtopziener argwaan zou opvatten, als hij zag, dat de beide jongens de koppen bij elkaar staken, vlak na die ontmoeting in het Steinthal.

Maar tegelijkertijd brandde Charlie van verlangen om de zaken eens te bepraten met zijn ‘collega-detective’, zoals hij Franz noemde. Als hij maar eens een goed voor-

wensel kon bedenken, om hem te spreken te krijgen, dan hadden ze weer vrij baan. De volgende morgen vroeg vond hij de gelegenheid. De professor zat met zijn zoon te ontbijten, toen een gejedel uit het dal naar hen opklonk.

‘Dat is Franz!’ riep de jongen uit en hij snelde naar buiten om te antwoorden. ‘Teoodieo-do-o-o-o! Ojedolodio-o-o-o!’ gilde hij.

‘Ik hoop maar, dat hij je nog eens een lesje in het jodelen geven zal!’ zei de professor spottend, toen het gegil uitgestorven was.

‘Gelukkig, dat hij naar ons toekomt!’ zei de jongen en hij ging door met zijn ontbijt. Hij was zo bezig met zijn plannen, dat hij niet eens verstaan had, wat zijn vader tegen hem gezegd had.

Een paar minuten later verscheen Franz al voor de deur van hun hut.

‘Kom binnen,’ zei de professor, ‘en eet een stukje mee!’

‘Dank u, ik heb al gegeten.’

‘Dat zal wel lang geleden zijn!’

‘Ja,’ zei de jongen lachend en hij toonde daarbij zijn helderwitte tanden, die fel afstaken tegen zijn gebruide gezicht. ‘Ik kwam eens kijken, of Charlie soms met me mee naar beneden kon gaan. De kaasmakers hebben brood nodig.’

‘Als ik het niet mis heb, zitten wij ook niet al te dik meer in onze voorraad. Ja, jongen, ga maar met hem mee en steek je lijstje bij je. Zet er ook nog koffie op; dat heb ik vergeten.’

Dat was nu net de kans, waarop Charlie had gewacht, en in minder dan geen tijd was hij de hut uit met een lege rugzak over de schouders. En zodra de vrienden onderweg waren, vertelde Charlie van de ontmoeting met Kleine Krodl en hij voegde er aan toe:

‘Hij volgde ons, om ons te bespieden, en naar mijn mening zou hij ons daar wel willen wegstijgen. Niet alleen van de gletscher, maar ook uit het Steinthal. Wat denk jij er van?’

‘Och, dat weet ik niet,’ antwoordde de ander peinzend. ‘Misschien ziet hij jullie niet graag op de gletscher omdat het zo dicht bij het verboden jachtterrein is. Hij is denkkelijk bang, dat jullie je op verboden grond zult begeven, wat met vreemdelingen vaak het geval is. Maar wat zou hij ertegen kunnen hebben, dat jullie in het Steinthal loopt?’

‘Als je daar verderop gaat, waar kom je dan ergens?’ vroeg Charlie. ‘We vonden een pad, dat over die heuvelrug voert.’

‘Dat is een kortere weg naar het lagere gedeelte van Grünthal. Die snijdt de hele bocht af, die wij gewoonlijk maken, als we erheen gaan. Zullen we die kortere weg naar mijn huis nemen?’

‘Hm, ja, laten we dat eens doen.’

Ze veranderden van koers, en klommen tegen de helling op, in plaats van recht uit naar het dal te gaan. Op de helling van de heuvel volgden ze, achter elkaar lopend, het smalle, kronkelende pad, dat aan de andere zijde omlaag voerde. Het Steinthal droeg zijn naam met recht. Het was een woestenij van gletscherafval en lag zo dik bezaaid met keien en stukken rots, dat niemand blijkbaar ooit een poging gedaan had, om die grond te ontginnen. Het kostte hun heel wat moeite, een plekje te vinden, om hun voeten neer te zetten.

‘Daar heb je het rotsblok, waarachter vader en ik ons verscholen hadden,’ zei Charlie. ‘Volgens jou zou Krodl ons van het gesloten jachtterrein af kunnen beloeren. En als hij dat alleen doet, om ons er af te houden, dan is hij in zijn recht. Maar wat voor recht heeft hij, om ons tot hier te achtervolgen? Ik zou er op willen wedden, dat hij zijn

baantje als een voorwendsel gebruikt, om al onze gangen na te gaan.’

‘Wie weet?’ was alles wat Franz daarop zei. En het was vreemd, zoals hij steeds verreed, iets ongunstigs over de Krodl te zeggen. Waarom was dat? Hij kon hun onmogelijk vriendelijk gezind zijn, dus moest hij wel angst voor hen koesteren. Maar hoe kon hij in vredesnaam bang zijn, dat Krodl er achter zou komen, wat hij over hem tegen Charlie vertelde?

‘Je zegt er niets op,’ merkte Charlie vrij vinnig op. ‘Je denkt toch zeker niet, dat ik het oververtellen zal, hè?’

‘Natuurlijk niet. Maar.... ik.... zeg liever niets ongunstigs over die lui, omdat daar ongeluk uit zou kunnen voorkomen.’

‘Wat voor ongeluk?’

‘Ik bedoel, dat het geen geluk brengt, als je tegen je vijanden moppert. En we hebben al ongelukken genoeg.’

Weer die bijgelovigheid! Franz zat er blijkbaar van top tot teen in verstrikt. En daarom hield Charlie zijn mond er maar over, en volgde zwijgend het pad tot aan de bodem van het ravijn, waar ze de weg naar het huis der Brunners insloegen. Er liep een smal bergbeekje in dezelfde richting tussen oevers van klei, met steen bezaaid. Toch vertoonden zich nog hier en daar enkele bloemen, en juist wilde Charlie voorstellen om er wat voor vrouw Brunner te plukken, toen Franz opeens stilhield en zich bukte.

Hij had een oude hoed in de hand, toen hij weer overeind kwam. Het was een spitse hoed, zoals alle Tirolers schenen te dragen, maar in plaats van met een gewone veer was hij versierd met een lange bos verward haar. De oorspronkelijk hardgroene hoed was zo verschoten, dat Charlie zich niet kon indenken, wat zijn vriend ermee doen wilde. Bovendien zat er een groot gat in.

‘Ik zal hem mee naar huis nemen,’ zei de jonge koeherder. ‘Hij is wel niet veel waard, maar als moeder dat gat maakt, kan ik hem op de bergwei dragen, en zo mijn goede hoed sparen.’

Franz stopte zijn vondst in zijn rugzak en ze gingen door. Het was niet veel verder meer. Het Steinthal liep recht op het Grünthal aan, dat veel vruchtbaarder was, en kwam erop uit ongeveer op gelijke afstand van het huis van Brunner en dat van de Krodl, zodat de jongelui, na even rechtsaf geslagen te zijn, zich thuis bevonden. Martin Brunner was niet aanwezig, maar zijn vrouw, vriendelijk en gastvrij als altijd, stond in de keuken te koken.

‘Zo, heeft Herr Professor nieuwe voorraad nodig?’ vroeg ze glimlachend, ‘Ja, dat zal ook wel zo wat tijd worden. Goed, terwijl ik jullie rugzakken vul, krijgen jullie een bordje soep van me.’

De soep kwam op tafel en de jongens begonnen te eten met zoveel trek, als alleen de frisse berglucht van Tirol vermog te veroorzaken. Vrouw Brunner was achter in de keuken nog druk bezig. Opeens bemerkten de jongens, dat er iets aan de hand moest zijn. Ze hoorden een onderdrukte kreet en keken om. De vrouw stond tegen het aanrecht geleund, met de rugzakken voor haar voeten op de grond, en de oude versleten hoed in haar bevende handen. Ze stond daar doodsbleek en met gesloten ogen. Ze scheen geen adem te kunnen krijgen.

‘Moeder!’ riep Franz, overeind springend. ‘Wat scheelt er aan?’

Ze keek den jongen verschrikt aan. Franz ging naar haar toe, en ze hield hem de oude hoed voor, terwijl ze met zwakke stem vroeg:

‘Hoe is die in je rugzak terechtgekomen?’

‘Nou, die heb ik zelf erin gestopt. Ik heb hem gevonden. Hij is wel oud, maar ik dacht, dat ik hem nog wel

gebruiken kon, als u dat gat dichtnaaide. Maar... moeder... waarom doet u zo vreemd?’

‘Ik zeg het liever niet,’ antwoordde zij, maar ze bewoog haar lippen, als sprak ze in zichzelf.

‘Waarom niet, moeder? Toe, zeg het nu maar!’

Buiten hoorde men een stok op de stenen tikken en daarna voetstappen op de trap.

‘Daar is vader!’ fluisterde de vrouw. ‘Zeg er in vredesnaam geen woord over. Laten we eerst eens zien, wat hij er van denkt!’

Charlie, verbaasd over het vreemde geval, was opgestaan en keek naar de deur. Die werd geopend en het kribbige, ontevreden gezicht van Martin Brunner verscheen in de deuropening. Zonder op de jongens te letten, hinkte hij naar binnen, liet zich op een stoel vallen, en keek nijdig naar de borden soep.

‘Spek in de soep,’ mompelde hij. ‘Volgend jaar zullen we ons nog met enkel water tevreden moeten stellen!’

‘Martin,’ zei zijn vrouw, ‘kijk eens!’

De man keerde zijn moede ogen naar haar toe. Ze hield de hoed in de hoogte. Een ogenblik keek hij onverschillig toe, maar plotseling kwam er licht in zijn ogen, en verhelderd zijn betrokken gezicht. Hij sprong overeind, greep de verweerde hoed met beide handen beet, en riep uit:

‘Dat is z i j n hoed!’

‘Van wie is die hoed?’ vroeg Franz. ‘Toe, zegt u het nou!’

‘Van je grootvader! Dat is de hoed, die hij droeg bij zijn weggaan!’

En meteen begon Martin wild in het rond te kijken, alsof hij verwachtte, dat de oude Wolfgang Brunner zich vertonen zou.

‘Waar is hij?’ schreeuwde hij. ‘Heeft hij de koeien teruggebracht? De koeien of het geld? Dat komt er niet op

aan, als het maar een van beide is! Ha, ha, ha, wat zullen die ellendige Krodl's nu wel zeggen! Ze zullen niet weten, hoe ze zich moeten houden! We zullen hen betalen en dan zijn we van alles af. Vader komt terug! Of is hij er soms al? Waar is hij, zeg op! Geef dan antwoord!

Niemand zei een woord. De jongens waren sprakeloos, en de moeder stond zachtjes te schreien. Martin Brunner stond midden in het vertrek en keek hen om de beurt aan. Het drong ten laatste tot hem door, dat de vermiste gemzenjager feitelijk niet teruggevonden was. Met een schorre kreet drukte hij de hoed tegen zijn borst en begon weer te razen:

‘Die is van hem! Dat kan geen vergissing zijn. Dat is de hoed, die hij 's Zondags droeg en op feestdagen en waarmee hij op reis is gegaan. Dat is zijn gemzebaard. Hij droeg altijd de langste en mooiste van de hele vallei!’

Charlie begreep niet, wat hij ermee bedoelde, maar later hoorde hij het van Franz. De Tiroler gemzenjagers waren namelijk gewoon, hun hoed met een bosje gemzenhaar te versieren en meer dan een had zijn verlangen naar een dergelijke jachttrofee met de dood bekocht. Wolfgang Brunner had altijd een heel bijzonder mooie gemzebaard gedragen, en dat was nu voor zijn zoon het zekerste teken, dat hij de oude hoed van zijn vader in handen had. Die oude, verweerde haarbos op de hoed scheen hem genoegzaam bewijs voor zijn bewering.

‘Wie heeft die hoed gevonden?’ vroeg Martin Brunner. ‘Ik moet het weten. Kom, vertel op, wie?’

‘Toe, man, wind jezelf nu niet zo op,’ drong zijn vrouw bij hem aan. ‘Ik zal het je vertellen. De jongens hebben hem gevonden.’

‘Waar? Waar? Zeg dan toch, waar ze hem gevonden hebben!’

‘In het Steinthal,’ antwoordde Franz.

‘Steinthal!’ herhaalde zijn vader. ‘In het Steinthal? Indertijd is hij die kant uitgegaan. Dat heeft grootmoeder altijd verteld. Misschien betekent het, dat hij langs diezelfde weg terugkeert. Het is geen pad voor het vee, omdat er te veel rotsblokken liggen, maar als de Krolds de andere weg versperd hebben.... de weg over de gletscher.... dan kan hij misschien nog wel door het Steinthal komen. Ik ga kijken, ik kan hem wel helpen!’

Hij nam met een haastig gebaar zijn stok op en liep naar de deur. Vrouw Brunner ging voor hem staan met uitgespreide armen.

‘Neen, neen! Daar komen ongelukken van! Er is niemand in het Steinthal. Het dient nergens toe, Martin! Je bent al zo vaak wezen kijken!’

‘Ja, op de verkeerde plek. Vooruit, ga uit de weg. Je kunt me toch niet tegenhouden.... dat kan niemand.... Ik ga erop uit, en ik zal hem weten te vinden.’

Hij trachtte de deur open te krijgen, maar zijn vrouw bood weerstand en riep tot de jongens: ‘Kom gauw hier.... Hij mag er niet uit! Toe, help me dan toch!’

Charlie en Franz grepen nu den woedenden man beet. Hij bromde onverstaanbare woorden, en probeerde nog steeds de deur te openen. Maar opeens voelden ze zijn kracht verslappen, en beangst, dat ze hem iets kwaads hadden gedaan, lieten ze hem los, waarop hij tot hun grote schrik rochelend op de grond zakte. Daar bleef hij voor dood liggen.

‘Hij is toch niet dood?’ stamelde Franz.

Vrouw Brunner was op haar knieën naast hem neergezonken en de jongens keken radeloos toe, niet wetend wat te beginnen.

‘Neen, dood zal hij wel niet zijn,’ meende vrouw Brunner. ‘Maar we moeten toch zien, dat we hem in bed brengen. Jullie moeten me helpen.’

Langzaam droegen ze hem in de slaapkamer, en legden hem in het bed. Hij lag daar met gesloten ogen, hijgend naar adem.

‘Zullen we naar het dorp gaan en den dokter halen?’ vroeg Charlie.

‘Er is geen dokter in het dorp,’ antwoordde vrouw Brunner. ‘De dichtstbijzijnde woont in Ischl.’

Ze kon er niet meer uitbrengen en bleef handenwringend naast het bed knielen.

‘Vader heeft een kleine apotheek bij zich,’ riep Charlie. ‘Dan moest ik maar naar hem toegaan.’

Vrouw Brunner klampte zich terstond aan dat voorstel vast en zei:

‘Ja, ja.... dat is goed.... Maar laat Franz dan gaan, die kan harder lopen.’

‘Best. Dan blijf ik hier.’

Franz ging er haastig op uit. Het wachten scheen Charlie een eeuwigheid te duren, toen hij daar in de keuken naar de rochelende ademhaling van den man zat te luisteren, hetgeen slechts nu en dan door een angstig gemompel van vrouw Brunner onderbroken werd. Hij wist niet, wat hij er van denken moest. En hij kon evenmin begrijpen, hoe die oude hoed daar in het Steinthal terechtgekomen was. Na een poosje keerde Franz met professor Loomis terug. Deze haastte zich naar boven, met zijn medeijnkistje bij zich. Met een kort knikje naar Charlie ging hij de slaapkamer binnen. Franz zette zich naast Charlie neer.

‘Wat verschrikkelijk!’ fluisterde Charlie medelijdend.

De ander knikte, maar kon geen woord uitbrengen.

Vrouw Brunner trad binnen, haalde een fles brandewijn uit de kast, en keerde ermee naar den zieke terug. Na een kwartier verscheen de professor in de keuken. Bedaard vroeg hij naar de hoed. Franz gaf hem en de geleerde bekeek hem zwijgend. Vrouw Brunner voegde zich bij hem.

‘Komt het weer in orde, Herr Professor?’ vroeg ze angstig.

‘Dat kan ik niet zeggen,’ was het ernstige antwoord. ‘Ik hoop van wel. Ik weet er niet veel van af, omdat ik geen dokter ben, maar ik denk, dat het een soort zenuwschok is. Als hij eens een poosje uit de zorgen kon zijn...’

Hij hield op, omdat hij begreep, dat vrij zijn van zorg voor Martin Brunner voorlopig toch een onmogelijkheid zou wezen. Hij wees op de hoed en zei:

‘Franz vertelde me, dat zijn vader die hoed had herkend.’

‘Ja.’

‘Ten minste, het leek hem zo toe.’

‘Wat bedoelt u?’ vroeg vrouw Brunner meteen. ‘Wilt u soms zeggen, dat het niet de hoed van den vermisten gemzenjager is?’

‘Wie kan dat uitmaken. Zeker zijn we er niet van. Of wel?’

‘Toen ik hem uit de rugzak haalde, heb ik het zelf ook dadelijk gedacht.’

‘Dat hebt u gedácht,’ antwoordde de professor, die zijn koele verstand liet werken. ‘En dat heeft uw man ook gedácht. Maar daarom kunt u beiden het nog best mis hebben. Het is een heel gewoon soort hoed en u moet rekenen, dat u allemaal al een hele tijd in een vrij grote zenuwspanning hebt geleefd. En daardoor is het niet verwonderlijk, dat elk ongewoon ding u aan dien gemzenjager doet denken. Is dat zo niet?’

‘Misschien wel. Dus u denkt, dat het zijn hoed niet is?’

De professor bekeek hem nog eens van alle kanten.

‘Het is op geen enkele manier met zekerheid te zeggen. Als zijn vrouw nog in leven was, dan zou zij misschien kunnen beslissen, maar u en uw man waren beiden nog kinderen, toen hij wegging en....’

‘Maar het is toch een heel oude hoed,’ meende Charlie.

‘Ja, dat is waar, maar hij kan ook, jaren geleden, door iemand anders verloren zijn.’

‘En die gemzebaard dan, die er op zit?’ mengde Franz zich in het gesprek. ‘Men zegt, dat niemand in de hele buurt zo'n lange had als mijn grootvader.’

Dat was een argument, waartegen de professor niets in te brengen wist. Hij streek over de lange haren op de hoed en antwoordde:

‘Ja. De meeste zogenaamde gemzebaarden worden tegenwoordig in Duitse fabrieken gemaakt. Een hoed, waarop een echte zit, zoals op deze, zal wel heel oud zijn. Dat is natuurlijk een punt van gewicht. Maar....’

‘Juist om die gemzebaard kwam ik op de gedachte, dat het zijn hoed moest zijn,’ zei vrouw Brunner.

Charlie vatte weer moed.

‘Vader, hoe lang denkt u, dat die hoed op de plek, waar we hem gevonden hebben, moet gelegen hebben?’

‘Dat is met geen mogelijkheid te zeggen. Misschien een dag, misschien heel wat jaren.’

De jongen keek verstoord. Het was soms zo moeilijk, de logische redenering van zijn vader aan te nemen, juist omdat die zoveel ijdele verwachtingen vaak de bodem insloeg.

‘Bovendien kan hij daar op allerlei manieren gekomen zijn,’ vervolgde de professor. ‘Hij kan aangespoeld zijn in het Steinthal; hij kan er door de wind heengewaaid zijn; een of ander dier kan hem erheen gesleept hebben. Dat kun je nooit achterhalen.’

‘Maar, professor,’ zei vrouw Brunner met smekend gevouwen handen, ‘als het niet uit te zoeken is, dan gaat mijn man vast dood.’

‘Och, neen, dat zal....’

‘Ja, heus, hij gaat dood. Als Martin er niet achter

komt, heeft hij geen rust en die onrust zal zijn dood zijn. We moeten in het Steinthal zoeken, of we niet een of ander bewijs ontdekken kunnen.'

Niemand zei daar iets op.

'Martin moet niet gaan,' vervolgde ze. 'Dat zou hem nog veel meer in de war brengen. En als hij daarbij de Krodls zou ontmoeten, wie weet, wat voor narigheden dat opleveren kan. Hij geeft hun toch al van alles de schuld. Ik zou er doodsbang voor zijn.'

De professor zuchtte, en liep naar het venster.

'Nee, u moet hem niet aan het zoeken laten gaan, al zou hij er ook weer kracht genoeg voor krijgen. Een dergelijke opwinding zou gemakkelijk oorzaak kunnen worden van een hernieuwde aanval en die kon hem wel eens noodlottig worden.'

'Noodlottig?'

'Ja, het kon zijn dood zijn, bedoel ik.'

Charlie en Franz keken elkaar aan en knikten elkander beslist toe.

'Hoor eens, vader,' zei de jonge Amerikaan, 'waarom zouden wij met ons tweeën niet kunnen gaan? Franz en ik. Ook al vinden we niets, dan zou het misschien toch een geruststelling voor meneer Brunner zijn, dat we ons best hebben gedaan. Waarom ook niet? Wat is er tegen? We lopen toch immers geen gevaar, zelf te verdwalen?'

'Nee, dat niet, als jullie ten minste in het Steinthal blijft. En dan, Franz kent er de weg door en door.'

De jonge Tiroler bevestigde dit door een bruuske hoofdknik.

'Nou, vooruit dan maar,' zei de professor. 'Maar ik zou jullie raden een dag af te wachten, waarop Franz vroeg met de koeien klaar is, anders kunnen jullie niet ver komen en moet je te gauw weer naar huis terugkeren.'

Zo werd afgesproken. Vrouw Brunner ging naar de

ziekenkamer terug en de professor eveneens. De jongens namen hun rugzakken op, en begaven zich op weg naar de kaasmakershut. Daar scheidden zij; Franz ging naar zijn koeien, en Charlie naar zijn eigen hut. Hij had stof genoeg tot nadenken.

‘Nu zijn we ten minste wat verder gekomen,’ zei hij 's avonds tegen zijn vader. ‘Want dat was werkelijk Wolfgang Brunner's hoed, nietwaar?’

‘Waarschijnlijk wel. Maar ik durfde het niet ronduit zeggen, uit vrees, loze verwachtingen te wekken. Je moet altijd bedenken, dat, al vind je een hoed, daarom heb je den man nog niet!’

‘Dat is zo.... maar dat neemt niet weg, dat Franz en ik toch misschien wel iets kunnen ontdekken, al waren het alleen maar zijn beenderen. Je kunt nooit weten, zeg ik maar!’

‘Daar heb je gelijk in,’ stemde de professor toe. ‘Je kunt nooit weten!’

Zevende hoofdstuk

Charlie doet zijn best

Niets verhinderde Charlie om met het onderzoek in het Steinthal te beginnen, maar Franz was niet zo de baas over zijn tijd. Hij was op de eerste plaats koeherder en op de tweede detective en dus moest hij geduld hebben. De kudde graasde nog verscheidene dagen op de onderste weidestrook, werd 's nachts op stal gebracht, en de volgende morgen weer in de wei. De jonge Amerikaan vond het verschrikkelijk langdradig en vervelend, maar dat bewees slechts, dat hij nog niet ingeburgerd was in Tirol. Het zou echter zo rustig niet blijven. Zodra de koeien de weide geheel

kaal gegraasd hadden, moesten ze naar de hoger gelegen wei, waar de zon de sneeuw nu ook had gesmolten, en waar het gras in korte tijd welig was opgeschoten. Charlie stond aan de deur van het ‘laboratorium’ te kijken, hoe Franz de dieren omhoog dreef naar een vlakke, die bijna op gelijke hoogte lag met de klip van de gletscher, hen door een hek in de omheining joeg, en dan terugkeerde om de beide kaasmakers te helpen, hun grote ketel en verdere huishoudelijke benodigdheden naar boven te brengen. De volgende morgen jodelde de Tiroler zijn signaal over de hellingen heen, als teken, dat hij op komst was.

‘Kun je weg?’ vroeg Charlie, hem tegemoet lopend.

‘Ja. De hele dag. De koeien hebben nu zoveel gras, dat ze niet bewaakt hoeven te worden.’

‘Mooi zo. Dan zal ik het tegen vader zeggen en kunnen we op pad gaan.’

Professor Loomis bevond zich op de gletscher, bezig met zorgvuldig de paaltjes uit te zetten, door hem gebruikt bij zijn metingen van het voortschuiven der ijsmassa. Hij knikte even, toen zijn zoon hem vertelde, wat ze van plan waren, en ging meteen door met zijn werk.

‘Het is negen uur. Ik zal wat brood en vleesch bij me steken en dan kunnen we gaan,’ zei Charlie, en hij liep vlug naar de hut terug.

Toen hij er mee klaar was, namen ze hun bergstokken op, en vertrokken in de richting van de heuvelrug aan de overzijde van de stroom. Franz was zo stil, dat zijn vriend hem vroeg, wat er aan de hand was.

‘Ik denk niet, dat het van enig belang is,’ antwoordde Franz. ‘En toch vind ik het erg vreemd.’

‘Wat is er dan?’

‘Eergisteravond kwam Kleine Krodl naar de kaasmakershut, juist toen we klaar stonden om naar de bovenweide te trekken. Hij zei tegen ons, dat we dit

jaar de koeien niet over de gletscher mochten laten gaan.'

'Wat zouden ze dan aan de overzijde van de gletscher moeten doen?'

'Och, dat zijn we zo iedere zomer gewend. Ze gaan daar dan grazen. Heb je nog niet gelet op die smalle plek van de gletscher, zowat een kwart mijl boven de rand van de klip? Dat noemen we de Engte en we waren gewend, de koeien nu en dan naar die plek mee te nemen. 's Avonds dreven we ze dan weer terug. Dat deden we altijd, als we op de tweede weide waren, waar we nu ook zijn, maar dit keer kwam Kleine Krodl zeggen, dat we het niet moesten doen, daar er een lelijke scheur in het ijs zit, die verleden zomer ontstaan is, en dat de koeien er dus niet moeten komen, omdat ze anders wel eens in die spleet konden vallen.'

'Hm,' bromde Charlie. 'Het lijkt me een heel goede reden. Ik denk, dat we niet alles, wat Kleine Krodl doet of zegt, moeten wantrouwen.... Hoe is het met je vader?'

Franz kon hem gelukkig meedelen, dat het veel beter ging, al was hij nog niet helemaal opgeknapt. Hij had moeite met zijn linkerbeen, dat geheel stijf was, en hij scheen veel van zijn vroegere veerkracht verloren te hebben. Meestal stelde hij er zich mee tevreden, aan de haard te zitten piekeren, zonder ooit een woord te zeggen over den vermisten gemzenjager en zonder de Krodls ook maar te noemen. Vrouw Brunner dacht, dat hij voorlopig zijn narigheden vergeten was.

'Als we dus ooit iets konden vinden, dat zekerheid gaf, dan zou dat voor vader uitstekend zijn,' besloot de jongen zijn verhaal.

De tocht kalmeerde Charlie heel wat. Hij was vol opgetogenheid begonnen, maar nu ze de heuvelrug over waren, en zich een weg baanden naar het diepste deel van het Steinthal, begon hij pas te beseffen, hoe moeilijk de taak was, die ze ondernomen hadden.

Wat hoopten ze eigenlijk te zullen vinden? Het gebeente van den vermisten gemzenjager? Zijn geweer of enige flarden van zijn kleren? En al was dat zo, wat hadden ze dan nog aan die griezelige overblijfselen? Ze zouden het bewijs leveren, dat de man verongelukt was, maar aan Martin Brunner zouden ze niet veel voordeel brengen. Integendeel, ze zouden zijn laatste sprankje hoop doen uitdoven.

‘Het zou kunnen,’ mompelde Franz, ‘dat we het lijk van mijn grootvader ontdekten en misschien had hij dan nog het geld bij zich, als hij nog niet in Zwitserland was geweest. Moeder zegt, dat hij enkel goudgeld bij zich had in een leren tas.’

‘Weet je, wat we het beste zouden kunnen doen?’ meende Charlie. ‘We moeten regelmatig te werk gaan, volgens een vast plan. Neem jij deze kant van het dal tot aan de stroom, dan neem ik de andere zijde. En zo werken we op en neer in de richting van de berg. Dat is, naar mijn mening, de beste manier. Als we wat willen vinden, dan zullen we het dal duim voor duim moeten onderzoeken.’

Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan, zoals ze spoedig zouden bemerken. Het Steinthal was een uiterst geschikte plaats om iets te verbergen, want de rotsblokken bedekten de grond in zulk een menigte, dat de jongens ergens tien keer voorbijgelopen konden zijn, zonder gezien te hebben, dat er iets bizonders was. Zigzagsgewijze trokken ze op onderzoek uit; ze keken scherp naar alle kanten en riepen elkaar nu en dan aan.

‘Jij al iets bizonders gezien?’

‘Neen. Jij soms?’

‘Neen!’

Zo gingen ze twee uur aan een stuk door, en ze kwamen ten slotte bij elkaar aan de oever van de bergstroom, waar ze hun meegenomen brood opaten, en wat water uit de beek dronken, waarna ze zich een ogenblik te rusten legden.

Charlie lag voorover op de grond en zag oen eigenaardig bloempje vlak voor zich slaan, dat hij plukte en aan Franz toonde. Het scheen van witte wol gemaakt.

‘Wat is dat voor een bloempje?’

‘Wel, dat is edelweis.’

‘Heus?’ vroeg de jonge Amerikaan vol bewondering voor het door dichters en zangers zoveel geprezen alpenbloempje. Het meest verbaasde het hem, dat het er zo heel eenvoudig uitzag en zo in het verborgen groeide. ‘Ik dacht, dat het alleen op heel hoge toppen groeide, waar je kans loopt, je nek te breken, als je het plukken wilt.’

‘Neen. Het groeit wel lager ook. Maar het wordt zoveel geplukt, dat het op sommige plaatsen alleen nog maar op de hoogste toppen te vinden is. Je treft het hier aan, omdat in het Steinthal nooit vreemdelingen komen.’

Charlie stak het edelweis in zijn knoopsgat. Dan richtte hij zijn gedachten weer op het geheim, waarin de Brunners verwickeld waren, het raadsel van den gemzenjager, die een halve eeuw geleden uitgetrokken was, en wiens hoed ze nu hadden gevonden.....

‘Zouden we niet weer aan de gang gaan?’ stelde hij, opstaande, voor.

Ze zetten hun speurtocht voort. Het Steinthal werd nu zo smal, dat na korte tijd de jongens, elk aan een kant van de bergstroom, naast elkaar voortliepen. De rotsblokken lagen hier niet meer zo dik gezaaid, maar er vertoonden zich nu meer vlakke rotsplaten, die vaak schuinweg uit de bergwand staken. De dwergjeneverbes kwam steeds veelvuldiger voor. Aan hun linkerhand zagen ze de Bloedspits; recht voor hen uit rees de Fluchthorn omhoog, die met zijn besneeuwde top hoog uitstak boven een reeks lagere heuvels.

Plotseling hield Charlie stil on keek strak voor zich uit. Een eind verder stroomopwaarts bemerkte hij een

soort gedenkteken, zoals hij er al veel gezien had, toen ze van Innsbruck naar Oberkamm reden. Het bestond uit een paal met een smal dakje van boomschors, waaronder een vierkante plank was bevestigd. Die plank was in helle kleuren beschilderd en naderbijgekomen, zag Charlie, dat het een man met een geweer voorstelde, die een bergpas introk. Eronder stond een opschrift, dat de naam van Wolfgang Brunner vermeldde.

‘Zo.... voor je grootvader?’ vroeg Charlie.

‘Ja, dat hebben mijn ouders daar opgericht. Daar is hij het laatst gezien,’ antwoordde Franz. Hij nam zijn hoed eerbiedig af en plaatste een bosje vers geplukte bloemen onder het afdakje. Daarna liep hij ernstig verder, ongetwijfeld denkend aan den jager, die op datzelfde pad voor altijd verdwenen was.

Lange tijd liepen de jongens zwiingend naast elkaar voort. Het werd nu echt klimmen, en dat vereiste veel adem. Langs het pad lag hier en daar sneeuw en op de rotsen vertoonde zich vaak geel en roodachtig mos. Uit een verborgen spleet wiekte een arend te voorschijn en verdween in de richting van de Bloedspits.

‘Luister eens!’ fluisterde Franz.

Ze stonden stil. Een schril piepend gefluit bereikte hun oor. Dan werd het weer stil.

‘Hm,’ zei Charlie, ‘wat is dat?’

‘Ik weet het niet.’

Ze namen hun bergstokken weer wat steviger vast en vervolgden hun weg. Ze moesten over grote steenblokken klauteren, die de loop van het water belemmerden en een soort waterval veroorzaakten. En weer hoorden ze hetzelfde geluid, ditmaal een kort, scherp fluiten, dat klonk als een waarschuwing of lokroep.

‘Ik ken iemand in Arizona, die zo fluit, om zijn paarden te roepen,’ zei Charlie.

‘Maar al waren we ook paarden,

wie zou ons hier dan nog kunnen roepen? Er is niemand in de buurt.’

‘Misschien zijn het de berggeesten. Ze zeggen, dat zij vaak reizigers in een hinderlaag lokken, om hen in hun macht te krijgen.’

‘Nee, die is goed! Laat ze dan maar fluiten. Als ze ons ver genoeg in de goede richting lokken, wie weet, of we dan je grootvader nog niet vinden! Dan kunnen we gezamenlijk naar huis gaan en leverknoedels eten.’

Franz lachte wel even om die aardigheid, maar het verdere van de weg toonde hij zich bijzonder zwijgzaam en ernstig en liep stevig door. Het fluiten herhaalde zich niet meer. En ze vonden niets, dat hen ook maar enigszins in hun zoeken bemoedigde. En wat het ergste was, ze konden niet meer met zekerheid de weg weten, die de gemzenjager ingeslagen moest zijn. Men veronderstelde, dat hij rechts van de Bloedspits de Zwitserse grens was overgetrokken naar het Sinestra-dal, waar koeien van een uitstekend ras te krijgen waren. Maar de moeilijkheid zat nu hierin, dat hij van het punt, waar ze op dat ogenblik waren, drie of vier verschillende wegen had kunnen inslaan.

‘Ik ben bang, dat het geen zin heeft, verder te gaan,’ zei Franz ontmoedigd. ‘Eer we terug zijn, is het tijd om de koeien te melken.’

‘Ja, dat zal wel zowat,’ antwoordde de jonge Amerikaan en hij ging besluiteloos zitten.

Terugkeren was wel het beste, dat ze doen konden. Verder gaan zou op niets anders uitlopen dan op een speurtocht in het wilde weg en dan, Franz mocht voor zijn werk vooral niet te laat komen. Het zou helemaal niet goed zijn, door te lang wegblijven de achterdocht van Grote Krodl te wekken.

Opeens hoorden ze weer het waarschuwend gefluit en het klonk hun spottend in de oren. Charlie nam een besluit.

‘Ik denk, dat ik alleen nog een eindje verder ga,’ zei hij, ‘ook al moet jij terug.’

‘Waarvoor?’

‘Zo maar voor de aardigheid! Ik ben zo nieuwsgierig naar dat gefluit.’

De jonge Tiroler schudde het hoofd.

‘Als ik jou was, zou ik het niet doen. Je mocht eens verdwalen!’

‘Och, dat is onzin! Ik heb niets anders te doen dan bij het teruggaan dit dal te volgen, dan kom ik vanzelf thuis.’

Franz scheen een beetje ongerust over het plan van zijn vriend, maar toen hij bemerkte, dat deze vastbesloten was, keerde hij terug. Toen hij de rotsige helling een eindje af was, keerde hij zich om en riep:

‘Heb je geen zin om mee te gaan?’

‘Neen, dank je. Ik zie je morgen wel weer. Misschien dat ik iets vind.’

Charlie keek hem een poosje na, en begon toen weer omhoog te klimmen, scherp luisterend naar het fluiten, dat de reden was van zijn verdere tocht tussen de rotsen. Hij was al een echte bergbeklimmer geworden met zijn bespijkerde schoenen en zijn bergstok en zijn wijde blik. Hij bleef bij een sneeuwhoop staan, hield de hand beschuttend boven zijn ogen en keek rond, in stomme bewondering voor het prachtige panorama, dat zich aan zijn blikken vertoonde. Scherpe, hoekige toppen verhieven zich rondom hem. Wat een hooiberg, om daarin te zoeken naar een naald! En wat was Wolfgang Brunner meer in die omgeving?

Bijna tien minuten lang stond de jongen roerloos stil, in bewondering. Niet ver van hem af bewoog zich een klein dier. Het was bruin en ongeveer zo groot als een aardvarken. De jongen nam een steen op, en wierp die naar het dier, waarop het tot zijn grote verbazing hetzelfde fluitende

geluid uitstiet, dat hij samen met Franz gehoord had. Toen verdween het dier in zijn hol. Dat diertje en zijn soortgenoten waren dus de berggeesten, die Franz beangstigden!

‘Wat 'n bijgeloof toch!’ mompelde Charlie. ‘Maar nu ga ik naar huis. En dan te denken, dat ik iets bijzonders zou vinden!’

Hij aanvaardde terstond de terugweg en liep zo snel mogelijk door. Het werd al laat en hij had er natuurlijk niet veel zin in, tussen de rotsblokken van het Steinthal in 't donker te struikelen en wellicht zijn voet te verstuiken.

Het was stil geworden rondom hem. Geen vogel floot, geen dier maakte enig geluid. Niets stoorde de roerloze stilte. En hij schrok dan ook, toen hij plotseling een geweldig gerommel hoorde, gevolgd door een echo, die klonk, alsof een stem in een put weerkaatste. Charlie keek onwillekeurig om. Het was een lawine, die van de hellingen van de Bloedspits afgleed naar de gletscher.

‘Wou jij me aan het schrikken maken?’ grinnikte hij. ‘Geen denken aan! Als je er niets op tegen hebt, kom ik juist wat dichterbij. Ik heb een idee gekregen!’

Hij was namelijk op de gedachte gekomen, een nieuwe weg naar huis in te slaan. Als hij het Steinthal volgde, dan had hij tot aan de heuvelrug een heel slechte, met rotsblokken bezaaide weg. Maar als hij nu eens naar de andere oever overstak! Daar liep een vlakke richel langs de bergwand en als hij die volgde, kon hij de hut ongetwijfeld langs een veel kortere en beter begaanbare weg bereiken. Als hij nu in de richting van de Bloedspits ging en die dan later aan zijn rechterhand hield, was er geen mogelijkheid van verdwalen.

Hij bemerkte al spoedig, dat het geen kwaad idee was geweest. De rotsrichel was vrij gemakkelijk begaanbaar en hij zag, dat hij de goede richting kon houden. Alleen vond

hij het een beetje vreemd, dat hij aan zijn rechterhand pijnboomen langs zijn pad kreeg. Ze vormden een woud en er vloog een vlucht kraaien doorheen, die hun nest opzochten voor de nacht. Hij herinnerde zich, een bos aan deze zijde van het gletscherdal gezien te hebben. Dat moest dit dus wel wezen. Hij besloot rechts af te slaan, om het woud te vermijden. Niet dat hij bang was, maar het was zo donker in het bos en die duisternis zou hem evengoed als de rotsblokken in het Steinthal beletten, om gauw vooruit te komen.

In versnelde pas liep hij langs de zoom van het bos in de richting van de gletscher, die, zoals hij wist, recht voor hem uit moest zijn. De Bloedspits liet hij een heel eind achter zich. De berg had zijn rossige gloed verloren, maar was toch nog beter verlicht dan de helling, waarlangs Charlie zich voortbewoog. Hij kon nauwelijks meer zien, waar hij liep. Het was geen schemering meer, het was totaal donker geworden. Het bos scheen al maar dunner te worden, maar hij wilde niet op goed geluk af van richting veranderen en dus ging hij rechtdoor. In enkele minuten moest hij de gletscher bereiken en dan.... ah, daar was de gletscher al, als een vage lichtglans bijna op dezelfde hoogte als de weg, waarop hij liep.

‘Ik wist het wel,’ mompelde hij. ‘Maar toch ben ik wat te hoog op de helling.’

Op dat ogenblik bemerkte hij een lichtje. Het was een zwak gloeiend puntje, dat aan de andere zijde van de gletscher scheen te zijn; het kwam hoogstwaarschijnlijk uit de hut van de kaasmakers. Franz zou nu wel thuis zijn, en al rustig aan zijn avondbrood zitten. Charlie voelde aan zijn maag, dat het reeds lang etenstijd moest zijn.

Ja, hij was wel wat te ver de berg opgegaan. Hij keerde zich om, en sloeg naar links af, meer in de richting van de klip. Na een paar minuten onderscheidde hij een tweede

lichtje, en uit het feit, dat het zo dicht bij de gletscher was, maakte hij op, dat het uit de blokhut moest komen, waar hij met zijn vader onderdak had gevonden. Dat trof goed, maar was het niet vreemd, dat het eerste licht, dat hij gezien had, zoveel dichterbij geleken had, terwijl het toch verder weg moest zijn dan het licht uit de hut van zijn vader? De kaasmakershut lag een heel eind verderop dan de klip, dat was zeker.

‘Gek!’ mompelde hij en hij keerde zich om naar het eerste licht.

Het was nergens meer te zien.

‘Waar zou dat nou gebleven zijn?’ vroeg hij zich verwonderd af.

Hij bleef staan en keek naar boven langs de helling, over de gletscher heen, naar alle kanten rond. Maar hoe hij zijn ogen ook inspande, het gaf niets. Het eerste licht was verdwenen. Het moest zich precies op de plaats bevinden, waarheen hij nu keek, maar toch was er niets te bespeuren dan zwarte duisternis. Hij zag niets anders dan heel vaag de nog donkerder omtrekken van het oude kasteel, dat hij zo vaak van de andere zijde van de gletscher af opgemerkt had. Was dat licht misschien in die oude ruïne geweest? Neen, dat kon immers niet! Daar was al sedert eeuwen geen levend wezen. En toch was hij er zeker van, dat hij het gezien had. Hij moest dat later eens nader onderzoeken. Nu niet, want nu was hij te moe en te hongerig en al zijn verlangens bepaalden zich tot een paar gebakken eieren en een flink stuk worst.

De jongen vervolgde zijn weg. Het werd nog steeds donkerder en sterren noch maan schenen aan de hemel.

Opeens hield hij weer stil. Er bevond zich iets vlak voor hem, en dat moest een mens zijn, die volkomen onbeweeglijk stond, alsof hij op hem wachtte. Goeie genade, wat een geheimzinnigheid heerste er toch op de gletscher!

Vooral vanavond. Bijna een volle minuut bleef de gedaante, die hem de weg versperde, roerloos staan, en de jongen deed eveneens, en overlegde, wat hij doen zou.

Toen.... bewoog de gedaante zich in zijn richting! Zij kwam nader en nader en werd steeds groter, zodat de jongen onwillekeurig de vuisten balde, gereed om zich te verdedigen. Toen opeens vroeg een bekende stem:

‘Charlie.... ben je daar?’

Achtste hoofdstuk

Het licht, dat het geval nog duisterder maakte

Vader! Bent u het?’ riep de jongen uit, en hij liep snel op de gedaante toe.

‘Charlie? Ben jij het?’ vroeg de ander plagend. ‘Ik heb 't toch het eerst gevraagd?’

Lachend keerden ze naar de hut terug en legden elkaar hun wedervaren uit. Alles was heel gewoon in zijn werk gegaan. Franz was lang voor zonsondergang teruggekomen, en had in het voorbijgaan aan den professor verteld, dat Charlie zich op de berg bevond. De geleerde had zich daarover niet ongerust gemaakt, omdat hij wist, dat zijn zoon gezond verstand genoeg had, maar toen Charlie zelfs na het invallen van de duisternis nog niet terugkwam, was de professor toch niet op zijn gemak, en ging uit om hem te zoeken.

‘En nu moet je maar gauw gaan eten,’ zei hij, zodra ze bij de hut waren aangekomen. ‘Het zal wel koud geworden zijn, maar smaken doet het toch wel.’

‘Hm!’ zei Charlie. ‘Maar vertelt u me eens, hoe kwam u eigenlijk aan de andere kant van de gletscher?’

‘Grote goedheid!’ riep de professor. ‘Daar zal ik me

nog een beschuldiging naar mijn hoofd krijgen! Moet ik dan rekenschap geven van al mijn doen en laten? Hoor eens, jongen, laten we zo zeggen.... wie van ons beiden het geheim tot klaarheid brengt, krijgt een prijs.... bijvoorbeeld een door de gletscher gladgeslepen keisteen!’

Charlie schudde al kauwende het hoofd.

‘De kansen zijn te ongelijk,’ meende hij. ‘U kunt toch niet verwachten, dat ik het van u winnen zal?’

‘Och, dat weet ik zo net nog niet! Jij hebt het belangrijke voordeel, dat je er het grootste deel van je tijd aan kunt besteden en ik slechts het kleinste van de mijne. Bovendien kun jij rondzwerven, waar je maar wilt, terwijl ik bij de gletscher in de buurt moet blijven. Ten slotte heb jij Franz als hulp en moet ik het alleen doen. Vooruit, je hand erop, dan is de wedstrijd begonnen.’

De jongen gaf zijn vader glimlachend de hand. Bij zulke gelegenheden beseftte hij pas goed, hoe 'n bizonderen vader hij had: een geleerde, die zich toch ook tijd gunde voor minder gewichtige dingen, en een volwassene, die toch een echte kameraad wist te zijn. En toen hij die avond naar bed ging, dacht Charlie bij zichzelf: Ik zal hem, als het maar enigszins kan, zien te overwinnen, maar het zal een harde dobber zijn.... Ik zou wel eens willen weten, of vader soms dat eerste lichtje, dat ik gezien heb, heeft gemaakt! Wie weet....

Hij was te slaperig, om zijn idee verder te ontwikkelen, maar de volgende morgen was hij beter bij. Neen, het kon zijn vader onmogelijk geweest zijn, want er was niet genoeg tijd verlopen tussen het verdwijnen van dat licht en de ontmoeting, om den professor gelegenheid te hebben gegeven, zover langs de helling omlaag te dalen. Nadat zijn vader dan ook naar zijn werk op de gletscher was gegaan, waste Charlie zwijgend de borden en kopjes, veegde de vloer wat bij met een oude stoffer, en ging op weg naar de bergweide,

waar het geklingel klonk van de klokjes der grazende koeien.

Franz zat op een rotsblok en hield de wacht.

‘Hoe gaat het?’ riep hij al van verre. ‘Ben je veilig thuisgekomen?’

Charlie klom verder en liet zich ten slotte naast zijn vriend in het gras neervallen en op een grasspiertje kauwend antwoordde hij:

‘Ja. Maar ik heb toch niets ontdekt.... behalve dan, dat jouw fluitende berggeest een doodgewone marmot was.’

‘Zo?’

‘Maar op weg naar huis heb ik wel wat ontdekt,’ vervolgde hij bedaard, en hij vertelde alles, wat hij gezien, om met nadruk te besluiten: ‘Ik durf er op wedden, dat het licht ergens in dat oude kasteel brandde! Nou weet je alles!’

Hij keek dromerig langs de koeien heen, en wachtte op enig antwoord van Franz. Maar deze bleef zwijgen. Charlie rukte zich uit zijn gedroom los. Waarom sprak zijn vriend geen woord? Hij wendde het hoofd naar hem om en zag den jongen Tiroler recht voor zich uit staren met bleek gelaat.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Charlie. ‘Weet jij soms meer van dat licht af?’

‘Neen,’ was 't stroeve, zacht gegeven antwoord. ‘Daar kan geen licht geweest zijn! Je moet je vergist hebben!’

‘Heus niet! Ik zeg je toch, dat ik het zo duidelijk als wat gezien heb? Het bevond zich aan de overkant van de gletscher en daar is geen enkel ander gebouw dan dat oude kasteel.... Je wilt toch niet gaan beweren,’ vervolgde hij opeens achterdochtig, ‘dat die ruïne betoverd is.... dat het daar spookt?’

‘Ja.’

‘Wat?’

‘Ja. Het spookt in het kasteel.’

‘Meen je dat....? Wat zullen we nu hebben?’ riep

de Amerikaanse jongen uit, terwijl hij proestend van het lachen over de grond rolde. 'n Spookburcht! Net alsof het hele geval al niet geheimzinnig genoeg was! Het werd nu toch ál te mal! Maar Franz bleef doodernstig en daardoor kalmeerde zijn vriend een beetje en vroeg: 'Was je daarom in de war, toen ik je over dat lichtje vertelde?'

'Ja.'

'Ik kan het je niet kwalijk nemen, als je werkelijk in dat soort dingen gelooft. Maar vertel me er dan eens wat meer van. Wie spookt daar rond?'

'De Dame van Pokorny. Honderden jaren geleden werd dat kasteel door een Hongaarsen graaf gebouwd en hij trouwde met die dame, die heel mooi was. Maar op zekere nacht was ze opeens verdwenen. Denkelijk was ze in een of andere afgrond gestort en omgekomen. De graaf stierf van verdriet en hartzeer.'

'Wel 'n droevig geval, maar wat heeft dat licht daar nu mee uit te staan?'

'Dat maakt de graaf van Pokorny.'

'En je zei, dat hij dood was?'

'O ja, maar dat doet nu zijn geest.... Hij wijst op die manier aan de dame de plek, waar hij zich bevindt, in de hoop, dat ze terug zal keren en hem daar vinden.'

Charlie geeuwde. Het was eigenlijk een heel gewoon verhaaltje, zoals er zoveel de ronde deden over oude kastelen. Die zouden wel altijd blijven bestaan. Maar.... wacht eens! Waar kwam die legende vandaan? Tot nog toe had het licht in het kasteel niet veel klaarheid gebracht in het geheim van de gletscher, maar als.... 'Zeg eens, Franz, hoe denkt je vader over dat verhaal van die gravin van Pokorny?'

'Dat weet ik niet.'

'Maar heeft hij er dan soms in de laatste tijd een of ander over gezegd?'

‘In de laatste tijd? Hij heeft er nog nooit over gesproken. Ik denk, dat hij er niets van afweet.’

‘Dat is vreemd,’ zei Charlie, die meende enig licht te zien. ‘De meeste van dat soort oude verhalen worden toch van vader op zoon overgeleverd en nu zeg jij, er wel van af te weten en je vader niet! Wie heeft het je dan verteld?’

‘Peter Imboden.’

‘Imboden, wie is dat? Wacht.... dat is die andere kaasmaker, hè? Die man, die boven bij Grote Krodl zit.’

‘Ja, die is het. Voordat we naar bed gaan, zitten ze gewoonlijk nog wat te roken en te praten, en verleden week zijn ze begonnen met allerlei verhalen te vertellen. En Peter Imboden had het toen over die Dame van Pokorny. Zodoende weet ik, dat dat licht haar moet aanduiden, dat haar man zich daar bevindt.’

Charlie had moeite, zich goed te houden. Want dit was bijzonder belangwekkend en bovendien begon hij te begrijpen, wat de bedoeling ervan was. Hij vroeg snel:

‘En die legende heb je nog nooit gehoord, voor verleden week dan altijd?’

‘Neen!’

‘Je hebt er nooit van gehoord dan nu, vlak voordat ik dat licht zag? Maakt dat geen vreemde indruk op je?’

‘Vreemd?’

‘Ja.... eigenaardig.... opvallend....’

‘O, nu begrijp ik je. Neen, zo erg gek vind ik voor mij het niet.’

‘Nou, dan ben ik het daarin niet met je eens,’ zei Charlie. ‘Maar nu wat anders.... Verkeren Peter Imboden en Krodl met elkaar op vriendschappelijke voet?’

‘Ja, ze zijn goede vrienden. Ze zijn zelfs neven van elkaar.’

‘Daar heb je 't! Hoor eens, die twee hebben dat ver-

haaltje samen bedacht! Als het echt was, dan zou je er al jaren en jaren geleden van gehoord moeten hebben. Die kerels hebben doodgewoon iets verzonnen, dat een verklaring kon geven van iets, dat je mogelijkwijze in die buurt zien zou. Snap je dat niet?’

Franz kon het met geen mogelijkheid begrijpen. Hij was gewend aan overleveringen te geloven en twijfelzucht kwam zelden in hem op, zodat hij het veiliger vond, de zijde van graaf Pokorny en zijn lokkende licht te kiezen. Maar zijn Amerikaanse vriend gaf geen kamp en redeneerde zo overtuigend, dat Franz er ten slotte in toestemde, eens onder de mensen in het dorp naar die legende navraag te doen, om te zien, of die ook bij hen bekend was. En intussen zou Charlie verder op onderzoek uittrekken.

Thuis gekomen, zorgde Charlie voor het eten en ging dan zijn vader roepen. En na het maal vroeg de jongen zo langs zijn neus weg:

‘U hebt er toch niets op tegen, dat ik vanavond niet met de kippen op stok ga?’

‘Ah zo.... moet je weer op onderzoek uit?’

‘Ja, vader,’ antwoordde de jongen lachend, terwijl hij de vaat ging wassen.

Een uur later verliet hij de berghut voor een lange wandeling. Hij had een paar boterhammen en zijn bergstok meegenomen. Langzaam en zigzagsgewijze klom hij tegen de helling op, ver boven de grazende koeien uit. Voorbij de hoogstgelegen weide rustte hij wat uit, en plukte een bos van de prachtige riddersporen, die daar groeiden.

Nu en dan hield hij onder het verder trekken even stil in de schaduw van een rotsblok, om niet opgemerkt te worden. Eindelijk bleef hij geruime tijd rusten en maakte het zich zo gemakkelijk mogelijk, ten einde de wacht te houden en te zien, wat zich daar onder hem afspeelde. Links van hem lag de gletscher, die het afgesloten jacht-

gebied begrenste. Op een flinke afstand stond, onder op de helling van dat jachtterrein, het verbrokkelde kasteel Pokorny, en nog verder naar links begon het pijnbos, waarlangs hij de vorige avond was gelopen. Aan zijn rechterhand strekte de weide, waarop het vee graasde, zich uit, bijna recht boven het 'laboratorium' van zijn vader. Maar de professor was nergens te zien.

Die zal wel in de buurt van de gletscher zitten, dacht de jongen. Ik geloof, dat hij nog altijd denkt, dat zijn oude ijsbrokken een verklaring van het geheim kunnen geven, maar ik voor mij bepaal me liever tot de mensen, die hier in de buurt rondscharrelen.

Dit laatste werd vrij spoedig bewaarheid, want het duurde niet lang, of een van die mensen verscheen ten tonele. Het was Kleine Krodl. Hij vertoonde zich op de heuvelrug, die naar het Steinthal voerde, met het geweer onder de arm, en richtte zijn schreden naar het pijnbos, dat zulk een betekenis in het geheim van de gletscher scheen te zullen krijgen. De jongen zag hem tussen de dennebomen verdwijnen en bleef wachten, of hij terug zou komen. Maar tevergeefs. Of hij naar een ander deel van het verboden jachtterrein gegaan was, kon Charlie niet waarnemen.

De zon zakte lager en lager.

'Die oude Wolfgang Brunner zou behekst zijn,' mompelde de jongen voor zich heen, 'en zou daar ergens moeten blijven, totdat ze hem thuis hard nodig hebben.... en de Krodl's zouden hun best doen, om hem tegen te houden.... Wat 'n geschiedenis.... en toch klinkt het hier niet zo onwaarschijnlijk als het dat in Amerika zou doen....! Foei, ik zou er zelf bijna aan gaan geloven!'

En om zijn gedachten wat te verzetten, rees hij overeind en zocht een ander plekje voor zijn waarnemingen. De duisternis viel snel. De vallei vulde zich met donkere schaduwen en de omtrekken der bergen werden flauwer. Hij

zag de koeien naar de bocht trekken om gemolken te worden en eindelijk onderscheidde hij de gestalte van zijn vader, die langzaam van de witte gletscher afkwam. Enkele minuten later steeg er rook uit het schoorsteentje van hun hut op. Vader maakte het avondmaal klaar.

Charlie haalde zijn boterhammen te voorschijn en begon te peuzelen. Jammer, dat het er maar twee waren! En dat hij zijn dikke trui niet bij zich had. Het werd koud daarboven. Maar hij wilde toch zijn post niet verlaten. Hij moest en zou weten, wat er met dat licht was! Bestond het werkelijk, of bestond het niet? De lagere hellingen waren reeds in duisternis gehuld, het bos was pikzwart en het kasteel vertoonde nog slechts vaag zijn omtrekken. De jongen knoopte zijn jasje tot aan zijn kin dicht en bleef wachten. Maar het duurde een uur, anderhalf uur, twee uur, voordat hij tot zijn grote vreugde een lichtpuntje zag verschijnen in het oude gebouw aan de andere zijde van de gletscher.

‘Ik heb 't toch wel bij 't goede eind gehad!’ mompelde hij opspringend. ‘Ik heb niet gedroomd, ik heb me niet vergist, niets daarvan! Nu moet ik versterkingen halen!’

Opgetogen over zijn succes, daalde hij naar de bergweide af, en begaf zich naar de hut, waarin Franz denkelijk luisterde naar de onwaarschijnlijke sprookjes van de kaasmakers. Wacht maar eens.... als zijn vriend dat licht zelf zag! Charlie keek er nog eens naar om, en tot zijn meer dan grote verbazing was het nu verdwenen.

‘Wat nou?’ bromde hij. ‘Is het nu weg? Wat moet dat?’

Even later vond hij de verklaring. Het licht was alleen van boven af te zien. Hij had het licht nu tweemaal opgemerkt en telkens was het verdwenen, als hij afdaalde, zodat het achter de muur van het kasteel aan zijn oog onttrokken werd. Charlie nam er de proef op, door snel

terug te klimmen, totdat hij het weer zag, waarna hij zijn weg naar de kaasmakershut vervolgde.

Het geluk was hem dienstig. Hij was de hut zo zachtjes mogelijk genaderd en stond nu in onzekerheid, hoe hij zijn vriend te spreken kon krijgen, zonder de achterdocht der beide kaasmakers te wekken. Hij wist geen andere weg dan bedaard te wachten, tot Franz naar buiten zou komen om naar het schuurtje te gaan, waar hij sliep. Ongeduldig hurkte hij achter een rotsblok neer, en bleef de hut in het oog houden, terwijl hij nadacht over het ruwe leven van die Tirolers. Eindelijk werd de deur geopend. Franz ging slapen.

‘Kom hierheen,’ zei Charlie zachtjes. ‘Ik heb groot nieuws!’

Fluisterend en met drukke gebaren vertelde Charlie zijn vriend over het door hem waargenomen licht en stelde voor, samen nog eens te gaan kijken.

‘Nu?’ vroeg de koeherder.

‘Natuurlijk. We kunnen geen beter ogenblik uitdenken. Je bent toch niet bang, dat het graaf Pokorny met zijn kaarsje is?’

‘Nee. Ik ben vanmiddag in het dorp geweest, om tabak voor Grote Krodl te halen, en ik heb verscheidene mensen gesproken en gevraagd of ze wel eens iets van dat verhaal gehoord hadden. Niemand wist er iets van af.’

‘Prachtig! Daaruit blijkt wel, dat die kerels daar het met een of ander doel hebben verzonnen. Kom, ga mee!’

Na een omzichtige blik op de hut geworpen te hebben, ging Franz met hem mee. Ze liepen de bergweide over in de richting van de hut van den professor en Charlie fluisterde:

‘Wacht eventjes. Ik moet zeker weten, dat vader daar is, anders lopen we gevaar hem te ontmoeten en voor iemand anders aan te zien.’

Franz wachtte en even later kwam Charlie terug en knikte geruststellend.

‘Hij zit in bed te lezen.’

Van nu af aan gingen ze met grote voorzichtigheid verder; ze staken de stroom ver beneden de klip over, en slopen zo zachtjes mogelijk tegen de helling van het jachtterrein op.

‘Van hier zouden we het moeten kunnen zien,’ zei Charlie fluisterend. ‘Ik heb het gisteravond op deze hoogte waargenomen.’

Maar nergens was een licht te ontdekken. Voor hen lag de donkere berg, een kleine, nog donkerder vlek, die het kasteel moest zijn, maar nergens licht.

‘Misschien vergis je je in de plek, waar je het gezien hebt,’ opperde Franz. ‘Als we eens wat hoger klommen?’

Maar ook dat hielp niets. Er was in de buurt van het kasteel nergens licht te bekennen.

‘En toch weet ik zeker, dat het er daarnet nog was,’ mompelde Charlie. ‘Dan moet iemand het uitgedaan hebben, terwijl ik je ben gaan halen!’

Diep teleurgesteld daalden de jongens de heuvel weer af. En juist wilde Charlie iets zeggen, toen Franz hem bij zijn arm greep. In gespannen verwachting bleven ze stilstaan. Beneden hen liep iemand in de richting van het pijnwoud en naar het scheen vlak langs de bergwand. Charlie dacht eerst, dat het zijn vader was, die op eigen houtje aan het onderzoeken was, maar toen de lucht van zware tabak tot hen overwoei, begreep hij, dat het zijn vader niet kon zijn, omdat die nooit rookte. En nog voordat zij zich konden verschuilen, kwam de geheimzinnige gestalte hun op nog geen tien pas afstands voorbij en verdween bijna onmiddellijk in de richting van het bos aan hun linkerhand.

Toen het naar zijn mening veilig genoeg was om weer te spreken, fluisterde Charlie tegen zijn vriend: 'Wie was dat?'

'Dat weet ik niet,' antwoordde Franz, 'maar het was geen geest, want die roken niet.'

Charlie moest moeite doen, om niet in lachen uit te barsten. In elk geval bleek uit die redenering, dat Franz zijn gezond verstand liet werken en niet meer zo bijgelovig was.

'Wat zullen we nu doen?' vroeg Charlie. 'Zullen we hem achterna gaan?'

'Ik geloof, dat het niet verstandig zou zijn. Het licht, dat jij gezien hebt, was bijna zeker het vuur van dien man z'n pijp. Hij moet het een of ander in het kasteel te maken hebben gehad en....'

'Z'n pijp!' riep de ander minachtend uit. 'Jog, kijk dan toch.... is dat soms ook een pijp?'

Plotseling was er in het dennenbos een lichtje opgeflickerd, ongeveer in de richting, waarin de rokende man verder gelopen was. Het kon onmogelijk de gloed van een pijp zijn, daarvoor was het veel te sterk en bleef het te lang fel zichtbaar.

'Kom mee!' zei Charlie en zonder verdere omhaal begonnen ze voorzichtig de vervolging. Gelukkig bewoog het licht zich maar langzaam, zodat het niet lang duurde, of ze konden het heel goed zien. Tussen de bomen door baanden ze zich een weg, de ogen voortdurend op het licht gericht, totdat het plotseling tot hun heftige teleurstelling weer verdween. Charlie begon al te mopperen, toen het opeens weer zichtbaar werd op dezelfde plaats, maar nu had het de vorm van een vierkant.

''n Venster!' fluisterde hij. 'Hij is ermee in een huis gegaan. Woont daar iemand?'

'Niemand dan een houthakker.'

'Hoe heet hij?'

‘Mayr.’

Weer trokken de jongens vooruit, zich zorgvuldig dekkend achter de boomstammen. Na een poosje bereikten ze het venster en gluurden naar binnen.

Veel was er niet te zien. Op een ruw houten tafel stond een brandende lantaarn en in een stoel zat een man. Hij was oud en verweerd en zijn grijze haren en baard bedekten bijna zijn gehele gelaat. Franz knikte, om te kennen te geven, dat het Mayr werkelijk was. Blijkbaar was het dezelfde man, die hun in 't donker voorbijgegaan was, want hij had nog een pijp in de mond, en terwijl de jongens stonden te kijken, bukte hij zich over het vuur in de haard en nam er 'n brandend stuk hout uit, om zijn pijp aan te steken.

De jongens hielden zich doodstil. Ze deden niets anders dan benieuwd toekijken. De houthakker scheen niet al te best op zijn gemak. Toen zijn pijp brandde, begon hij zenuwachtig en gejaagd te puffen, waar tussendoor hij binnensmonds mompelde en het hoofd schudde, als iemand die ergens geen raad mee weet, om daarna weer enige halen aan zijn pijp te doen.

Plotseling keek hij op, als iemand, die zich bewust wordt, dat men hem bespiedt. Merkwaardig genoeg keek hij echter niet naar het venster, maar naar de deur en zijn ogen stonden wijd van schrik.

‘Wie is daar?’ riep hij luid en hij greep naar een geweer, dat naast hem op de grond lag.

Dat was te erg. De jongens trokken zich haastig terug en maakten, dat ze wegwamen. Toen ze de grens van de open plek, waarop de hut van den houthakker stond, bereikt hadden, hoorden ze de deur opengaan en toen ze omkeken, zagen ze hem in het duister naar buiten hollen, met het geweer in zijn hand.

‘Hij kan ons hier niet zien,’ fluisterde Charlie, en terwijl ze naar de zoom van het bos voortliepen, voegde hij

er aan toe: ‘Ik denk, dat hij niet eens weet, dat wij daar geweest zijn. En jij?’

‘Ik ook niet,’ antwoordde Franz. ‘Hij was bang, maar niet voor ons. Het was ergens anders voor. Dat was wel aan zijn gezicht te merken.’

‘Ja, dat is zo. Maar waarvoor?’

Negende hoofdstuk

De dood grijpt in

Kent u een houthakker, die Mayr heet?’ vroeg Charlie aan zijn vader, toen ze de volgende morgen ontbeten.

‘Ja. Die woont daar ergens in dat dennenbos.’

‘Is hij een goed of een slecht mens?’

‘Wie weet!’ was het vage antwoord.

‘Met andere woorden,’ zei de jongen, ‘ik moet het zelf maar uitzoeken.’

Charlie begreep, dat die methode van zijn vader eigenlijk de beste was, en vroeg dus niet verder.

‘We moeten vandaag brood hebben,’ zei de professor, zijn kaarten en tekengerei bijeenzoekend. ‘Als je er dus toe zou kunnen komen, tussen je zwaarwichtige onderzoeken door nog te zorgen voor...’

‘O, dadelijk,’ antwoordde de jongen en hij ging met zijn rugzak terstond op pad. Ver weg op de helling kon hij de beide kaasmakers onderscheiden, de trap naar het schuurtje, waar ze werkten, op en afgaande. Zwijgend liep hij hen voorbij, keek naar de koeien, die hier en daar verspreid liepen, en jodelde, om Franz te roepen. De koewachter kwam over een rotsblok heenkijken en jodelde terug.

‘Je begint het al aardig te leren,’ zei hij lachend, toen Charlie dichterbij was.

‘Dank je voor je compliment.’

‘Wat denk je van gisteravond?’

‘Ik weet zelf niet wat ik er van zeggen moet,’ antwoordde Charlie, zich naast zijn vriend neerzettend. ‘Ik heb mezelf er suf over gedacht. Maar ik heb een idee. Vader heeft me op brood uitgestuurd; misschien kun je met me mee gaan naar je huis, dan kunnen we daar aan je ouders vragen, of zij soms iets meer van dien houthakker afweten.’

Franz vond het goed en toen de koeien genoeg gegraasd hadden en begonnen te herkauwen, begaven de jongens zich op weg naar het huis van Brunner, aldoor pratend over hetgeen de vorige avond gebeurd was. Die houthakker had de zaak nog ingewikkelder gemaakt. Wat voerde hij daar uit in de buurt van de ruïne van Pokorny? Daar was immers nergens hout te hakken, meende Charlie volkomen terecht.

‘En dus moeten we ook dat oude kasteel eens onderzoeken,’ vervolgde Charlie met grote beslistheid.

‘Dat durf ik niet goed,’ zei Franz, ‘want het ligt op het verboden jachtterrein en als we daar zouden komen, dan maakt Kleine Krodl zeker herrie.’

Er werd verder niet over gesproken, omdat Schnau op hen toestormde en tegen hen opsprong. Vrouw Brunner kwam vriendelijk lachend het huis uit en nodigde hen te blijven eten. Charlie was ermee in zijn schik. Want al hield hij van kamperen en zich behelpen, toch vond hij het gezellig, weer eens in een behoorlijk huis aan een net gedekte tafel te eten. En de jongen vond het ook prettig, Martin Brunner weer eens te zien, ofschoon hij nauwelijks een groet van hem kreeg. Hij zat maar in zijn stoel bij het venster en leek wel een oude, vervallen man, die grote moeite had, om de wereld om zich heen verstandig te bekijken, De zorg had hem bijna zijn verstand doen verliezen.

‘Ik heb vandaag wat nieuws voor je,’ zei vrouw Brunner tegen Charlie, ‘Tirolse pannekoeken!’

‘O, wat ziet dat er heerlijk uit!’ riep Charlie en hij liet zich de pannenkoeken goed smaken. Na het eten vulde vrouw Brunner hun rugzakken. En hoewel de jongens nu alles hadden wat ze hebben moesten, en dus op weg konden gaan, waren ze nog altijd niets te welen gekomen van wat ze wilden onderzoeken. Charlie gaf zijn vriend een wenk en Franz begon:

‘Gisteren heb ik Mayr, den houthakker, gezien.’

Zijn ouders keken hem aan, maar zeiden verder niets, waarop Charlie een poging waagde:

‘Naar zijn uiterlijk te oordelen, moet hij een veelbewogen leven hebben gehad. Is hij altijd houthakker geweest, vrouw Bruinier?’

De man bij het venster keek om en trok de wenkbrauwen samen.

‘Bedoel je dien houthakker Mayr? Ja, dien ken ik wel. Tegenwoordig wérkt hij voor zijn brood, maar dat is niet altijd zo geweest.’

‘O....!’

‘Vroeger was hij stroper. Maar hebben jullie hem ontmoet? Wat had hij daar op de berg te maken?’

Brunner scheen weer opeens achterdochtig. Ze hadden over de berg gesproken en alles, wat met die berg in verband stond, bracht hij terstond terug op den ouden gemzenjager. Hij zei dat wel niet, maar aan zijn gejaagde gezicht was duidelijk genoeg te bemerken, dat hij het dacht. En hij was juist op het punt, hun iets te vragen, toen zijn aandacht werd afgeleid door een gebrom buiten.

‘Kleine Krodl!’ riep hij uit, zich aan de vensterbank vastgrijpend. ‘Die gaat naar het Steinthal. Ik moet hem achterna!’

Met een geweldige krachtsinspanning rees hij plotseling overeind, maar hij was nog erg zwak, en zodra zijn vrouw hem dan ook stevig terughield, zakte hij weer onmachtig op zijn stoel terug.

‘Ik wilde alleen maar gaan kijken,’ mompelde hij. ‘Als ik hem volg, kom ik terecht, waar ik wezen moet.’

Charlie kreeg een inval.

‘Wij zullen wel gaan,’ zei hij. ‘Als u Franz en mij maar vertelt, wat we moeten doen, dan zullen we proberen u te helpen.’

Martin Brunner sperde de ogen wijd open. Hij kreeg weer hoop. Hij keek de jongens onderzoekend aan, en mompelde zachtjes:

‘Ja. Dat is te doen. Hij zal jullie niet verdenken. Voor mij is hij bang. Luister dan. Kleine Krodl gaat naar het Steinthal toe, maar al heel gauw zal hij over de heuvelrug naar de gletscher lopen. De schurk neemt die weg, om te zorgen, dat ik hem niet zien zal. Maar ik houd hem in de gaten. Ik zit hier de hele dag op de uitkijk en Schnau begint te brommen, als hij iets bespeurt, waarop ik letten moet. Ga hem nu gauw achterna en kom me dan vertellen, wat er gebeurd is. Maar wees voorzichtig. Hij is een slecht mens!’

De jongens beloofden hem, hun best te doen en gingen vlug op weg, terwijl zij onder het lopen hun rugzakken vastgespten. Schnau kwam naar hen toe en wilde met hen spelen, maar Franz stuurde hem weg, omdat hij hun maar tot last zou zijn.

Ze gingen opwaarts de vallei door, zover ze konden. Juist toen ze de kromming der vallei door waren, wees Franz voor zich uit:

‘Daar is de man, dien we hebben moeten!’

Het was Kleine Krodl, die over de heuvelrug naar het ravijn ging, waar de gletscher ophield. Maar in plaats van zich te begeven naar het gedeelte van het jachtterrein, dat aan de gletscher grensde, sloeg de boswachter de weg in naar het dennenbos.

‘We zullen hem moeten volgen,’ zei Charlie. ‘Denke-

lijk gaat hij naar de hut van Mayr, en als het ons een beetje meeloopt, dan ontdekken we nog iets heel bijzonders. Hoe denk jij daarover?’

‘Mij best.’

Krodl had nu de zoom van het bos bereikt. Hij keek schuw en snel om zich heen, en verdween dan tussen de dennestammen.

‘Zou hij ons gezien hebben?’ vroeg Franz benauwd.

‘Wat zou dat dan nog?’ antwoordde zijn vriend. ‘Hij weet niet beter, dan dat we voor vader etensvoorraad zijn gaan halen. Laten we doorlopen naar onze hut en daar de rugzakken achterlaten en als Krodl ons soms mocht verdenken, en ons in de gaten houden, dan wenden we daardoor zijn achterdocht wel van ons af.’

Ze gingen regelrecht naar de klip toe, klommen naar de hut van den professor, en legden hun rugzakken neer, zonder ook maar een enkele maal om te kijken naar het dennenbos.

‘En nu moeten we proberen te weten te komen, waar hij gebleven is,’ zei Charlie, weer op weg gaande. Ze staken de stroom weer over en daalden in een wijde boog de helling af naar een, volgens hun schatting, veilig punt. Daar maakten ze rechtsomkeert en klauterden recht tegen de helling op naar de zoom van het bos. Snel en fluisterend sprekend, kwamen ze overeen, zich te houden, alsof ze een bezoek aan de hut van den houthakker wilden brengen, zodat ze, mocht hun onverwachts naar het doel van hun tocht gevraagd worden, dadelijk een voorwendsel bij de hand zouden hebben.

Ze bereikten nu het bos. Het was er werkelijk indrukwekkend en er heerste een heel wat somberder stemming dan op de zonnige hellingen van de berg, waar men het vriendelijke geklingel der bellen van het grazende vee hoorde en naar alle kanten ver uitzicht had. Hier was niets

van dat alles. De donkere pijnbomen met dik bemoste stammen leken op wezens uit een andere wereld. Het was echt een griezelig woud uit een sprookjesland.

Zelfs voor een jongen als Charlie was de tocht door dit bos iets benauwends, en onwillekeurig uitte hij een kreet van schrik, toen hij onverwachts een dof, rommelend geluid vlak voor zich uit hoorde.

‘Wat is dat?’

Ze bleven met open mond en angstig starende ogen staan luisteren. Het geluid herhaalde zich, dof en hol, alsof iemand met een zware knuppel sloeg. Franz herkende het geluid het eerste.

‘Dat is de bijl van den houthakker,’ zei hij. ‘Hij is bezig bomen te vellen.’

Houthakken... natuurlijk, dat was het! Vreemd, dat het geluid zo gewoon en bekend klonk, nu ze maar eenmaal wisten, wat het was! En te voren was het zo onwerkelijk geweest!

‘Laten we hem opzoeken,’ stelde Charlie voor.

Het hakken bleek op enige afstand rechts van hen te zijn en dus liepen ze die kant uit. Spoedig klonken de bijlslagen nu duidelijker. Het geluid was niet meer zo hol. Hier en daar zagen ze stammen liggen en pas afgekapte boomstronken. Het leed geen twijfel meer, of de houthakker was kort geleden daar bezig geweest. Hij mocht dan iemand zijn, die zich in het geheim met stroperij ophield, maar hij deed toch ook behoorlijk werk.

‘Daar heb je hem!’ fluisterde Franz.

Dichtbij bevond zich een kleine open plek en tussen de takken en bladeren door konden de jongens het hoofd en de schouders van den man onderscheiden. Regelmatig flitste het staal van zijn bijl door de lucht. Hij was bezig een gevelde boom van de takken te ontdoen en nu en dan legde hij een bos takken op een stapel keurig opgetast brandhout.

De lucht was zwaar van dennengeur en die geur werd sterker, naarmate de jongens dichterbij kwamen.

Ze hielden zich achter een bosje schuil en knikten zwijgend tegen elkaar. Ja, dit moest Mayr zijn. Het was dezelfde man, dien ze de vorige avond gezien hadden. Een ruige, stoere landman van middelbare leeftijd en met een vrij grote bochel. Of hij een eerlijk en open gezicht had, konden ze uit hun schuilplaats niet gewaarworden. Hij keek geen enkele keer op. Hij ging zo op in zijn werk, dat Charlie zijn vriend juist wilde beduiden, dat het geen zin had, nog langer te blijven toekijken, toen er van de andere kant uit het bos iemand naderde.

Het was alweer Kleine Krodl! Waar had hij al die tijd gezeten? Hoe dan ook, de jongens waren hem hier in elk geval minstens tien minuten vóór geweest, ofschoon hij toch eerst wel een kwartier voorsprong op hen had gehad. En dat was toch wel vreemd ook, want nu gedroeg hij zich als iemand, die haast had. Naar gewoonte droeg hij een geweer aan een riem over zijn schouder.

‘Ja!’ knikte Charlie, toen Franz hem wenkte. ‘Ik zie hem wel!’

Mayr hield op met hakken. Hij had den boswachter ook opgemerkt. De jongens zagen hem zijn bijl neerleggen en een rode zakdoek te voorschijn halen. Hij wiste zich het bezweete voorhoofd af.

‘Goeie dag!’ zei Kleine Krodl.

‘Goeie dag,’ antwoordde de houthakker.

Geen van beiden glimlachte ook maar even, en de jongens konden maar al te duidelijk zien, dat die twee geen al te goede vrienden waren. Kleine Krodl keek spiedend met zijn scherpe oogjes rond. De houthakker bleef zwijgend wachten.

‘Heb je gisteren horen schieten?’ vroeg de jachtopziener.

‘Schieten....? Waarom moet ik schieten gehoord hebben?’

‘Omdat er een schot gevallen is.’

‘Waar dan?’

‘Hier in de buurt.’

‘In het bos?’

‘Nee, op het afgesloten jachtterrein.’

De houthakker werd rood in het gelaat. Hij begreep blijkbaar, wat de opziener bedoelde.

‘Ik zal eens moeten zoeken,’ zei Kleine Krodl.

‘Waarom?’

Er volgde geen antwoord. De jachtopziener begon rond te snuffelen en keek onder de takkenbossen en tussen de struiken, zodat de jongens bang werden. Nu ze op het punt stonden, iets te ontdekken, zou het toch vreselijk jammer zijn, als ze daar gevonden werden.

Ze lieten zich plat op de grond vallen en wachtten af, wat er gebeuren zou. Even later hoorden ze weer het slaan van de bijl. De houthakker had zijn werk hervat, zonder verder op den jachtopziener acht te slaan. Krodl was nu aan het zoeken aan de andere zijde van de open plek.

‘Ha....! Een geweer!’ riep hij plotseling uit.

De houthakker hield op met zijn werk en keek hem nijdig aan.

‘Ja, een geweer! Heb je zo'n ding nooit eerder gezien?’

‘Wat moet dat wapen hier?’ vroeg de jachtopziener, met zijn vondst naderbijkomend. ‘Hak je daar soms hout mee?’

‘Ik neem het altijd mee naar mijn werk.’

Kleine Krodl draaide aan een schroef in het geweer van den houthakker en meteen liet de loop van de kolf los.

‘Zo'n geweer is wel handig,’ merkte de jachtopziener op. ‘Als je het zo in twee stukken hebt, dan kun je het gemakkelijk verstoppen onder een jas of in een rugzak,

zonder dat iemand er iets van merkt. Het is een echt stropersgeweer.’

‘En wat bewijst dat?’ vroeg de oude man. ‘Ben ik dan soms een wolf, als ik zijn huid als pels draag?’

Krodl rook aan de loop.

‘Het is kort geleden afgevuurd.’

‘Gisteren, als je het precies wilt weten.’

‘Op het afgesloten jachtterrein.’

‘Neen!’

‘Waar dan?’

‘Hier in het bos.’

‘Zijn er dan herten in het bos?’ vroeg Kleine Krodl scherp.

‘Neen, maar wel heel wat konijnen.’

‘Laat me het velletje dan even zien.’

‘Waar is dat goed voor?’

‘Omdat ik het beveel. Ik ben hier jachtopziener en ik verdenk je van stroperij!

Laat dat konijn zien.’

De houthakker haalde zijn schouders op.

‘Dat gaat niet.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat ik misgeschoten heb.’

‘Dat zal wel! Hoor eens, jouw konijn was een hert van het verboden terrein. Ik zal huiszoeking bij je doen. Blijf je hier, of ga je met me?’

‘Je hebt in mijn huis niets te maken,’ zei de ander koppig.

‘Dat staat te bezien. Je kunt meegaan of niet, net zoals je wilt.’

Mayr gooide zijn bijl neer.

‘Ik ga mee,’ zei hij. ‘Je mocht anders eens 'n gemene streek uithalen. Dat zou net wat voor jou zijn, net als je vader vroeger ook deed.’

Kleine Krodl schonk geen aandacht aan die woorden.

Hij was al op weg naar de houthakkershut. Mayr liep achter hem aan.

‘Wat zou er nu gebeuren?’ vroeg Charlie fluisterend.

‘Kom dan mee,’ zei Franz gejaagd en hij bracht hem langs een paadje naar de andere zijde van de open bosplek. Ze drongen tussen de struiken door en hielden zich daar zo goed mogelijk schuil, zo, dat ze zien konden, wat er bij de hut voorviel. Omdat de beide mannen echter de hut waren binnengegaan, zagen ze al bitter weinig. Denkelijk was de jachttopziener bezig, de hut te doorsnuffelen en stond Mayr er bij te kijken.

Plotseling hoorden de jongens binnen hard schreeuwende stemmen. Wat kon de reden ervan zijn, dat ze zo tegen elkaar opspeelden? Charlie was erg benieuwd.

‘Kun jij soms verstaan, wat ze daar zeggen?’ vroeg hij aan Franz, die de taal natuurlijk beter machtig was dan hij.

‘Neen. Ze schelden elkaar uit, maar verder kan ik er niets van maken.’

Wat zouden ze doen? Ongetwijfeld was hetgeen daar in die hut behandeld werd van groot belang voor de oplossing van hun raadsel, maar ze verstonden er zo goed als niets van. Charlie kon zich bijna niet inhouden van ongeduld en was liefst aan het raam gaan luisteren, zoals ze de vorige keer gedaan hadden. Maar Franz wilde daar niet van horen. Eindelijk kraakte de deur en kwam Kleine Krodl naar buiten met een gevilden reebok op zijn rug.

‘Goeie genade!’ mompelde Charlie.

Daarna ging alles bliksemsnel in zijn werk. De houthakker was in de deur van de hut verschenen en schold woedend op Krodl. De jachttopziener keerde zich om.

‘Kom mee!’ beval hij.

‘Neem jij dat beest maar mee en ga je gang! Waarom moet ik meegaan?’

‘Omdat je dit beest geschoten hebt en hierheen gebracht, stroper!’

‘Dat is een lengen. Jij hebt het zelf geschoten en hier in mijn hut verstopt, om te kunnen beweren, dat ik het gedaan heb!’

‘Kom mee!’

‘Ik doe 't niet!’

Krodl liet den reebok van zijn schouders glijden. Hij greep zijn geweer.

‘Ik ben hier jachtopziener,’ zei hij nors, ‘en ik heb bewijzen tegen je. Je gaat mee, of...’

Dat was voor den houthakker te veel. Met een schreeuw van woede vloog hij op den man af, zijn vuisten gebald en omhoog geheven. Kleine Krodl wachtte, tot Mayr een meter of vijf van hem af was, en hief zijn geweer op. Er volgde een knal. De houthakker viel kermend tegen de grond.

De jongens waren verstijfd van schrik, maar het ergste moest nog komen. Na den man neergeschoten te hebben, schouderde Krodl bedaard weer zijn geweer, nam den reebok op en ging heen in de richting van het dorp. Toen de jongens zich eindelijk wat van de schrik hersteld hadden, was de jachtopziener al uit het gezicht verdwenen; hij had zijn slachtoffer hulpeloos achtergelaten.

‘Wat een beest van 'n kerel!’ riep Charlie Loomis uit. ‘Kom, gauw, misschien kunnen we Mayr nog helpen.’

Ze sprongen op en tilden den gewonde wat overeind. De man was doodsbleek en zijn hemd was met bloed bekleet. De wonde scheen dodelijk.

‘Ik zal wat water halen!’ zei Charlie en hij rende naar de hut. Toen hij met een kom water terugkwam, deed de houthakker een poging om iets te zeggen.

‘Ja.... zeg op.... wat is er?’ vroeg Franz.

‘Ik heb.... niet.... gestroopt.... Krodl heeft....’

het gedaan.... omdat ik hem.... in de weg stond.... ik.... ik....’

Charlie liet de kom water uit zijn handen vallen. De houthakker was achterover gezakt. Hij kreunde zwaar. Even later stierf hij.

Tiende hoofdstuk

Het betoverde kasteel

De dood van den houthakker bracht het hele dorp Oberkamm in heftige beroering. Kleine Krodl was er het middelpunt van. Maar zonder blikken of blozen gaf hij antwoord op alle vragen en gedroeg zich als de held van de dag. Hijzelf stelde het voor, alsof de houthakker hem had aangevallen en hem had willen doden. Hij riep zijn broer en zijn neef van hun werk in de kaasmakerij weg, om hem te helpen voor het lijk van den houthakker te zorgen. Hijzelf bracht het geval voor den rechter.

‘Het is een goede les voor andere wetsovertreders!’ zei hij.

Op de zitting was bijna het hele dorp tegenwoordig, ook professor Loomis en zijn zoon. Charlie en Franz zaten bij elkaar en keken ernstig en zwijgend toe. De arme Mayr lag reeds in zijn graf en de rechters hielden zich met allerlei bijzonderheden over zijn dood bezig; waar hij precies was getroffen, waar hij gevallen was, hoe laat hij was gestorven en wat hij nog gezegd had.

Daarna werd de schuldvraag behandeld.

Dat was niet erg lastig. Geen der aanwezige boeren dacht er een ogenblik aan, dat de dode van schuld zou worden vrijgesproken. Ze waren alleen uit nieuwsgierigheid en zucht naar afleiding komen luisteren. In de ogen van

die eenvoudige lieden was een stropersdrama een welkome afleiding in hun rustig bestaan. Niemand twijfelde aan de schuld van Mayr, behalve misschien Martin Brunner, die voortdurend zat te brommen en te mopperen, zodat zijn vrouw hem herhaaldelijk vermanen moest, toch wat stiller te zijn. De houthakker stond bekend als een stroper, en eenmaal een stroper bleef een stroper! Hij was in het bezit van een echt stropersgeweer. En omdat de houthakker een soort kluizenaarsleven leidde en geen vrienden of kennissen had, was er niemand, die het voor hem opnam of hem verdedigde. Maar al had hij een goede naam gehad, dan zou dat toch niet veel gegeven hebben, omdat op zijn terrein een pas afgeschoten geweer en een dode reebok waren gevonden door den jachtopziener.

‘Ik had hem al lang verdacht,’ getuigde Kleine Krodl voor het gerecht, ‘en juist daarom heb ik dat deel van het afgesloten jachtterrein bijzonder bewaakt. Op de dag te voren was ik op de berg geweest en had een schot gehoord. Ik was zo gauw mogelijk naar beneden gegaan voor een onderzoek. Al heel gauw zag ik bloedsporen. Ik volgde die en kwam tot de ontdekking, dat er een hert was geschoten....’

Uit de omstanders steeg een belangstellend gemompel op, en Martin Brunner gromde afkeurend. De jachtopziener vervolgde:

‘Het beest was pas neergelegd en het bloedspoor voerde me in de richting der hut van Mayr. Maar ik ging er niet dadelijk heen. Ik wist heel goed, hoe gevaarlijk hij was en begreep, dat hij me waarschijnlijk uit een hinderlaag zou neerschieten. Daar was hij een stroper voor. Daarom wachtte ik tot de volgende dag, in de hoop, dat hij zich dan rustig zou houden en gewillig meegaan. Maar toen ik op de plaats kwam, waar hij aan het werk was, begon hij me te bedreigen en als ik mijn geweer niet op hem gericht had, zou hij me op de plaats zelf hebben vermoord.’

Charlie en Franz stieten elkander aan. Tot dan toe hadden ze in wat de jachtopziener vertelde geen leugen kunnen ontdekken, maar toen hij sprak van bedreiging door Mayr, begrepen ze toch wel, dat dit zuiver een bedenksel van Krodl was. De jongens luisterden in spanning naar wat hij verder zeggen zou, want nu hij eenmaal gelogen had, zou hij wellicht nog meer onwaarheden opdissen.

‘Ik probeerde hem nog tot rede te brengen,’ vervolgde Krodl, ‘maar het gaf niet. Hij trachtte me weg te jagen, maar toen dwong ik hem mee naar zijn woning te gaan. Daar in huis vond ik het dode dier, dat ik den burgemeester getoond heb. Ik nam het mee en was bijna van zijn erf af, toen hij plotseling op mij afstormde. Ik moest mezelf wel verdedigen. En dat is zijn dood geweest.’

Een gemompel steeg op uit de aanwezigen en velen knikten goedkeurend. Maar enige jongelui, die meer met stropers dan met jachtopzieners ophadden, toonden, evenals Martin Brunner, duidelijk hun afkeuring. Eindelijk werd de zitting gesloten. Het vonnis luidde, dat de jachtopziener Alois Krodl zijn plicht had gedaan, en hij kreeg nog een lofprijzing voor de uitstekende manier, waarop hij voor de wildstand zorgde en tegen wetsovertreders optrad.

Druk pratend verlieten de aanwezigen de rechtszaal. Het was voorbij; de mensen moesten weer aan hun dagelijks werk en hadden geen tijd meer om over het ongelukkige lot van den houthakker te praten. Alleen de vader van Franz scheen niet van zins, zijn mond over het geval te houden, ondanks alle pogingen, door zijn vrouw aangewend, om hem tot bedaren te brengen. Charlie zag heel duidelijk, dat de man door de terechtzitting geheel overstuur was geraakt, zodat het hem dan ook niet verwonderde, toen de man, bij het voorbijkomen van het huis van Krodl, hardop

zei: ‘Wat zijn de mensen toch dwaas! Die jachtopziener behoefde zichzelf niet te verdedigen. Het was hem er alleen om te doen, Mayr uit de weg te ruimen.’

‘Waarom zeg je dat?’ vroeg de professor, die met de Brunners mee naar huis ging.

‘Omdat het zo is! Het geweer van een jachtopziener heeft altijd twee lopen. De ene is met hagel, en de andere met een kogel geladen. Als het alleen om zich te verdedigen was geweest, dan zou Krodl wel met hagel geschoten hebben, maar dat heeft hij niet gedaan! Hij heeft een kogel afgevuurd, omdat hij dien houthakker wilde doden!’

‘Kom, Martin,’ suste zijn vrouw, ‘verbeeld je toch al zulke dingen niet!’

Het was reeds middag, toen ze het huis van de Brunners bereikten, en Charlie werd met zijn vader op het middagmaal genodigd. De jongen at werktuiglijk, omdat hij in gedachten voortdurend bezig was met het voor hem nog zo onoplosbare raadsel. Hij verlangde naar het einde van het maal, om alleen te kunnen zijn en rustig te denken. Hij liet zijn vader naar huis gaan en Franz naar de weide, om zijn koeien te hoeden, en klauterde zelf de berg op naar een eenzaam en rustig plekje, waar hij languit ging liggen nadenken.

Waarom moest Mayr uit de weg geruimd worden? Dat had Martin Brunner immers beweerd? En dat klopte precies met wat die houthakker zelf vlak voor zijn dood gezegd had! Als die stervende man maar een paar woorden méér had kunnen zeggen, dan was het hele geheim nu misschien volkomen opgelost geweest! De jongens waren geen van beiden als getuigen opgeroepen. De rechters hadden niet eens geweten, dat zij getuigen waren geweest van wat zich in het bos had afgespeeld. Terstond na de dood van Mayr waren ze naar den professor gegaan en hadden hem

alles uitvoerig verteld. En de professor had gezegd, dat ze hun mond moesten houden.

‘Ten minste voorlopig.... Het zou nu nergens toe dienen. Mayr is toch dood en Krodl wordt op zijn woord geloofd, omdat hij jachtopziener is. Misschien was Mayr ook werkelijk schuldig. In elk geval zou het veel kwaad kunnen doen, als jullie nu iets zeiden.’

‘Maar waarom?’ vroeg Franz, die niet veel met dat zwijgen ophad.

‘Dat weet ik nu nog niet zo precies te zeggen,’ was het ernstige antwoord geweest. ‘Maar dit is zeker: Er is hier in de buurt iets gaande, dat helemaal niet in orde is, en daar is door de dood van Mayr geen einde aan gekomen. Als jullie nu iets vertellen, dan zullen de Krodls op hun hoede zijn, alleen al, omdat ze daardoor begrijpen, dat jullie den jachtopziener in het bos gevolgd hebt. En dan is jullie kans, om het geheim op te lossen, verkeken.... in elk geval sterk verminderd. Er komt nog wel een gelegenheid om te vertellen wat jullie over dien houthakker weten.’

Maar al gauw begon Charlie een grote teleurstelling te gevoelen. Zijn vader had wel gezegd, dat ze hun kans zouden verknoeien door bekend te maken, wat ze wisten, maar ondanks hun zwijgen scheen die kans er niet op te verbeteren. En voortdurend kwelde hem de vraag, waarom Martin Brunner, zowel als de ongelukkige houthakker zelf, gezegd had, dat hij uit de weg geruimd moest worden.

‘Als ik maar een antwoord op die vraag wist, dan waren we een heel eind verder,’ mompelde hij in zichzelf. Hij staarde langs de berghelling en werd zich er opeens van bewust, dat Franz hem riep. Hij sprong verward overeind. Even later trof wederom een helder gejodel zijn oor, dat spoedig door een tweede gevolgd werd. Charlie beantwoordde het en begon snel af te dalen. Er moest iets niet in orde zijn, te oordelen naar de manier, waarop zijn vriend hem

riep. Hij was juist de bocht om, die tussen zijn hut en de gletscher lag, toen hij Martin Brunner zag staan, die heftig tegen zijn zoon uitvoer.

‘Vader wil naar de hut van Mayr toe!’ riep Franz zijn vriend toe. ‘Help me, om hem er van af te houden!’

‘Maar ik zeg je, dat ik toch ga!’ schreeuwde Martin. ‘Uit de weg, jongen!’

Charlie dacht snel na. Hij keerde zich vlug naar den jongen koeherder.

‘Waarom zou hij niet gaan?’ vroeg hij zachtjes. ‘Kleine Krodl zit immers toch nog in het dorp te snoeven op zijn daden? Het is een goede kans. Laten we met z'n allen gaan en zien wat we kunnen ontdekken!’

Franz was niet erg met het plan ingenomen, maar omdat zijn vader verder gelopen was en nu, in zichzelf mopperend, de weg naar het ravijn ophinkte, stemde hij er in toe. De jongens draafden hem dus achterna, en met hun drieën begaven ze zich door het bos naar de houthakkershut. Maar het bezoek haalde niets uit. Er bevond zich niets anders in het huisje dan een tafel met een paar ruwe stoelen, een bed en wat kookgerei.

‘Maar toch weet ik wel, waarom ze van hem af wilden zijn!’ mompelde Martin Brunner op de terugweg.

‘Waarom dan?’ vroeg Charlie.

Brunner keek hem met fonkelende ogen aan, en zijn stem daalde tot een vertrouwelijk gefluister.

‘Dan zou de houthakker er niet bij zijn, als de koeien uit Zwitserland terugkomen. Als Mayr mijn vader zijn kudde deze kant uit zou hebben zien drijven, dan zou hij hem vast tegen de Krodl's geholpen hebben en zouden de beesten veilig en wel bij mij aangeland zijn. Mayr was een vriend van mijn vader.’

En binnensmonds mompelend sloeg de half-krankzinnige man de weg in naar het Steinthal.

‘Waar gaat u nu heen?’ riep Franz uit.

‘Daar heb je niets mee nodig!’ was het antwoord. ‘Ik kan alleen wel thuiskomen, zonder jullie. Ik ben geen kind meer. Jullie gaan niet mee, anders....’

Toch bleven de jongens hem op een kleine afstand volgen, om zeker te zijn, dat hem geen ongeluk overkwam. Brunner klom over de heuvelrug heen het Steinthal in en keerde zo huiswaarts, waarop de jongens langs de kortste weg zich naar de bergweide begaven. Eerst was Charlie erg teleurgesteld geweest over het antwoord van Brunner over die koeien van den ouden gemzenjager, maar nu kwam hij er toch een beetje overheen. Het was natuurlijk een dwaze verklaring van de moord, maar toch wees alles er wel op, dat Krodl den houthakker uit de weg had willen ruimen.

‘En dat was om een andere reden dan je vader opgaf,’ eindigde hij zijn betoog tegen Franz.

‘Om welke reden dan wel?’ vroeg deze.

‘Dat moeten we nu juist uitzoeken. Laten we eens zien, hoever we er mee staan. We weten, dat Mayr aan het rondzwerven was in de nacht, dat ik voor de tweede maal het licht in het kasteel zag. Later hebben we hem door zijn venster bespied. Hij was toen niet op zijn gemak, misschien zelfs erg bang. Misschien dat hij tot een bende behoorde en daarmee ruzie gekregen had. Of hij kan op de hoogte gekomen zijn van het een of ander, waarmee hij wel niets had uit te staan, maar waarom hij toch begrijpen kon, dat anderen hem graag onschadelijk wilden maken. Daar bedoel ik natuurlijk Kleine Krodl mee. Me dunkt, dat is alles nog al duidelijk, niet?’

‘Nou, dat kan ik niet vinden. Ik zou veeleer denken, dat het de houthakker was, die dat licht in het kasteel heeft aangestoken en....’

‘O neen, dat geloof ik nooit! Maar het is in elk geval gemakkelijk na te gaan. Als Mayr dat geweest is, dan brandt

er voortaan geen licht meer in het kasteel. Daar moeten we dan vanavond nog eens op letten.'

Franz wilde die proef gaarne nemen, omdat hij van zijn mening vast overtuigd was. Maar hij bleek het bij het verkeerde eind te hebben, want toen ze in de donkere avond de helling beklommen, en over de gletscher heen naar het kasteel Pokorny keken, zagen ze het licht er weer schijnen. De jonge Tiroler was erg in zijn wiek geschoten.

'Zie je nu, dat die houthakker het helemaal niet aangestoken heeft?' riep Charlie.

'Daar heb je gelijk in,' gaf Franz toe. 'Zullen we erheen gaan en kijken, wat het dan wel is? Ik ben er voor.'

'Neen, ik geloof toch, dat we dat liever niet moesten doen. Er is hier al veel te veel opschudding veroorzaakt en diegene, die dat licht ontsteekt, zal wel heel erg op zijn hoede zijn. We moesten een paar dagen wachten, tot het zaakje wat geluwd is. Ondertussen...'

Onder het spreken had de jonge Amerikaan iets anders ontdekt, dat de moeite van het onderzoeken waard was. En hij zei dan ook de volgende dag tegen zijn vader: 'Mag ik wat tekenpapier van u hebben?'

'Een paar velletjes, dat zal wel gaan. Wat wou je doen? Een schets van de gletscher maken?'

'Neen, het is heel wat belangrijker,' plaagde de jongen, gewichtig doende.

'Toch waar? Nou, dan heb je het glad mis, jongmens. De beste manier, waarop je hier een schetsboek gebruiken kunt, is tekeningen te maken van de constructie der ijsslagen, zoals die zich in de gletscher vertonen. Als ik ten minste een verklaring kan vinden van de oorzaken der verschillende ijsslagen, dan zal ik mijn zomer hier best besteed achten. Ik heb nog nooit in mijn leven een groter probleem van buigzaamheid en spanningsverschillen gezien dan hier in die ijsmassa.'

‘Schitterend!’ lachte de jongen. ‘Ik wens u veel succes, maar u zult het mij niet kwalijk moeten nemen, als ik er nu met mijn tekenpapier tussenuit trek. Ik heb ook een probleem, maar dat gaat over mensen en niet over dat dooie ijs.’

‘Hoor dien eens!’ lachte de professor gemoedelijk; hij stond op, om zijn microscoop te pakken en liet zijn zoon diens eigen probleem uitwerken.

Charlie besteedde zijn middag met klauteren op de berg en maakte nu en dan een tekening van een of ander punt. Daarna ging hij, met een gezicht stralend van voldoening, naar Franz toe.

‘Kijk eens!’ zei hij, zijn tekeningen vertonend. ‘Ik heb het kasteel geschetst, en ik heb de punten aangeduid, vanwaar het licht zichtbaar is. Let nu eens op, hoe deze lijnen uiteenlopen en een hoek vormen. Maak je daaruit niets op?’

‘Ja,’ zei Franz na een poosje. ‘Dat licht is niet te zien uit de hut van Mayr en evenmin uit de hutten der kaasmakers.’

‘Juist. En hoger op de helling woont niemand meer! Dat leert ons dus, dat het licht zo geplaatst is, dat het niet gauw door buitenstaanders gezien kan worden. Degene, die daar aan de gang is, doet dus blijkbaar zijn best, zo min mogelijk opgemerkt te worden. Nou dan.... wie denk jij, dat het is?’

‘Kleine Krodl!’ antwoordde de kocherder zonder een zweem van aarzeling. Een poosje geleden had hij nog gedacht, dat het licht door de geest van den graaf van Pokorny werd ontstoken, maar dat sprookje geloofde hij blijkbaar niet meer. Dat had hij aan de invloed van Charlie te danken.

‘Juist, Kleine Krodl en.... misschien nog een paar vrienden van hem!’

‘Ja,’ ging Franz er meteen op door, ‘meer dan eens is 't me opgevallen, dat, als ik in de hut binnenkom, de kaasmakers, die druk met elkaar zitten te praten, opeens hun mond houden. Dat is natuurlijk, omdat ik niet horen mag, waarover ze het hebben!’

‘Daar hoef je niet aan te twijfelen! Kleine Krodl is ongetwijfeld de leider der bende, en we moeten dus trachten bewijzen tegen hem te vinden.’

‘Maar hoe?’

‘Door zijn spoor na te gaan!’

‘Ik snap niet, hoe je dat wilt doen.’

Charlie vertelde hem toen een plan, dat hij al dagenlang in zijn hoofd had. Ze moesten proberen een afdruk te krijgen van het voetspoor van Kleine Krodl en daarmee naar het kasteel gaan en dan onderzoeken, of ze die voetsporen daar soms ook aantreffen.

‘Ik zal vader vragen ons te helpen, om Kleine Krodl naar onze hut te lokken,’ zei Charlie, ‘en bij het komen of gaan moet hij noodzakelijk voetsporen nalaten in de vochtige bodem langs de stroom, onder bij de klip. Dat zal heel gemakkelijk lukken.’

De moeilijkheid was alleen, hoe ze den jachtopziener naar de hut zouden krijgen. Want het was niet te verwachten, dat Kleine Krodl uit zichzelf naar den professor toe zou komen.

‘Nu blijkt weer eens,’ zei Charlie's vader glimlachend, ‘dat je beter had moeten luisteren naar mijn bemerking, dat de gletscher hier in de buurt zoveel invloed kan doen gelden. De ijsmassa kruipt nu al dagen- en dagenlang duim na duim vooruit over de rand der klip en het ijs is op het punt om af te brokkelen en omlaag te storten. En dan kun jij geen reden bedenken, om dien man te vragen, eens bij ons te komen?’

Charlie luisterde met wijd-open mond en bekende, dat

hij niet bespeurd had, wat er met de gletscher gebeurde. Daarna ging hij op de uitkijk naar Krodl. Het scheen een gewoonte te zijn van den jachttopziener, om zich even na twaalfen uit het Steinthal over de heuvelrug naar het jachtterrein te begeven. De jongen at haastig zijn middagmaal, en liep naar de oever, om die te bestuderen. Er lag veel modder en Krodl zou onmogelijk naar hen toe kunnen komen, zonder talrijke duidelijke voetsporen achter te laten.

Hij hoorde iemand roepen en keek op. Het was zijn vader, die iets schreeuwde tegen den jachttopziener, die zich aan de overzijde van de gletscher bevond. De jongen bleef langs de oever drentelen en hield intussen tersluiks een oogje in het zeil. Hij zag den jachttopziener omkeren, naar de klip gaan en de stroom oversteken naar den professor toe, die hem stond op te wachten. Zij spraken met elkaar en keken daarbij naar de overhangende ijsmassa, waarvan juist enkele brokken kletterend omlaagkwamen. Na een poosje groette Kleine Krodl vriendelijk, trok de stroom weer over en liep in de richting van het dennenbos.

Zodra hij goed en wel uit het gezicht verdwenen was, begaf Charlie zich naar de modderige oever, haalde papier en potlood te voorschijn, en tekende de afdruk van de voetstappen na, waarmee hij triomfantelijk naar zijn vader liep.

‘Ik heb ze!’

Lachend schudde de professor het hoofd.

‘Je doet me denken aan een wilde, die zich verbeeldt wonderveel te kunnen uitrichten, als hij maar eenmaal een voetafdruk van zijn vijand heeft!’

‘Misschien lukt me dat ook!’ antwoordde Charlie. ‘In elk geval heb ik een goede afdruk en kan ik voortaan met zekerheid zijn spoor nagaan. Krodl heeft een kleine

voet en van de vier spijkers in zijn hak is hij er een kwijt en is de achterste erg versleten.'

'Mooi zo! En waar wil je nu met dat gewichtige bewijsstuk heen?'

'Daarover mag ik me niet uitlaten,' antwoordde Charlie, met de gewichtigheid van een detective uit een roman, 'maar misschien, dat ik mettertijd nog resultaten bereik, waarover u verwonderd zult staan. Nu moet ik met mijn compagnon gaan overleggen!'

De professor keek hem na, toen hij de helling afdaalde, en riep hem nog achterna: 'O, dat is waar ook, ik heb nog vergeten je te vertellen, dat Kleine Krodl zich erg belangstellend toonde over het feit, dat het ijs weer over de rand der klip begint af te brokkelen. Hij scheen dat heel prettig te vinden. Is dat voor jou soms van belang?'

Charlie bleef stilstaan en keek om. Hij wist niet goed, hoe hij het had. Waarom zinspeelde zijn vader er toch voortdurend op, dat de gletscher de kern van het geheim, waarnaar hij zocht, bevatte? Net of Kleine Krodl er wat om zou geven, of het ijs al of niet afbrokkelde! Dat was natuurlijk alleen, omdat hij hoopte dat de aandacht van die twee vreemdelingen daardoor zou worden afgeleid van het spookkasteel en van die geheimzinnige lichtjes!

'Dank u wel!' riep hij lachend terug en hij vervolgde zijn weg in de overtuiging, dat zijn vader het deed om hem te plagen. Veel voornamer dan al dat kraken en afbrokkelen van dat dooie ijs was de indruk van Krodl's voetstappen in de modder. En dat dacht Franz ook. De beide jongens bestudeerden dan ook een half uur lang de voetafdruk met zoveel inspanning, dat hij vastomlijnd in hun geheugen gegrift stond.

'Nu moeten we deze afdruk vergelijken met de voetstapen, die we rondom en in de buurt van het kasteel

ontdekken!’ zei Charlie. ‘Wat denk je er van, als we morgenochtend eens gingen? Ik heb opgemerkt dat Krodl hier nooit voor een uur of elf komt.’

‘Best, morgenochtend!’ antwoordde Franz met vuur. ‘Dan kom ik je wel halen!’

Het duurde den jongens veel te lang, eerdat het de volgende morgen was. Charlie werd al vroeg wakker, zorgde voor het ontbijt, en slaagde erin, flink te eten, niettegenstaande zijn spanning. De professor begaf zich naar de gletscher en vlak na diens vertrek hoorde de jongen reeds het bekende klossen der zware bergschoenen van zijn vriend. Hij ging hem tegemoet.

Er hing nog een lichte mist over het gebergte. Dat was, naar hun mening, heel gelukkig, omdat daardoor niemand hen uit de verte zien kon. Heel stil staken ze het riviertje over, en klommen de helling naar het kasteel op. De ruïne bestond voornamelijk uit een oude toren, die in de verte nogal indrukwekkend scheen, maar dichterbij er erg vervallen uitzag. Er bevond zich een brede poort aan de noordzijde, waardoor de beide jongens regelrecht naar binnen stapten.

Door mist en dauw was de grond vochtig. Charlie wierp een snelle blik om zich heen, en begon te grinniken, toen hij enkele sporen ontdekte. Hij haalde zijn tekening te voorschijn.

‘Daar heb je ze!’ riep hij uit.

Hij vouwde de tekening open, om die met de voetstappen te vergelijken, en bukte zich om beter te kunnen zien. Een verwonderde kreet van Franz deed hem opkijken. De jonge Tiroler stond met van angst vertrokken gezicht naar de grond te staren, Charlie keek nu ook wat nauwkeuriger. Ja, dat waren sporen, en zelfs heel veel, maar ze waren niet van Kleine Krodl, het waren zelfs geen menselijke voetstappen. Het waren sporen van koeienhoeven.

Elfde hoofdstuk

Koeien of spoken?

De jongens stonden versteld over hun vondst. Het was zo iets heel anders dan ze verwacht hadden. Ze bleven gehurkt zitten kijken naar de indrukken der koeienhoeven in de vochtige grond voor de poort van het kasteel. Koeiensporen en niet anders dan koeiensporen! Wat een tegenslag!

Charlie Loomis sprong het eerst overeind en riep:

‘We moeten maken, dat we hiervandaan komen, voordat iemand ons ontdekt!’

Franz zei geen woord. Hij volgde zijn vriend werktuiglijk de helling af, over de bergstroom heen, en weer tegen de helling op naar de bergweide, waar de bellen der grazende koeien tinkelden bij elke stap, die de dieren deden. Grauwkleurige koeien liepen overal in het rond. Dezelfde dieren, die enige weken geleden naar boven gedreven waren, om daar de zomer door te brengen. Het waren echte koeien!

‘Maar.... daar heb je ze!’ riep de jonge Amerikaan verbaasd uit.

‘Ja!’

Het was het eerste woord, door Franz gesproken, sedert de ontdekking der koeiensporen bij de poort van het oude kasteel.

‘Onze koeien zijn dus denkelijk die kant uitgedwaald en hebben die sporen gemaakt,’ meende Charlie.

De jonge Tiroler keek hem aan, alsof hij geen woord begreep van wat hij zei.

‘Laten we eens aan deze zijde van de gletscher gaan kijken,’ stelde Charlie voor.

‘Kom, dan vinden we wel, hoe het in elkaar zit!’

Ze liepen langs de gletscher en bekeken aandachtig de

lange ijsvlakte. Er kon naar hun mening slechts één plek zijn, waar de koeien met enige mogelijkheid naar het gesloten jachtterrein konden zijn overgestoken. Die plek werd de Engte genoemd, omdat daar de rotsen de gletscher als het ware insnoerden tot op een derde gedeelte van zijn gewone breedte.

‘Vroeger dreven we de koeien hier altijd overheen,’ zei Franz tot zijn vriend, ‘maar dit jaar is Kleine Krodl gekomen, om ons te zeggen, dat we het niet moesten doen, omdat er een gevaarlijke spleet in het ijs was.’

Charlie knikte slechts. Hij was op zoek naar koeiensporen. Maar hij vond niets. De grond was er vochtig en zacht genoeg om er sporen in achter te laten, maar ze waren toch nergens te bespeuren. Ze doorzochten de omtrek grondig, vlak langs het ijs, verderop en ook tussen de rotsblokken, die de morene van de gletscher vormden. Om zeker te zijn zochten ze zelfs enkele honderden meters naar beide kanten van de Engte, voor het geval de koeien er op een ander punt overgetrokken mochten zijn. Maar het gaf niets. Het scheen wel zeker, dat de dieren niet in de nabijheid van het vervallen kasteel waren geweest.

‘Ik wist het wel,’ mompelde Franz. ‘Het zijn onze koeien niet geweest!’

‘Maar het moeten toch iemands koeien geweest zijn! Is er aan de andere zijde van de gletscher nergens een kudde, die naar deze kant kan zijn afgedwaald?’

‘Neen.’

En wat de Tiroler jongen zei, viel niet tegen te spreken. De gletscher zakte van de Bloedspits af als een brokkelige, woeste rivier, waarover geen koe heen kon komen, behalve dan bij de Engte, waar de jongens hun onderzoek hadden ingesteld. Aan de andere zijde strekte zich het verboden jachtterrein uit, dat ruig begroeid en slechts door in het wild levende dieren bevolkt was. Er woonde geen enkel

mens die kant uit. Meer naar beneden bevond zich het dennenbos, maar ook daar woonde niemand, die koeien hield. Dat was met het Steinthal eveneens het geval.

‘Maar het is toch denkbaar, dat er een paar koeien over de heuvelrug gekomen zijn, en zo hun weg naar het kasteel gevonden hebben,’ hield de jonge Amerikaan vol.

‘Hoe is dat mogelijk? We zijn nog maar een dag of wat geleden in het Steinthal geweest en je hebt zelf gezien, hoe 'n woestenij dat is.’

‘Dat weet ik, maar die beesten, waarvan we de sporen hebben gezien, moeten toch ergens vandaan gekomen zijn! Er moet vee zijn aan de andere zijde van het Steinthal, en als dat zo is, dan moet dat hierheen verdwaald zijn. We kunnen in elk geval eens gaan kijken. Daar doen we niemand schade mee.’

Franz haalde de schouders op. Maar toch ging hij met zijn vriend mee en samen klauterden ze wel drie uur lang door het Steinthal heen naar de andere zijde, zonder enig succes. Die kant uit vonden ze niets dan woeste bossen, waar geen koeien konden grazen, en waar ze nergens de klank van koebellen hoorden rinkelen.

‘Ik geef het op!’ zei Charlie ten slotte, vermoeid onder een jeneverbesstruik neerzinkend.

Toch had hij het in werkelijkheid niet opgegeven. Hij was alleen maar ontmoedigd en daar raakte hij wel overheen. Hij richtte zich na een poosje op zijn elleboog overeind, en keek zijn vriend uitdagend aan. Franz stond naar de hoekige top van de Bloedspits te staren, die bijna zwart tegen de hemel afstak.

‘Wat zie je daar toch?’ vroeg Charlie.

‘Niks!’

‘En toch stond je ergens naar te kijken. Kom, zeg eens, wat denk jij nu eigenlijk van die sporen bij de poort van het kasteel?’

‘Koeiensporen!’

‘Maar van welke koeien?’

‘Van die van mijn grootvader!’

Charlie had aldoor wel gedacht, dat zijn vriend ze als zodanig beschouwde, en daarom had hij al vermeden, hem naar zijn mening te vragen. En nu was het er toch van gekomen!

‘Bedoel jij de koeien, waarmee die oude gemzenjager had moeten terugkeren?’

‘Juist. Ik weet wel, dat je die familiegeschiedenis niet gelooft, en sommige dingen ervan heb ik ook wel eens betwijfeld, maar toch moeten we het grootste deel ervan wel aannemen. Alles past als een bus in elkaar.’

‘Dat zie ik helemaal nog niet in!’

‘Toch is het zo,’ vervolgde Franz met grote beslistheid. ‘Grootvader is naar Zwitserland gegaan om een kudde koeien te kopen. Hij is door het Steinthal gegaan, omdat dit de kortste weg is om over de grens te komen. Maar hij kon niet door het Steinthal terugkeren, omdat daar te veel rotsblokken liggen, en de beesten dus gevaar liepen, hun poten te breken. We denken, dat hij van plan is geweest zo ongeveer dezelfde weg te nemen, waarlangs jij laatst alleen teruggekomen bent, of misschien door het dennenbos, waar Mayr woonde, dan voorbij het kasteel, en zo over de Engte. Ik ben...’

‘Wacht eens even!’ riep Charlie, hem onderbrekend. ‘Die redenering is glad verkeerd. Waarom zou hij over de Engte gaan, als hij, door de helling wat lager te volgen, rondom de gletscher had kunnen trekken?’

‘O, doodeenvoudig!’ antwoordde Franz op slag. ‘Toen grootvader, vijftig jaar geleden, ons dorp verliet, was de gletscher nog niet tot aan de Engte afgezakt. In plaats van ijs was daar nog gewone grond en een bergstroompje, dat gemakkelijk door te waden was. Iedereen volgde toen die

weg en het was dus heel natuurlijk, dat grootvader het ook deed.’

Daarop zweeg Charlie lange tijd. Het paste alles precies in elkaar, al was het hele verhaal dan ook onzinnig.

‘Ik zal vader en moeder eens vertellen van die sporen,’ zei Franz.

‘Nee, doe dat niet!’ zei Charlie heftig. ‘Dat zou nergens toe dienen, dan om je vader nog meer op te winden. Misschien berokkent het hem weer een beroerte of zoiets en dat kan gevaarlijk voor hem zijn, zegt vader altijd. En waar zou het goed voor zijn? In plaats van het tegen je ouders te vertellen, moeten we liever proberen nog meer van anderen te weten te komen. Er moet een andere uitleg mogelijk zijn! Dat moet beslist! Die oude gemzenjager en zijn kudde kunnen immers geen verklaring geven van het licht, dat we in het kasteel hebben gezien, dat weet je zelf ook wel.’

‘Daar heb ik wel aan gedacht,’ zei de Tiroler ‘maar misschien heeft grootvader zijn koeien tot aan die bouwval gedreven en kampeert hij daar nu. En dat licht maakt hij om....’

‘Als dat zo is,’ onderbrak Charlie hem meteen. ‘waarom keert hij dan niet naar huis terug?’

‘Omdat de gletscher hem de weg verspert.’

‘Hij kan toch helemaal naar beneden gaan en er dan omheen trekken?’

Franz haalde weer de schouders op, en heel zijn houding duidde aan, dat het onzin was te verwachten, dat behekste mensen net zo zouden redeneren als gewone, normale lieden.

Er kwam een trek van grote beslistheid op Charlie's gelaat en hij ging rechtop zitten. Zijn geduld raakte blijkbaar op.

‘Kijk eens hier,’ zei hij, ‘als jouw grootvader werke-

lijk behekst is, dan zijn die koeien van hem het ook. En als hij geen sporen kan achterlaten, omdat hij een soort geest is, dan kunnen zijn koeien dat evenmin. Koeien, die sporen op de grond achterlaten, zijn werkelijke koeien, dat is niet te ontkennen!’

Nu begon Franz op zijn beurt te twijfelen. ‘Maar er bestaan geen echte koeien, die zulke sporen kunnen achterlaten!’

‘Zijn het dan soms geen koeiensporen?’ vroeg Charlie.

‘O ja, dat wel. Maar ze k u n n e n het niet zijn! Ze leken er wel op, maar het moeten de sporen zijn van een of ander stuk wild, dat ook gespleten hoeven heeft. Dat oude kasteel ligt al jaren verlaten. Het zou een heel geschikte schuilplaats zijn bij storm en onweer voor een of ander verdwaald stuk wild. Het gebouw staat op het verboden jachtterrein, waar allerlei soorten wild leven. Ja, natuurlijk, het zou een vrij groot dier moeten zijn, om net zulke indrukken te maken als een koeienpoot.... laten we zeggen.... een eland.’

‘Leven die hier dan?’

‘Die zijn in heel Tirol niet te vinden,’ verklaarde Franz stellig. ‘Er leeft hier geen enkel dier, dat zulke sporen kan achterlaten als een koe.’

Geen van beiden wist verder nog wat te zeggen, en omdat het tijd was en ze naar huis terug moesten, trokken ze de heuvelrug weer over. Daarna ging ieder zijn eigen weg, Franz naar de kaasmakershut en Charlie naar huis. Daar bereidde hij het avondeten en toen het bijna klaar was, kwam zijn vader fluitend binnen.

‘Zo, zo,’ zei hij, zijn paperassen neerleggend, ‘het geheim is zeker opgelost, dat je zo vroeg thuis bent!’

‘Nog niet opgelost, maar het gaat toch wel die kant uit,’ zei de jongen koppig.

‘Hoe maakt uw gletscher het vandaag?’

Professor Loomis zette zich aan tafel neer.

‘Dank je, heel best,’ antwoordde hij. ‘Die gletscher is voor mij spannender lectuur dan de mooiste roman, die ik nog ooit gelezen heb. Ik heb vandaag de kijker eens genomen en zo kon ik vaststellen, dat verderop het ijs een geweldige zijwaartse druk ondervindt. Zodra ik maar even kan, verplaats ik mijn onderzoeksterrein naar de Engte.’

‘Zegt u eens,’ vroeg Charlie, ‘is er ergens in die Engte een spleet, die gevaarlijk is voor de koeien, als ze daar voorbij zouden komen?’

De geleerde keek verwonderd.

‘Dat ik weet niet. Toen we hier pas waren, heb ik een voorlopig onderzoek ingesteld, maar op het punt, waar de lui de gletscher overtrekken, is niets anders te vinden dan het einde van een scheur, maar dat kan onmogelijk een beletsel zijn voor een veilige overtocht.’

‘Mooi zo!’ zei de jongen en hij ging, zonder verder iets uit te laten, door met eten.

Er was dus wel een spleet, maar een die geen gevaar kon opleveren voor de koeien. Hij glimlachte bij zichzelf, en verkneuterde zich er in, dat hij nu een argument had, waartegen Franz niets zou weten in te brengen. Charlie wachtte na het eten tot zijn vader weg was, waste de vaat en zocht zijn vriend op. Franz zat zijn koeien te hoeden en keek somber voor zich uit.

‘Ik heb een idee,’ zei Charlie, zich naast hem neerzettend. ‘We moeten zekerheid zien te krijgen over die sporen, al is het alleen maar om je vader. Vind je ook niet?’

Franz knikte, maar zei niets.

‘Nou dan, we zijn het er niet over eens, hoe die sporen daar gekomen zijn, en dus kunnen we niet beter doen dan zelf een proef te nemen. Misschien zijn het afdrucken van koeienpoten, misschien die van een ander dier. Het is erg moeilijk om een dergelijke afdruk te vergelijken met die van een andere plaats. We moeten daarom jouw kudde over

de gletscher heen naar het kasteel drijven, dan hebben we de beide soorten sporen bij elkaar.'

De koeherder durfde eerst niet op dat brutale voorstel ingaan, en kwam er heftig tegen in verzet. Neen, dat ging onmogelijk! Het plan was onuitvoerbaar! Al was het alleen, om dat Kleine Krodl hen vast en zeker zien zou.

'Niet waar!' wierp Charlie tegen. 's Morgens is hij er niet. Dan komt hij hier nooit!'

'Maar dan misschien de kaasmakers.'

'Ik denk van niet! Je hebt me verteld, dat ze in die schuur daar aan het karnen zijn, en die heeft aan deze zijde geen enkel venster. En bovendien, de Engte ligt zo laag, dat, als iemand daar oversteekt, ze hem uit de kaasmakershut niet zien kunnen, omdat dat kleine heuveltje hun het uitzicht beneemt.'

'En als ze ons dan eens volgden?'

'Waarom zouden ze dat doen? Ze hebben hun werk en het is toch heel gewoon, dat jij de koeien nu eens hier en dan weer daarheen drijft?'

Franz speelde zijn laatste kaart uit.

'Ik ben bang voor die spleet in het ijs.... Kleine Krodl zei....'

'Stoor je nu niet aan wat die zegt. Volgens vader is er geen enkel beletsel voor de beesten. Krodl heeft er belang bij, dat niemand van deze kant naar de overzijde komt, denkelijk omdat er aan die andere kant iets aan de hand is! We kunnen toch op weg gaan, en als er dan een gevaarlijke scheur is, kunnen we immers nog altijd terugkeren? Toe, zeg op, ga je mee?'

'Ja,' antwoordde Franz eindelijk, 'we doen het!'

'Morgen vroeg.'

'Ja, heel vroeg.'

De jongens bespraken hun plan tot in de kleinste bijzonderheden en namen voor de rest van de dag afscheid

van elkaar om niet, door te veel samen te zijn, achterdocht te wekken.

De volgende morgen heel vroeg ging Charlie er op uit. Franz wachtte hem reeds op de helling van de berg, en keek nu en dan naar de Bloedspits. Charlie keerde zich om en keek ook. Het was daarboven slecht weer, en de top was geheel omgeven door grauwe wolken, die in wonderlijk grillige vormen om de berg heenslieden.

‘Waar zijn je koeien?’ vroeg Charlie meteen op de man af.

‘Die grazen al in de buurt van de Engte.’

‘Zullen we dan maar gaan?’

‘Ja,’ zei Franz en hij nam zijn bergstok. Onderweg vertelde hij, welke maatregelen hij reeds getroffen had. Hij had zijn kudde verdeeld in twee delen, waarvan hij het grootste bij de kaasmakershut had achtergelaten, terwijl hij er slechts een stuk of vijftien in de richting van de Engte gedreven had. Daaronder bevond zich een oude koe, die reeds jarenlang gewend was voorop te gaan, als ze door de Engte trokken, en waarin Franz veel vertrouwen stelde, nu het er op aan kwam, de beesten over het ijs te krijgen.

‘Die is al aan de rand van de gletscher,’ zei Franz. ‘Ze is dat gewend. Als ik voor haar uitloop, komt ze me wel achterop. De andere volgen dan vanzelf en als jij dan helemaal achteraan blijft, kun jij ze wat aandrijven door te roepen en leven te maken. Zie jij iemand in de buurt?’

‘Geen mens. We hebben een prachtkans!’

En dat was zo. Kleine Krodl zat nog thuis en de kaasmakers waren achter de heuvel bezig. Professor Loomis werkte in zijn laboratorium. De jongens waren dus alleen. Van de hoge berg klonk een dof gerommel van de donder, alsof een reuzenstem hen waarschuwde, er vandaan te blijven.

Franz was langs de morene heengeklauterd, en sprak

de oude koe nu met zachte woordjes toe. Ze begon hem te volgen en haar bel klingelde welluidend. De andere beesten kwamen achter haar aan, aangevuurd door Charlie. Spoedig bevond hij zich op de gletscher. Het ijs was hier en daar ruw en brokkelig, maar op andere plekken glad. Zo trokken ze gestadig verder.

‘Wachten!’ riep opeens de koeherder, voor aan de stoet.

Hij had de scheur bereikt, maar zelfs in het nog onzekere licht kon hij toch zien, dat de spleet niet doorliep, en voorzichtig voerde hij de dieren er omheen. Dan ging het weer verder tussen de ruwe ijsblokken door, totdat Charlie eindelijk de helling aan de overzijde goed kon onderscheiden.

‘Kijk eens goed rond,’ riep hij zijn makker toe. ‘Zie je soms sporen van koeien daar aan die kant?’

Franz liep snel een eind vooruit. Voorbij de rotsachtige morene bleef hij stilstaan en bekeek de grond naar alle zijden aandachtig. Hij schudde het hoofd.

‘Geen sporen te zien!’ riep hij terug. ‘Drijf ze maar op!’

Charlie joeg de koeien voort, en na enkele minuten waren ze de morene over en klommen nu tegen de helling op in de richting van het kasteel.

‘Jaag ze niet zo op een hoop!’ riep Franz even later, zich omkerend.

‘Dat doen ze uit zichzelf!’ riep Charlie terug.

De koeien waren uit eigen beweging vlugger gaan lopen. Tot dan toe waren ze langzaam voortgesukkeld, zoals koeien meestal doen, maar nu scheen er iets in hun houding veranderd te zijn. De oude koe stiet een dof geloei uit, dat antwoord scheen te geven op het dondergerommel boven op de Bloedspits. Ook de andere dieren schenen erg opgewonden.

‘Wat scheelt ze toch?’ vroeg Charlie.

‘Ze ruiken de andere koeien!’ riep Franz terug.

Het scheen wel, of hij gelijk had. De koeien moesten

iets gewaargeworden zijn, dat de jongens niet konden bemerken, en hoe dichterbij zij bij het kasteel kwamen, des te duidelijker werd dat. De beesten renden naar de poort en begonnen te snuffelen en te klauwen over de sporen, die Charlie en zijn vriend de vorige dag ontdekt hadden. De oude koe sloeg de richting van het bos in, en likte onder het lopen de indrukken der hoeven af.

‘Ze heeft een spoor gevonden!’ riep Franz vertwijfeld. ‘Help me om haar terug te drijven, anders gaan de andere allemaal achter haar aan, regelrecht naar de Bloedspits!’

Charlie snelde den koeherder te hulp. Ze holden langs de zenuwachtige dieren heen, en met armgezwaai en geschreeuw slaagden ze er ten slotte in, hen terug te jagen. De beesten sloegen nu op hol en renden, met de staart in de hoogte, de helling af. De jongens liepen ze achterna en konden ze met veel moeite over de Engte terugdrijven naar hun weide. Langzamerhand werden de dieren rustiger en toen ze tusschen de andere koeien kwamen, begonnen ze weer gewoon te grazen.

‘Ik zeg je dan maar, dat ze de koeien van mijn grootvader roken,’ hijgde Franz in volle ernst. ‘Ze herkenden die sporen toch maar goed!’

En Charlie wist er niets tegen in te brengen. Wat zich daar bij dat oude kasteel had afgespeeld, was zó vreemd en onwerkelijk geweest, dat het nuchtere verstand er geen verklaring voor wist te vinden.

Twaalfde hoofdstuk

Geen koeien, maar mensen

Charlie wist er niet uit te komen. Hij leefde als in een droom. De zon rees in het oosten op, trok over de bergen heen en daalde in het westen en nog steeds liep hij als ver-

suft rond. Als zijn vader iets tegen hem zei, dan antwoordde hij werktuiglijk en hij scheen in niets belang te stellen dan in eten en drinken en de zorgen voor hun kleine huishouding. Met veel zorg vermeed hij elk bezoek aan Franz. De roem der overwinning scheen aan het bijgeloof te zullen toevallen, en wat moest hij dan tegen zijn vriend zeggen? Spookkoeien! De kudde van den ouden gemzenjager, die naar Grünthal terug trachtte te keeren? Moest het dan daarop uitdraaien?

Niet dat Charlie ook maar een ogenblik aan zoiets geloofde. Zijn gezond verstand en geestelijke ontwikkeling behoedden hem voor zulke bijgelovigheden. Maar hij had geen tegenbewijzen. Alle bewijzen had Franz in handen!

De volgende morgen na het ontbijt ging Charlie met zijn vader mee; hij hielp hem bij zijn metingen van de ijslagen en maakte aantekeningen.

‘De koeien trekken hoger op,’ zei de professor.

‘Koeien? Welke koeien?’

‘Wel, de kudde van Franz. Wat zou ik anders kunnen bedoelen?’

Charlie antwoordde niet en tuurde aandachtig naar de bergweide. De koeien hadden de grond in die weken volkomen kaal geschoren en werden nu omhoog gebracht naar de derde weide, waar ze nu enige weken voedsel zouden vinden. Daarna zouden ze langzamerhand weer naar het dal terugkeren. De jongen zag, hoe de beide kaasmakers hun huishoudelijk gerei met moeite omhoog torsten en hoe Franz de koeien voortdreef, maar hij zei er geen woord over. Wat viel er ook van te zeggen!

Het had er veel van weg, dat hij alle hoop, om het geheim nog eens op te lossen, verloren had, totdat het geval zich onverwachts weer aan hem opdrong. Hij was met zijn vader op de gletscher. Franz holde de helling af in hun richting. Uit zijn manier van lopen begrepen ze, dat er iets

bizonders moest gebeurd zijn, en dus liepen ze hem een eind tegemoet.

‘Het mag dan ongelofelijk klinken,’ zei de jonge koeherder, ‘maar ik heb gisteravond een geest gezien!’

‘Een geest?’ riep de professor verwonderd uit.

‘Ja, heus.’

‘Maar waar dan toch?’

‘Op de gletscher.... wat hoogerop dan hier.’

‘Vertel eens op!’ zei de geleerde.

Franz was doodbedaard en alleen aan de schittering van zijn ogen was het merkbaar, dat hij zijn verhaal niet als een gewoon vertelsel beschouwde.

‘Het is gisteravond gebeurd. We hadden in de hut gegeten en daarna ging ik naar het schuurtje, waar ik slaap. Onderweg keek ik in de richting van de gletscher, omdat ik daar iets meende te horen.’

‘Wat voor weer was het?’ vroeg de professor. ‘Heb je daar nog op gelet?’

‘Ja, mijnheer. Er hing mist boven de gletscher.’

‘Ga nu maar weer door.’

‘Ik dacht dan, dat ik iets hoorde, en daarom liep ik naar de gletscher toe, om eens te kijken. Toen ik er vlakbij was, bleef ik staan. En toen zag ik die geest.’

Charlie luisterde sprakeloos toe.

‘Ik ben er zeker van,’ hield de koeherder vol, ‘want ik was veel te veel geschrokken en heb toch lang genoeg gekeken, om er zeker van te zijn. De man, dien ik zag, stond op de gletscher en hij was zo lang als een hoge boom. Hij had een lange bergstok in de hand, en hij kwam mijn kant uit, maar toen hij mij gewaar werd, bleef hij staan.... en toen kon ik het niet langer uithouden en ben hard weggehold.’

De geleerde had aandachtig toegeluisterd, en om zijn mond speelde een glimlachje, toen hij zei:

‘En toen heb je hem niet meer gezien?’

‘Neen, meneer.’

‘Maar denk je, dat je hem nog wel eens terug zult zien?’

‘Ja zeker, meneer. Ik had er zo'n beetje hoop op, dat Charlie met me mee zou gaan, en vannacht bij me blijven en dat die man zich dan weer aan ons zou vertonen. Ik.... ik denk.... dat het iets heeft uit te staan.... met mijn grootvader.’

‘Met andere woorden, je denkt, dat het je grootvader is! Nou, nou, Charlie mag natuurlijk mee. Hij komt vanavond, hoor, Franz!’

De koeherder klom de berg weer op. Charlie had zo goed als geen woord gezegd. Als hij zelf had moeten beslissen, dan zou hij nooit de nacht bij zijn vriend op de berg hebben doorgebracht. Hij geloofde niet aan dat spook op de gletscher en veronderstelde, dat, zo zij iets te zien mochten krijgen, dit het geval, waarvan hij de oplossing zocht, des te ingewikkelder zou maken.

‘Hm.... het is te zot om los te lopen,’ bromde hij. ‘Maar ik zal toch wel gaan.’

‘Waarom zot?’ vroeg de professor.

‘Maar, vader, denkt u dan heus, dat Franz iets gezien heeft?’

‘Ja zeker.’

‘Zijn beheksten grootvader soms?’

‘O, dat is heel wat anders. In dit soort gevallen zien de mensen altijd iets anders, dan ze zich verbéelden te zien. Daarvan moet je goed overtuigd zijn!’

‘U veronderstelt, dat ik dat spook dus aanschouwen zal!’

‘Ja, maar vannacht niet.’

‘Wat nou?’

De geleerde keek de gehele omtrek aandachtig rond, alsof hij zocht naar den raadselachtigen man op de gletscher.

‘Beslist niet,’ zei hij. ‘Vannacht zie je hem niet.’

‘Maar waarom hebt u er dan op gestaan, dat ik de nacht op de bergweide zou doorbrengen?’

‘Om deze reden, dat ik graag heb, dat je doorgaat met je onderzoek. Je laat er het hoofd bij hangen. Kom, jongen, vooruit en flink aan de slag.’

Charlie kreeg een kleur. Hij zei niets, maar maakte het vaste voornemen, om wat hij eenmaal begonnen was door te zetten. In elk geval wilde hij tonen, dat zijn vader hem niet ten onrechte vertrouwde.

Tegen zonsondergang ging hij er dan ook op uit. Hij zou en moest dat geheim ontraadselen! Een kudde betoverde koeien was al even grote onzin als een behekste gemzenjager, al beweerde Franz dan ook, dat hij honderd spoken had gezien!

‘Eigenaardig toch, dat vader het zo ernstig opnam,’ mompelde hij onderweg bij zichzelf. ‘Zodra hij er van hoorde, leek het wel, of hij er zelf geloof aan hechtte. En hij zei zelf, dat Franz, naar zijn meening, wel degelijk iets gezien had, al was het zijn grootvader dan niet. Wat moet dat betekenen?’

Het hele geval bleef hem een raadsel, en toen hij de kaasmakershut bereikt had, wist hij nog geen verklaring voor de houding van zijn vader.

‘Ee.... io.... delo-oo-oo-oo.... i-o-hio-o-o-o!’

Het was zijn Tiroler vriend, die zo jodelde, en Charlie gaf terstond antwoord. Enkele minuten later had hij de hoge bergweide bereikt. Ze waren er juist klaar met melken en de jonge herder dreef zijn koeien naar stal. waar ze beschutting vonden tegen de gure nachtwind. Daarna nam hij zijn Amerikaansen vriend mee naar de hut.

Charlie vond het heel interessant, hoe allereenvoudigst de hut ook was. Ze bestond uit een enkel vertrek met een

ruw houten brits tegen de ene wand en een schoorsteen in een der hoeken. Middenin stond een tafel met enkele krukjes. Een der beide mannen was bezig het vuur op te rakelen en de andere maakte hun avondeten klaar.

Zodra het gereed was, gingen ze bij het zwakke licht van een walmend oliepitje aan tafel zitten. Ze slokten hun eten naar binnen met een grote, koperen lepel en keken onder het eten nu en dan nors rond.

De Amerikaan trok zich daarvan niet veel aan, at zijn brood en dronk zijn melk, babbelde wat met Franz en nam ondertussen de beide mannen zo goed mogelijk op. Grote Krodl was een ruwe kerel en zijn neef, Peter Imboden, was niet veel beter. Imboden was de onvriendelijkste van de twee, en zodra ze met eten klaar waren, bromde hij, de beide jongens stuurs aankijkend: ‘Ga naar bed, anders ben je morgen weer niet wakker te krijgen!’

‘Ga mee, Charlie,’ zei Franz, opstaande. Hij nam een paar dekens mee, en samen liepen ze naar buiten. Het werd reeds kil. De schuur, waarin een deel van de koeien gestald stond, bevond zich een honderd meter verderop en de jongens moesten op de zolder ervan in het hooi slapen. Er stond een ladder tegen de muur.

Franz klauterde naar boven, gevolgd door Charlie.

‘Leuk, zeg,’ meende deze.

‘Het zal koud worden,’ zei Franz, ‘vooral tegen de ochtend. Laten we eerst ons bed wat in orde maken en dan naar de gletscher gaan, om te kijken, of die man er weer is.’

Ze hadden hun bed in een ommezien klaar, daalden zachtjes de ladder af en begaven zich naar de gletscher, die als een vaal-witte massa in het dal lag. Charlie herinnerde zich het besliste gezegde van zijn vader, dat ze die avond den man zeker niet zien zouden en vroeg zich af, hoe hij dat toch eigenlijk weten kon. Te meer, omdat het steeds duidelijker werd, dat de professor gelijk had. Het was een heldere

nacht en ze konden ver zien, maar nergens was een gedaante te bekennen.

‘Waar zit ie nou?’ fluisterde Charlie, zich dichter en dichter naar de gletscherrand behevend.

‘Ik weet 't niet. Misschien komt hij aanstonds wel.’

Er verliep een kwartier. een half uur, maar er verscheen geen spook. Ze besloten dus maar, naar de stal terug te gaan.

‘Gek, dat er nu ook helemaal geen licht in het kasteel was,’ zei Franz. ‘Misschien, dat die geest zich niet vertoont, als er geen licht in het kasteel brandt.’

‘Was er gisteravond dan wel licht?’

‘Neen.’

‘En toen heb je dat spook toch wel gezien. Dus bestaat er geen verband tussen die twee dingen.’

Ze waren de schuur genaderd en zwegen nu, om niet door de kaasmakers gehoord te worden. Ze kropen geluidloos tegen de ladder op, blij, dat ze wat tegen de vinnige kou beschut waren. Na hun schoenen uitgetrokken te hebben, kropen ze in het hooi en doken diep onder de dekens. Franz stak zijn arm boven het dek uit en bedekte hen beiden nog zoveel mogelijk met hooi, omdat de kou daardoor beter tegengehouden werd.

Charlie viel dadelijk in slaap, maar na een poosje werd hij, verkleumd van kou, wakker. Hij wist niet, hoe laat het was. De gletscher kon naar zijn mening geen onaangener verblijf zijn, want het tochtte geweldig op de zolder tussen de kieren der planken door, en nóch het hooi, nóch de dekens gaven voldoende beschutting tegen de koude. De jonge Tiroler sliep echter rustig door, omdat hij blijkbaar aan zulke nachten gewend was.

Opeens hoorde Charlie een vreemd geluid. Onder de zolder stonden wel koeien, die nu en dan enig leven maakten, maar dit geluid kwam niet van de koeien. De jongen vergat de kou helemaal. Weer hoorde hij een geluid als

van voetstappen op de rotsige grond. Daar moest iemand buiten zijn! En daar hij heel voorzichtig scheen voort te sluipen, moest hij wel niet veel goeds in de zin hebben.

Charlie kroop onder de dekens vandaan en krabbelde op handen en voeten naar de deuropening van de zolder. Hij gluurde naar buiten door een kier en zag een menselijke gedaante. Het was een man en hij begaf zich in de richting van de gletscher. De jongen keerde naar zijn slapenden vriend terug.

‘Franz, word wakker.... ik heb je geest gezien.... ten minste, wat jij ervoor hield.’

De jonge Tiroler kwam versuft en slaperig overeind.

‘Waar....? Heb jij hem ook gezien....? Was het d i e geest?’

‘Dat kan ik niet zeggen, maar ik zag een man en hij liep naar de gletscher. Laten we hem achterna gaan!’

‘Ja, best!’

De jongens trokken haastig hun schoenen aan en klommen langs de ladder omlaag. Voorzichtig slopen ze de weide over en kregen den man in het oog. Hij daalde langs de helling naar de gletscher af. Charlie en Franz bleven zo ver achter hem, dat ze geen kans hadden, opgemerkt te worden, als de man soms mocht omkijken. De koeherder trilde van opwinding, maar de Amerikaan was doodnuchter. Neen, dat kon onmogelijk de man zijn, dien Franz voor een spook had aangezien! Het was een doodgewone man, die denkelijk een bezoek bij de kaasmakers had gebracht en nu naar huis terugkeerde.

‘Hij gaat de gletscher oversteken,’ zei Franz verwonderd. ‘Kijk, hij loopt naar de Engte toe!’

De onbekende was plotseling naar links afgeslagen, zocht een weg tussen het rotspuin der morene en verdween achter de grote ijsblokken van de gletscher. Charlie haalde diep adem. Als die man op slot van zaken eens wél wat te

maken had met het geheim, waarvan hij de oplossing zocht! Want dat geen gewone boer midden in de nacht die ijsmassa zo maar zou oversteken, stond wel voor hem vast. Hij kon er immers veel gemakkelijker omheen lopen, als hij eerst maar wat meer afdaalde?

‘Zullen we hem achtervolgen?’ vroeg Franz.

‘Ik ben bang, dat het wat al te gewaagd is,’ antwoordde Charlie aarzelend. ‘Ik denk, dat het in 't donker heel moeilijk is om de weg te vinden en we hebben zelfs geen bergstok bij ons. En dan hebben we ook nog de kans, hem tegen het lijf te lopen. We moeten bedenken, dat hij ons wel eens in de val zou kunnen lokken.’

‘Dat is zo,’ antwoordde de jonge koeherder, spijtig naar de ijsvlakte kijkend.

‘Maar weet je, wat we wel konden doen?’ vervolgde Charlie. ‘We konden vaders kijker halen en dan naar de andere zijde oversteken om te zien, waar hij blijft, als hij eenmaal de gletscher over is.’

Franz was het dadelijk met dat voorstel eens en zo snel ze maar konden, liepen ze naar de hut, waar Charlie stilletjes de kijker pakte. Toen trokken ze vlug de stroom over en klommen omhoog, tot waar de grens van het jachtterrein begon. Ze durfden niet verder te gaan, want als die man Kleine Krodl was, zou hij hen kunnen bekeuren. Maar met de kijker konden ze ver genoeg zien. Ze kropen dus achter een rotsblok en zochten de omtrek af naar den man. Maar deze verscheen niet meer. De geheimzinnige gestalte scheen wel het ijs opgegaan te zijn, maar de overkant van de gletscher niet bereikt te hebben.

‘Wat is dat nou weer voor hokus-pokus?’ bromde Charlie. ‘Zou hij misschien teruggekeerd zijn? Maar waarom? Hij zal toch wel weten, waar hij heen wil, en die gletscher is nu juist niet de meest geschikte plek voor een gewoon avondwandelingetje.’

‘Hij kan ook doorgelopen zijn,’ meende Franz. ‘Hij heeft tijd genoeg gehad, om aan de overkant te komen, als hij voortgemaakt heeft.’

‘Dat is wel zo, maar waar kan hij dan heengegaan zijn, dat we hem met de kijker zelfs niet kunnen ontdekken?’

Hij had dit nauwelijks gezegd, of zijn aandacht werd getrokken door wat er bij het oude kasteel aan de hand was. Door de kijker was waar te nemen, dat zich bij de poort van de ruïne een donkere gedaante bewoog en het volgend ogenblik stapte die gedaante vooruit in het bleke sterrenlicht. Charlie gilte bijna van ontzetting, want die gedaante had een vorm, die nóch op een mens, nóch op enig bekend dier geleek; klein, gekromd, vierkant, met tegen de borst opgetrokken voorpoten en een grote bult op de rug.

‘Goeie genade!’ hijgde hij, zijn vriend de kijker met bevende hand overreikend.

Franz keek er doorheen.

‘Grote goedheid.... wat is dat....? En daar komt er nog een.... net zoiets als die eerste.... Nu zie ik er al vier.... Eén draait zijn kop hierheen....’

Charlie nam de kijker over en tuurde er op zijn beurt door naar het kasteel. Een der gedaanten keek hun kant uit en het gelaat was pikzwart. En er kwam nog een andere gedaante uit de ruïne te voorschijn. Het waren er nu vijf bij elkaar. In een rij gingen ze achter elkaar de helling langs naar het dennenbos. Het leken wel gestalten uit een nachtmerrie!

‘Met z'n vijven....’

‘We moeten wat doen,’ zei Franz zenuwachtig, ‘anders verliezen we ze uit het oog!’

‘Dan moeten we er achteraan!’ besliste Charlie, zich vermannend. ‘Heb je lucifers bij je....? Ben je bang?’

‘Ik niet, omdat het iets met mijn armen grootvader

te maken moet hebben,' was het antwoord. 'En lucifers heb ik genoeg bij me.'

Voorzichtig klauterden de jongens tegen de heuvel op, tot ze op ongeveer vijftig meter van het kasteel gekomen waren. Daar stelden ze vast, dat de rij gedaanten het bos was ingetrokken, en daarna begonnen ze hun voetsporen bij het licht van lucifers te onderzoeken.

'Alweer koeiensporen!' zei Franz. 'Dat dacht ik wel!'

'Klets! Dat waren geen koeien! Zelfs behekste koeien konden er zo niet uitzien. Dan moesten ze op hun achterpoten lopen en een zwart gezicht hebben. Kom, laten we gaan kijken, wat er verder gebeurt!'

In doodse stilte slopen ze langs de berghelling, zorgend het spoor niet bijster te raken. De koeiensporen liepen naar het dennenbos en naderden steeds meer de duistere zoom. Franz, die het beste in 't donker zien kon, ging voorop. Plotseling bleef hij staan.

'Wat is er?' vroeg zijn vriend.

'Ze zijn verdwenen!'

'De sporen?'

'Ja.'

De jongens bukten zich om beter te kunnen zien. Het was een feit, de koeiensporen waren weg.

'Dat is gek!' zei Charlie, een lucifer aanstekend. 'En de grond is hier toch zacht genoeg, om er sporen in te kunnen zien.... Hé.... wat is dat? Heb jij daar soms gestaan? Kan dat een afdruk van jouw schoen zijn?'

'Neen, niet van de mijne.'

'Van mij ook niet! Hoeveel lucifers heb je nog?'

'Twee.'

'Laten we dan nog eens verder kijken. Steek een lucifer aan.'

Ze deden een paar passen vooruit en bij het licht van de lucifer ontdekten ze geen koeiensporen, maar

afdrukken van mensenvoeten, die in de richting van het bos gingen.

‘Mensen hebben de beesten afgehaald,’ fluisterde Franz.

‘Ja zeker,’ spotte Charlie, ‘de koeien zijn tot hiertoe gelopen en toen kwam er net een troep mensen aan, die zo vriendelijk waren, die beesten op hun schouders verder te dragen, omdat ze zo moe waren! Die is mooi!’

‘Maar hoe wil jij het dan uitleggen? Koeien kunnen zich toch niet in mensen veranderen?’

‘Ik weet het warempel niet meer,’ zei Charlie somber. ‘Als het zo doorgaat, dan moet ik bijna geloven, dat hier in dit land het onmogelijke mogelijk is. Ik...’

Hij hield op met spreken. Hun laatste lucifer was uitgegaan....

Dertiende hoofdstuk

De oplossing van een der geheimen

Veel succes!’ zei professor Loomis, toen ze de volgende morgen aan het ontbijt zaten.

Charlie keek hem lachend en verbaasd aan. ‘Waarom zegt u dat? U was toch niet wakker, wel?’

‘Neen, ten minste niet voordat je thuiskwam. Toen ben ik natuurlijk wakker geworden.’

‘Goed. Maar hoe komt u op het idee, dat ik succes heb gehad?’

‘Doodeenvoudig,’ zei zijn vader, zijn kom ophoudend, om zich nog eens te laten inschenken. ‘Je bent laat naar bed gegaan, je hebt op de bergweide rondgescharreld en in die kaasmakershut zul je heus niet te veel voor je avondeten gekregen hebben. Ondanks dat alles zie je er van-

morgen zo opgeruimd en vrolijk uit. Snap je, dat het doodeenvoudig voor me is?’

De jongen knikte. Hij zou zijn vader eigenlijk zoveel hebben willen vragen, bijvoorbeeld over die koeiensporen, die opeens in menselijke voetstappen waren veranderd, maar hij hield toch zijn mond. Hij had het er nu eenmaal op gezet, het geheim van de gletscher zelf te ontdekken en dus zou het niet mooi van hem zijn, daarbij hulp te vragen. Neen, met Franz samen zou hij het geheim ontraadselen en eerst dan zouden ze recht hebben op erkenning voor hun werk. En Charlie was heel zeker overtuigd, dat het hun lukken zou. Daarom was hij die morgen dan ook zo opgeruimd.

Maar er was één punt, daarover kon hij zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en omdat het met de eigenlijke oplossing van zijn raadsel niets te maken had, kon hij daar wél veilig naar vragen.

‘Vader,’ zei hij eindelijk, ‘één ding moet u me toch eens vertellen. Hebt u er enig idee van, hoe dit zaakje zal aflopen?’

De geleerde keek hem nadenkend aan. ‘Neen,’ zei hij toen, ‘geen flauw vermoeden.’

‘Maar toch weet u er heel wat van af!’

‘Ja, een en ander wel. Maar ik veronderstel, dat jij bij je rondscharrelen met Franz ook wel verscheidene dingen ontdekt zult hebben.’

‘Juist!’ riep de jongen uit. ‘We h e b b e n wel degelijk iets gevonden en dat is van heel veel gewicht ook, maar ik denk toch niet, dat u in de verste verte vermoeden kunt, wat het is! We zijn een heel belangrijk spoor aan het volgen.’

‘Best. Maar vergeet ondertussen niet, ook op kleinigheden te letten.’

‘Bijvoorbeeld?’

‘Wel,’ antwoordde zijn vader lachend, ‘zulke kleinigheden als je eten en drinken en schone kleren.’

‘Dat is waar ook. Ik zal dadelijk naar beneden gaan, om schoon goed te halen bij vrouw Brunner. Ik hoop, dat Franz mee kan. Hebt u nog wat anders nodig?’

De professor dacht even na. ‘Je kon nog wel een paar potloden meebrengen. Ze verkopen ze in het postkantoor, dat tegelijk apotheek is, aan het einde van het dorp.’

Daarop gingen ze op weg, de geleerde naar de gletscher en Charlie naar de bergwei. Onder het lopen jodelde hij, en zwaaide met zijn rugzak, ten teken, dat hij voorraad moest halen. De koeherder antwoordde uit de verte en kwam even later de helling af.

‘Kun je met me meegaan?’ vroeg Charlie.

‘Hm!’ was alles wat Franz antwoordde, terwijl hij met zijn vriend verder afdaalde.

‘Heb je nog wat nieuws vanmorgen?’ vroeg Charlie. ‘Heeft een van de kaasmakers soms iets gezegd, dat je verdacht klonk?’

‘Neen, niet het minste!’

‘Hebben ze het niet over iemand gehad, die bij hen op bezoek is geweest, nadat wij naar de hooizolder waren gegaan om te slapen?’

‘Neen. Maar daar zouden ze denkkelijk in geen geval over gepraat hebben. Peter Imboden is toch al zo dicht als een pot en Grote Krodl doet, als ik er bij ben, zijn mond nauwelijks open.’

‘Dat snap ik.... Kijk eens, Franz, ik heb ergens over nagedacht.’

‘En wat is dat?’

‘Wel, over dat licht in het kasteel. Herinner je je nog, dat we uitgekiend hebben, dat het zó geplaatst was, dat het uit de kaasmakershut op de tweede bergweide niet zichtbaar was?’

‘Jawel.’

‘En nu pas geleden hebben we bemerkt, dat het ook onzichtbaar is van de plek, waar de koeien nu zijn.’

‘Ja.... ja....’

‘Nou, dat verklaar ik zo: dat licht is niet bedoeld voor buitenstaanders. Toen de koeien naar boven gedreven werden, is het licht verplaatst, zodat het onzichtbaar blééf. Dat is geen heksenwerk, dat is werk van doodgewone mensen!’

‘Misschien!’ zei Franz, zonder veel overtuiging in zijn stem.

Al pratende waren de jongens de kromming der vallei doorgegaan en toen ze het huis van Brunner naderden, veranderden ze van onderwerp, omdat ze stilzwijgend overeengekomen waren, niet over de gebeurtenissen op de berg te praten, als de vader van Franz in de nabijheid was. Maar ditmaal scheen hun voorzorg wel wat overbodig. Ze vonden Martin Brunner in een stoel zitten en hij scheen in hun gesprekken niet het minste belang te stellen. Hij gromde wat bij hun binnenkomst en bleef rustig op zijn plaats, tot zijn vrouw zei, dat het eten klaar was. Hij stond moeilijk op, greep zijn stok en strompelde naar tafel, zonder te vragen of er nog wat nieuws op de bergwei was.

De jongens lieten zich de leverknoedels goed smaken, en vrouw Brunner vroeg, hoe hun vier koeien zich onder de kudde gedroegen en hoeveel melk ze wel gaven. Van de koeien kwam het gesprek op de daarmee verbonden werkzaamheden, en nu bleek, dat de belangstelling van Martin Brunner toch groter was dan zo op het oog scheen. Zodra het gesprek liep over de kaasmakers, de gletscher of den professor, begonnen de ogen van den armen man te gloeien van een vreemd vuur en zijn handen te beven. Maar het kwam niet tot een uitbarsting; integendeel, hij scheen zichzelf zeer goed te beheersen. De Amerikaanse jongen nam

hem aandachtig op, en vroeg zich af, wat de oorzaak van die verandering zijn kon.

‘Het zal nu niet lang meer duren,’ zei Brunner plotseling.

Allen keken hem aan, zijn vrouw met angst, zijn zoon met nieuwsgierigheid.

‘Wat bedoelt u, vader? Dat het niet lang meer duurt, voordat het najaar komt?’

‘Juist. En niet lang, voordat er nog meer dingen op hun eind lopen.’

Niemand zei daar iets op, en de man zelf bleef zwijgen, alsof die sombere, maar vage voorspelling zijn hart gerustgesteld had. Na het eten verliet Martin Brunner de kamer; zijn vrouw ging een buis van haar zoon herstellen, en Charlie zei, dat hij naar het dorp moest om boodschappen voor zijn vader te doen.

‘Als ik terugkom, zal ik je aanhalen,’ zei hij tot Franz, ‘dan kunnen we samen naar de bergwei gaan.’

‘In orde!’

Charlie liep de deur uit en de trap af. Beneden gekomen, uitte hij een kreet van verbazing, want daar stond Martin Brunner op hem te wachten, terwijl de jongen dacht, dat hij naar de keuken was gegaan.

‘Ga je naar het dorp?’ vroeg de man fluisterend.

‘Jawel, meneer.’

Brunner keek argwanend rond. Zijn lippen trilden en zijn ogen fonkelden. Charlie was liefst weggehold, maar de man stond breeduit aan de voet van de trap. Voordat ze een van beiden echter nog iets verder hadden kunnen zeggen, kwam vrouw Brunner boven aan de trap roepen:

‘Martin, wat voer je daar uit?’

‘Niets, niets,’ antwoordde hij, ‘ik schep maar een luchtje. Ik laat dien jongen meneer onze geiten zien. Heb je de geiten van Franz al bekeken?’ vroeg hij gejaagd en hij

hinkte naar de voorzijde van het huis, waar de jonge dieren liepen te grazen.

‘Ja... wat 'n aardige beestjes, vindt u ook niet?’ zei de jongen, niets op zijn gemak. Want het was hem duidelijk, dat die geitjes maar een voorwendsel waren en dat Brunner iets te zeggen had, dat hij voor zijn vrouw niet wilde weten.

Het duurde dan ook niet lang, of hij kwam ermee voor de dag. Met een woeste blik op de vensters van het huis en over de vallei stak de man zijn hand in zijn vest, als om te beduiden, dat hij daar iets verborgen had.

‘Ik kan zover niet meer lopen.... helemaal naar het dorp,’ zei hij, ‘maar jij hebt nog jonge benen. Misschien wil je deze brief wel voor me posten.’

Charlie aarzelde even en wist niet goed, wat hij doen zou. Die arme kerel was vast niet aansprakelijk voor zijn daden en daarom moesten zijn familieleden van die brief toch wel iets afweten. Maar Brunner bleef aanhouden.

‘Waar is die brief?’ vroeg de jongen, om nog wat tijd te winnen.

Martin Brunner haalde een brief uit zijn vest te voorschijn, en duwde hem die in handen, gejaagd zeggend:

‘Je hoeft niet bang te worden, jongeheer. Ik vraag niets oneerlijks van je. Maar daarom mag iedereen het nog niet weten. Die brief moet dienen om onze familie aan haar recht te helpen. Wil je hem posten?’

‘Mag ik het adres even zien?’

‘Ja, gerust.’

De jongen las het adres. De brief was gericht aan het gerechtshof te Innsbruck. Waarschijnlijk was de inhoud dus vrij onschuldig en niet meer dan een verward pleidooi om hulp tegen de Krodls, die hem in het nauw dreven. Denkelijk kon hij niet beter doen dan hem te posten en het dan aan Franz te vertellen. Als Franz dacht, dat die brief niet

doorgestuurd moest worden, konden ze hem nog altijd aan het postkantoor opvragen. Daar was tijd genoeg voor, want er ging geen post uit Oberkamm voor de volgende morgen. De jongen nam de brief aan, want Brunner begon onrustig te worden en dat was nergens goed voor.

‘Ik zal hem posten,’ zei hij, de brief bij zich stekend.

‘Dat is best!’ zei de man, hem op de schouder kloppend. ‘Je zult er geen spijt van hebben, jongeheer. De bedoeling is alleen, een eind te maken aan al dat gedoe daar boven en de koeien, die hier horen, terug te brengen. Ga nu maar vlug!’

Charlie daalde af naar het dorp met de brief bij zich. Die ging over de koeien, die terug moesten komen! Dat was weer het oude liedje over den vermisten gemzenjager natuurlijk! Hij was er nu van overtuigd, dat die brief geen kwaad kon. Het was óf de onsamenhangende geschiedenis van den man, die indertijd naar Zwitserland trok om koeien te kopen, óf het was een aanklacht tegen de Krodl's. In elk geval zouden de autoriteiten in Innsbruck er wel geen acht op slaan.

De jongen bereikte het dorp en postte de brief. Daarna kocht hij potloden en een en ander voor zichzelf en voor Franz.

Op de terugweg gebeurde er iets eigenaardigs. Het huis van Krodl passerend, zag hij een vrouw aan het venster, die naar hem keek. Het was dezelfde, die hij op de dag van zijn aankomst in Grünthal gezien had, maar ditmaal droeg haar gelaat een heel andere uitdrukking. De vorige keer had ze alleen maar nieuwsgierig gekeken, nu keek ze nijdig. Hij vervolgde zijn weg, zich afvragend, waarom dit zo was. Ze was de vrouw van Kleine Krodl en al had Charlie haar dan ook slechts tweemaal gezien, toch kon hij de indruk niet van zich afzetten, dat ze uit haar humeur was over zijn aanwezigheid in de vallei. En dat

kon natuurlijk alleen zo zijn, omdat haar man iets verkeerd over hem verteld had. Als dat geheim van de gletscher tot klaarheid was gekomen, dan zou blijken, dat de Krodls er diep in verwickeld zaten.

Terugkomend bij het huis van Brunner, trof Charlie den vader van Franz in de keuken aan. Hij maakte allerlei geheimzinnige gebaren. Charlie beduidde hem, dat hij de brief gepost had en daarop barstte de man in een schaterlach uit.

‘Maar, Martin!’ riep zijn vrouw uit. ‘Wat is er nu weer aan de hand?’

‘Aan de hand?’ bromde Martin. ‘Waarom moet er wat aan de hand zijn? Mag ik niet eens meer lachen, wanneer ik wil?’

‘Natuurlijk wel.... maar het is zo lang geleden, dat ik je heb horen lachen.’

‘Hm!’

De jongens maakten zich gereed om heen te gaan. Toen ze beneden aan de trap waren, hoorden ze het tikken van een stok op de treden. Martin kwam hen achterna.

‘Lopen jullie maar door!’ bromde hij en hij sloeg, toen hij de trap af was, het pad in, dat naar het hogere deel van de vallei voerde.

‘Vader, u gaat toch immers niet met ons mee?’

‘Neen, neen, neen, alleen maar een klein eindje,’ zei hij en hij vervolgde dan, bijna fluisterend: ‘Alleen maar zo ver, dat je moeder ons niet verstaan kan.... Zo, nu is het genoeg. Zeg eens, jongens, er is immers op de bergwei wat gaande?’

‘Maar.... ik.... ik.... we wilden....’ stotterde Franz.

‘Zit er maar niet over in,’ viel zijn vader hem in de rede. ‘Ik weet het wel. Ik heb mijn eigen manier om overal achter te komen. Maar het houdt geen stand. Blijf maar

goed uit je ogen kijken, dan zul je zien, dat het binnenkort helemaal misloopt en dat er niets van komt. Ha, ha, ha, ha, ha!!'

Hij wreef zich vergenoegd in de handen.

'Nou, vader, dat is gelukkig,' zei Franz. 'Maar zou u nu niet naar huis gaan en wat rust nemen en uzelf niet zo opwinden?'

'Ja, dat is goed. Als jij maar oplet. Het zal zo lang niet meer duren. Zul je goed uitkijken?'

'Ja, vader, zeker!'

De man keerde zich om, en strompelde naar huis terug en de jongens vervolgden hun weg.

'Wat zou hij er toch mee voorhebben?' mompelde Franz. 'Ik snap er niet veel van.'

'Misschien is het die brief, waar hij op zinspeelt,' meende Charlie en hij vertelde tegen zijn vriend, wat er voorgevallen was. 'We kunnen hem nog terughalen, als je denkt, dat het beter is. Ik voel me wel een beetje schuldig, dat ik hem heb gepost.'

'Nee. Ik geloof nooit, dat het van enig belang is. Maar het loopt tegen het najaar en dan verwacht Krodl, dat we hem zullen betalen. Denkelijk wil vader trachten uitstel te krijgen. We moesten het maar op z'n beloop laten.'

Charlie voelde zich opgelucht, toen hij bemerkte, dat Franz aan de brief niet veel waarde hechtte en toch kon hij zich de waarschuwing van Martin niet uit het hoofd zetten. Goed uitkijken! Wat kon hij daarmee bedoelen? En hoe meer hij zich er in verdiepte, des te onverklaarbaarder kwam het hem voor.

Plotseling bleef de jonge Tiroler staan.

'Wat is er aan de hand?' vroeg zijn vriend.

'Hoor je geen koeienbel?'

'Nee,' antwoordde Charlie botweg, 'ik hoor helemaal niets.'

‘Nou, ik wel. En toch zijn de koeien te ver van ons af, om een bel zo duidelijk te kunnen horen.’

‘Bedoel je je eigen kudde?’

‘Ja. Daar heb je het weer! Dat is mijn oude belkoe. Ze moet door de heg gedrongen zijn, en deze kant zijn uitgedwaald.’

Dat was genoeg om het geval wat ernstiger op te vatten. Franz haastte zich door de bocht in de vallei, in de richting van de gletscher, gevolgd door zijn vriend. Want als de koeien losgebroken waren, dan zou de jonge herder daarvoor een flink standje krijgen, ook al was hij brood en levensmiddelen gaan halen. Ze gluurden naar alle zijden tegen de helling op en luisterden aandachtig. Franz trok ontevreden de wenkbrauwen samen, omdat hij maar niet kon bepalen, waar het geluid van de bel vandaan kwam.

‘En het is zo'n gek geluid ook nog,’ merkte hij op, ‘zo ruw en schor. Als een koe rustig aan het grazen is, klinkt de bel veel zachter en welluidender. Hoor je het nu ook?’

‘Ja,’ zei Charlie. Plotseling wees hij verbaasd naar de andere zijde van de gletscher. ‘Kijk, daar heb je ze.... vlak bij het kasteel!’

Franz bleef opeens stokstijf staan. Hij scheen angstig en boos tegelijk. En het was hem aan te zien, dat hij meende iets heel vreemds te aanschouwen.... denkelijk de koeien van zijn grootvader, die op klaarlichte dag een poging waagden om van de Bloedspits de gletscher over te steken. Maar na een poosje herkende hij zijn eigen koeien. Het waren gewone, echte koebeesten, die op de bergweide behoorden te zijn en nu in de buurt van het oude kasteel rondzwierven.

Wat had hen van de wei daarheen gelokt, dwars over de gletscher heen?

‘Gauw!’ riep de jonge herder uit. ‘We moeten ze daar weg proberen te krijgen, voordat Kleine Krodl ze ziet!’

Charlie gooide zijn rugzak af en holde achter zijn vriend aan. Het kasteel was niet ver weg. Met een beetje geluk....

‘Drommels, daar heb je Krodl al!’ riep hij opeens, hijgend naar adem.

‘Waar?’

‘Daar aan de overkant.... bij het bos!’

De jachtopziener was aan de zoom van het dennenbos verschenen en had de jongens denkkelijk gezien op het ogenblik, dat Charlie hem ook ontdekt had. En nu snelde hij in dezelfde richting als zij, naar het oude kasteel. Het was erg jammer, dat hij nu juist in de buurt was, maar er zat niets anders voor de jongens op dan door te lopen. Ze waren dichterbij het kasteel dan hij, en Franz zou zijn koeien er ten minste vandaan kunnen jagen, voordat de jachtopziener er zijn kon.

‘Blijf daar vandaan!’ schreeuwde Kleine Krodl hun uit de verte toe. ‘Terug!’

Geen van beiden sloeg er acht op; de herder niet, omdat hij aan niets anders dacht, dan hoe hij zijn beesten uit het jachtterrein zou krijgen, en Charlie niet, omdat hij er alleen op bedacht was, zijn vriend te helpen, wat er ook van komen mocht. Franz wrong zich door een kier van de kasteelpoort heen, en begon zijn koeien op te jagen met slagen en geschreeuw. Charlie volgde hem even later en hielp mee, zo goed hij kon. De koeien klauwden over de grond en verdrongen elkaar met de koppen omlaag, alsof ze ergens aan snuffelden en ze stoorden zich niet aan de jongens. De jonge Tiroler struikelde ergens over, keek er heel even in de grootste verbazing naar. Toen begon hij er weer op los te slaan. De belkoe gaf de strijd op, en hobbelde de poort door met de andere en de beide jongens achter zich

aan. Kleine Krodl kwam hijgend en vuurrood van kwaadheid aanhollen.

‘Wat doen jullie die koeien hier te laten komen?’ tierde hij.

‘Dat heb ik niet gedaan,’ antwoordde Franz stroef. ‘Ze zijn op hun eigen houtje hierheen gelopen!’

‘Heb je dan niet op ze gepast? Waar heb je gezeten?’

‘Brood wezen halen.’

‘Ik heb je toch gezegd, dat je ze aan de andere zijde houden moest!’ snauwde de jachtopziener. ‘Als ze een van alle in een spleet waren geraakt, dan zou het jouw schuld zijn geweest! Jaag ze maar gauw terug!’

De jongens gingen weg en lieten Krodl bij het kasteel achter, scheldend en razend van woede. Dicht bij de gletscher haalden ze de koeien weer in. Ze dreven ze over de Engte en dan langzaam over het gletscher-ijs. Eenmaal aan de overzijde, begon Charlie te lachen.

‘Goeie genade, wat was die kerel razend! En dat was niet uit angst, dat er een koe in een spleet zou gevallen zijn!’

‘Nee,’ beaamde Franz, ‘dat ben ik met je eens! Heb jij ook gezien, wat ik zag?’

‘Op de grond?’

‘Ja. ‘t Was de gekste schoen, die ik nog ooit gezien heb. Groot genoeg om over een gewone schoen heen aan te trekken en...’

‘En tegen de zool was een koeienhoef bevestigd,’ onderbrak Charlie hem, ‘en die...’

‘Er zaten twee hoeven onder, die op elkaar aansloten, net zoals koeien lopen... een voor- en een achterpoot vlak bij elkaar.’

‘Ik denk, dat de koeien die ergens met hun poten opgewroet hebben, jij ook niet?’

‘Ja,’ antwoordde Franz nuchter. ‘En nu weet ik

ook, dat er die nacht helemaal geen betoverde koeien geweest zijn. Het waren alleen mannen met die gekke schoenen aan!’

‘Om ons te misleiden!’ riep Charlie triomfantelijk uit.

Veertiende hoofdstuk

Het bezoek van Kleine Krodl

Een kwartier later kwam Charlie Loomis van de bergweide omlaag, raapte de rugzak, die hij in het begin van hun dolle wedloop had afgeworpen, weer op, bracht zijn mondvoorraad naar de hut en ging dan zijn vader zoeken.

Hij vond hem aan het ondereinde van de gletscher, bezig niet een van zijn bevroren raadsels, zoals hij ze noemde. Voorzichtig liet de professor een beetje inkt op de oppervlakte van het ijs druppelen, wreef het erin, en liet het dan tussen de scheurtjes, die zich in het ijs bevonden, intrekken, zodat ze de fijne omtrekken der ijskristallen aftekenden.

‘Wat was er aan de hand?’ vroeg de geleerde.

‘O, de koeien waren afgedwaald en op het verboden jachtterrein gekomen. Franz en ik zijn ze toen achterna gegaan. Kleine Krodl was er erg over uit zijn humeur.’

‘En naar zijn manier van lopen te oordelen is hij het nog,’ merkte zijn vader op.

Charlie keek rond. De jachttopziener had het kasteel verlaten en richtte nu zijn schreden naar de gletscher.

‘Die gaat Franz zeker een standje geven,’ bromde Charlie. ‘Maar wacht eens! Hij schijnt toch wat anders van plan. Hij komt deze kant uit. Moet hij ons hebben?’

‘Dat wordt interessant,’ zei de professor, zich met zijn vergrootglas over een stukje ijs buigend.

Kleine Krodl liep naar hen toe met een boos gezicht. Zijn dunne lippen bewogen zich, zonder iets te zeggen.

De professor keek als toevallig op.

‘Goede dag!’

‘Dag!’ gromde de ander en hij wierp een nijdige blik op Charlie, dien hij lang en doordringend bleef aankijken om eindelijk uit te vallen: ‘Wat hadden jullie daarmee voor, om die koeien op de gletscher te laten?’

‘Dat hebben wij niet gedaan. Ze zijn er uit zichzelf naar toegegaan. Dat heeft Franz u toch al verteld?’

‘Hoor eens hier,’ begon de jachtopziener woedend, maar de professor viel hem doodbedaard in de rede:

‘Neem me niet kwalijk, Krodl, maar wil je me het genoeg doen een beetje opzij te gaan? Je staat me net in het licht.’

De man deed een paar stappen terug en bleef den jongen nijdig aankijken. Professor Loomis ging zo bedaard met zijn werk door, alsof er niemand in de buurt was. Die onverschilligheid scheen Krodl moed te geven. Hij vervolgde ten minste tegen Charlie:

‘Jullie hadden die koeien moeten tegenhouden!’

‘Ik heb u toch net gezegd,’ was het antwoord, ‘dat we er niets aan konden doen, omdat ze al naar het kasteel waren afgedwaald, voordat wij in de buurt kwamen? U was daar aan die kant in het bos, dus u had heel best....’

‘Hoe wist je, dat ik daar was?’

‘Omdat ik u gezien heb!’

‘Er zijn lui, die veel te veel zien,’ grauwde de kleine jachtopziener.

‘Dat is maar al te waar!’ mompelde professor Loomis, zich over zijn gekleurd ijs buigend, ‘al te waar en al te belangwekkend!’

Charlie grinnikte, maar de jachtopziener was niet in een stemming, om op zulke fijne steken onder water te

letten. Hij ging door met tegen den jongen te brommen:

‘Jullie hadden op die ruïne niets te maken!’.

‘Wie.... Franz.... of ik?’

‘Jullie allebei! Geen van jullie tweeën had er iets te maken. Jullie zijn in overtreding.’

‘Hoe dat zo?’

‘Jullie zijn op verboden terrein geweest. Ik had jullie kunnen neerschieten!’

‘Wat? Iemand, die ongewapend is, neerschieten?’

‘Zeker,’ kwam de professor er snel tussen, ‘dat heeft hij met Mayr, den houthakker, immers ook gedaan?’

‘Ik ben hier jachtopziener,’ zei Krodl nors, ‘en de wet geeft me het recht iedereen van dat terrein af te houden. Jullie doen dus goed, met niet te vergeten, dat ik hier boswachter ben!’

De professor ging recht overeind zitten met zijn vergrootglas in de hand.

‘Dat zullen we niet vergeten,’ zei hij rustig, ‘maar jij moet dan niet vergeten, dat ik hier wetenschappelijke onderzoekingen doe!’

‘Wat heb ik daarmee uit te staan?’

‘Heel wat! Ik heb het recht hier de gletscher te onderzoeken.’

‘Wat?’

‘Het Oostenrijkse Ministerie heeft me er verlof toe gegeven. Wil je mijn papieren soms zien?’

‘Neen!’

‘Uitstekend, maar dan zul je me op mijn woord moeten geloven, dat mijn verlof zich uitstrekt over de gehele oppervlakte van de gletscher, van de Bloedspits af tot hier toe.’

‘Maar niet tot het kasteel,’ viel Krodl woest uit. ‘Dat heeft met de gletscher niets te maken!’

Charlie knikte en was bijna geneigd te erkennen, dat de kleine jachtopziener op dat punt gelijk had, toen zijn

aandacht getrokken werd door wat zijn vader zei. De professor stak de lippen vooruit en keek met onderzoekende blik langs de helling naar het kasteel omhoog.

‘Niets met de gletscher te maken?’ mompelde hij. ‘Daar ben ik nog zo zeker niet van! Maar in elk geval, jij bent van mening, dat het kasteel niet het minste belang heeft voor mijn studies hier?’

‘Juist!’ riep Krodl uit. ‘En bovendien...’

‘Dan zal ik het niet bestuderen,’ zei de geleerde doodbedaard. ‘Ik zal me tot de gletscher beperken!’

‘Dat is maar goed ook, anders kon u wel eens in moeilijkheden raken! Zorg dat u aan deze kant van het verboden jachtterrein blijft, en die zoon van u ook!’

‘Onder alle omstandigheden?’

‘Ja.’

‘En waarom dat?’

‘Wel... omdat ik het zeg!’

De professor scheen in een uiterst zachtmoedige bui te verkeren. Hij glimlachte vriendelijk tegen den razenden jachttopziener en zei:

‘Maar daar moet je dan toch wel een heel bijzondere reden voor hebben. Alles heeft een reden, ook al is het nog zo onredelijk. Ik wil je niet noodzaken, mij je vertrouwen te schenken, maar veronderstel nu eens, dat ik een brief aan de autoriteiten in Wenen schreef, dat je me de toegang belet tot een zeer belangwekkend deel van de gletscher? Dan zouden ze natuurlijk willen weten, wat voor grond je daarvoor hebt, en als je dat niet wilde vertellen, dan zou het wel eens op een onderzoek kunnen uitdraaien. Niet, dat je daar iets tegen zult hebben, maar...’

De ogen van Kleine Krodl waren zichtbaar groter geworden van angst. Hij keek den geleerde benauwd aan, en scheen te beseffen, dat hij dien vreemden geleerde uit een ander werelddeel wel wat te veel onderschat had.

‘Maar waarom zou u dat doen?’ bromde hij.

‘Ik hoop, dat het helemaal niet nodig is,’ was het antwoord, ‘maar dan moet je me de reden opgeven, waarom je niet wilt, dat we ons daar aan de andere kant van de gletscher ophouden.’

‘Dat is wegens de jachttijd,’ verklaarde Krodl. ‘De wet verbiedt vreemdelingen ten strengste, daar in de jachttijd te komen.’

De professor knikte toestemmend.

‘Dat is een heel aannemelijke reden. Ten minste mettertijd. Want heel toevallig weet ik, dat de jachttijd pas midden September open gaat en nu is het begin Augustus. Tussen dan en nu is er nog....’

‘Tussen dan en nu hebt u op te passen,’ snauwde de jachtopziener. ‘Wat hebt u daar te maken? Al dat spelen met stukjes ijs is toch maar kinderwerk!’

‘Ja, misschien is het maar een spelletje,’ zei professor Loomis langzaam, ‘maar toch, beste vriend, kunnen zulke kinderachtige bezigheden soms van groot belang blijken voor de menselijke wetenschap. Je snapt denkkelijk niets van die inktvlekken hier, maar die dienen, om de beweging van de gletscher te meten. Ik sta op het punt, mijn onderzoek voort te zetten bij de Engte en dat brengt natuurlijk mee, dat het zich ook uitstrekt over de ernaast liggende gronden. De gesteldheid daarvan en de vorming van het ijs hangen nauw samen, Krodl. Bij de Engte wordt deze ijsmassa werkelijk op een meer dan merkwaardige wijze samengesnoerd. Die samenpersing werkt diep in de gletscher door en als ik nu een of andere soort toverinkt had en een toververgrootglas, dan kon ik misschien tot de b o d e m toe kijken en daar het grote geheim ontdekken. Ik hoop, dat ik je niet verveel met mijn gepraat. Die spanning en die druk in het ijs hebben veel weg van de spanningen en verwickelingen in de mensenmaatschappij. En

als ze het daar benauwd krijgen, wordt de spanning ook groter. Begrijp je, waar ik heenwil?’

De jachtopziener vatte het niet. Charlie al evenmin. Hij was wel gewend aan het raadselachtige praten van zijn vader, die soms veel minder zei, dan hij bedoelde, maar ditmaal wist hij er toch geen weg mee.

‘Och,’ zei Krodl, zijn geweer verzettend, ‘dat soort dingen kunnen me niets schelen. Het enige wat ik zeg is, dat u moet oppassen!’

‘Dank je, dat zullen we doen.’

De jachtopziener liep naar het ijs toe, maar al na enkele schreden wendde hij zich om en vroeg:

‘Hoe lang blijft u nog hier?’

‘Niet lang. Nog zowat een maand en dan laten we je met rust.’

‘Best,’ zei Krodl. Zijn blik op Charlie richtend, vervolgde hij: ‘Die jongen moest liever niet met Franz Brunner omgaan. Die deugt niet.’

‘Dat heeft uw broer de eerste de beste dag, dat we hier waren, ook al gezegd.’

‘Ik veronderstel,’ zei de jachtopziener, zijn blik strak op Charlie gevestigd houdend, ‘dat je het daar in het kasteel erg interessant hebt gevonden.’

‘Och neen, niet bijzonder.’

‘En je bent er toch ingegaan?’

‘Ja, om de koeien er uit te jagen.’

‘En wat heb je er gezien?’

‘Wat we gezien hebben?’ herhaalde de jongen. ‘Wat is er eigenlijk in zo'n oud vervallen gebouw?’

‘Niets bijzonders.’

‘Nou, dát hebben we dan gezien.’

Nauwelijks groetend draaide de boswachter zich om, en verdween. Professor Loomis en zijn zoon keken hem na, en zagen elkander dan glimlachend aan.

‘n Aardige vent,’ zei de professor, ‘maar toch heb ik liever met zijn broer te doen.’

‘Ik ook.’

‘Maar jullie hebben toch zeker wél wat in dat kasteel gezien?’

‘En of!’ antwoordde Charlie en hij vertelde toen van de schoenen met koeienhoeven eronder bevestigd.

‘Wat 'n sluwe manier om hun spoor te verbergen!’ riep de professor uit. ‘Juist omdat hier zoveel koeien zijn, moeten ze op dat idee gekomen zijn. Die list zou in gewone omstandigheden nooit ontdekt zijn. Ik feliciteer je, maar....’

‘Wat nou “maar”?’ vroeg de jongen grijnzend.

‘Maar wat wil je nu met die wetenschap beginnen?’

‘Er gebruik van maken!’ meende Charlie beslist.

Maar feitelijk had zijn vader hem op een zwakke plek getroffen en daarom zocht de jongen, voordat zijn vader hem met nog meer dergelijke lastige vragen dwars kon zitten, een verontschuldiging om naar huis te gaan. Daar ging hij languit op bed liggen om over alles eens rustig na te kunnen denken. En hij hoopte in stilte, dat hij achter het raadsel der koeienhoeven gekomen zou zijn, voordat hem nog meer over dat onderwerp gevraagd werd, waarop hij geen antwoord wist. Wat school er nu eigenlijk achter? Franz en hij hadden beiden een man uit de hut der kaasmakers zien komen en de gletscher oversteken. Later hadden ze gezien, dat vijf gedaanten zich uit het kasteel naar het bos begaven, donkere, gebogen gestalten, die hun die avond wel erg geheimzinnig toeschenen, maar dat nu toch niet meer waren. Het waren natuurlijk mannen geweest, die onder een of andere last gebogen liepen. Tot zover was het vrij duidelijk. En het was ook gemakkelijk in te zien, dat de man, dien ze in het begin van de avond gevolgd hadden, een van die vijf moest zijn. Hij was niet zo groot als Grote Krodl, maar hij zou heel goed Kleine

Krodl of Peter Imboden hebben kunnen zijn. De boswachter, zijn broer en Imboden, dat waren er drie, maar wie waren nu die twee anderen? En vijf man, dat was toch wel een bende, die tot misdadige dingen in staat was. Maar wat voor misdaad bedreven die lui? Wat kon het wezen, dat door vijf man midden in de nacht over het verboden jachtterrein het bos werd ingedragen? Hij wist er geen andere verklaring voor, dan dat het stroperij zou zijn.

‘Drommels, ja, dat moet het wel zijn!’ mompelde hij met overtuiging. ‘Het zijn wilddieven!’

Het was natuurlijk, zo dacht hij, een bende onder leiding van Kleine Krodl. Denkelijk schoten ze herten, die ze dan aan de omliggende hotels verkochten. Krodl was boswachter en tegelijkertijd het hoofd van een stropersbende! Nu was het geval met Mayr ook duidelijk genoeg. De houthakker was door de wilddieven uit de weg geruimd, net zoals de arme kerel vlak voor zijn dood nog gezegd had. Ze moesten hem kwijt! Hij liep hun in de weg! En Krodl had den reebok in de hut verstopt, dien zogenaamd gevonden, en den houthakker doodgeschoten.

Dit alles was vrij duidelijk, maar er was iets anders, dat zich niet zo gemakkelijk verklaren liet. En dat betrof het kasteel. Die oude ruïne stond bijna aan de grens van het jachtgebied en vlak bij het ondereinde van de gletscher. Zo dichtbij, dat het gevaarlijk was, want de professor en de twee jongens waren vaak in de buurt en er was dus veel kans, dat ze iets zouden ontdekken, wat hun argwaan wekte. Waarom hadden die stropers dan een zo gevaarlijke plaats van samenkomst uitgezocht, terwijl ze toch veiliger in het bos bijeen hadden kunnen komen, vooral nu de oude Mayr dood was?

‘Ik sta ervoor!’ mopperde de jongen, maar opeens schoot hem iets te binnen. Ze hadden de gletscher n o d i g ! Waarschijnlijk vingen ze slechts een enkel hert tegelijk en

brachten het dan onder beschutting der duisternis daarheen, om het in het ijs te leggen en zo voor bederf te bewaren. En als ze er dan genoeg bij elkaar hadden, trokken ze ermee naar het oude kasteel en vervoerden vandaar hun buit naar hun klanten.

‘Hoera!’ schreeuwde de jongen vol vreugde en hij liep naar buiten. ‘Vader! Vader!’

De professor kwam juist naar de hut toe en keek vergenoegd, toen hij zijn zoon zo opgewonden zag.

‘Wat is er te doen?’

‘Ik heb 'n idee! En dit keer het goede!’ juichte Charlie.

‘Zo?’

‘Ik heb het geheim opgelost, vader!’

Professor Loomis trok een grappig meewarig gezicht.

‘Heb je het geheim heus opgelost? Maar, jongen, dat is wel heel erg plotseling.’

‘Wat hindert dat? Ik ben er zeker toch al lang genoeg mee bezig? Kleine Krodl is de kerel, om wien het gaat! Dat is een schurk!’

‘Dat ligt nog al voor de hand,’ zei zijn vader, plagend. ‘Maar wat voert hij dan eigenlijk uit?’

‘Stropen!’ fluisterde Charlie en hij begon zachtjes te lachen. Maar hij werd ontnuchterd door het ongelovige gezicht van zijn vader. ‘Kom, vader, u hoeft heus niet te zeggen, dat u er niets van weet. U hebt dat natuurlijk al lang geraden.’

‘Geraden?’ zei de geleerde langzaam. ‘Maar, beste jongen, jij bent de enige, die hier aan het raden is!’

‘Hoe bedoelt u dat? Denkt u, dat ik het mis heb?’

‘Ik weet het zelfs zeker.’

Charlie noemde snel al zijn bewijzen op.

‘Dat sluit toch allemaal als een bus?’

‘Er zijn meer onschuldigen opgehangen, omdat de bewijzen als 'n bus sloten,’ antwoordde de professor droogweg.

‘O.... dus Krodl is zeker de onschuld zelve?’

‘Nee, dat denk ik nu juist niet. Maar ik kom alleen op tegen de aard van het hem aangewreven misdrijf. Charles, pas op, dat je niet op een dwaalspoor raakt, nu je al zo ver gekomen bent.’

De jongen wist geen raad meer.

‘Maar de gletscher is hun ijskelder,’ hield hij vol, ‘dat kan niet anders. En dan.... weet u nog wel, dat Grote Krodl de eerste dag, dat we hier waren, al bij ons kwam, om ons te waarschuwen, dat we niet van dit water moesten drinken, maar uit de andere stroom?’

‘Zeker.’

‘Nou, dat was natuurlijk daarom. Die bende bewaart het wild ergens op de gletscher en nu zijn ze bang, dat er bloed in het water komt en dat wij dat zullen proeven. Eigenlijk is het zo eenvoudig als wat!’

‘Zeg eens, heb jij dan ooit iets aan ons water geproefd, dat op bloed leek?’

‘Nee. Maar ik was daar ook niet op verdacht. Nu zou ik het misschien wel proeven.’

‘Denk je dat? Nou, laten we dan eens op onderzoek uitgaan!’

Lachend nam Charlie een tinnen kroes op en samen liepen ze naar de gletscher. De jongen schepte een bekervol van het melkkleurige water. Hij dronk langzaam.

‘Het is lastig,’ zei hij, ‘want het is bijna onmogelijk niets bijzonders te proeven, als je iets vreemds verwacht.’

‘Maar.... proef je dan iets?’

Charlie nam nog een slok.

‘Om eerlijk te zijn en de waarheid te zeggen, ik proef niets, zo min als ik dat ooit gedaan heb. Hebt u dan wel eens iets bijzonders geproefd?’

‘Ja.... Maar iets anders....! Je zou het toch ook moeten merken.... Zout, beste jongen, zout!’

Charlie schreeuwde het uit.

‘Nu weet ik het! Nu ben ik er achter! Die kerels houden dat wild dus niet goed door de kou van het ijs, maar door dit zoute water. Misschien maken ze er wel pekervlees van, weet ik het? Ja, ja, vader.... ze zijn bang geweest, dat wij dat zout zouden proeven! Mooi zo.... ik win mijn zaak!’

‘Loop niet zo hard van stapel! Waar zijn je bewijzen?’

‘En de koeien dan? En dan zijn er nog meer dingen, die kloppen! Wacht maar eens, tot Franz dit hoort. Zijn koeien zochten dus naar zout, omdat ze dat op de bergwei zo weinig vinden. Franz dacht natuurlijk, dat ze de sporen roken van een of andere spokenkudde van zijn grootvader, maar op slot van zaken was het hun om dat zout te doen!’

‘Daar heb je gelijk in!’

‘Mooi zo, u geeft dus toe, dat ik het geheim van die oude gletscher gevonden heb?’

‘Ik geef niets meer toe dan ik al gedaan heb,’ zei de professor bedaard. ‘Je theorie klinkt heel aardig, maar ik kan er niet mee instemmen, zolang je niet met bewijzen aankomt. De gletscher...’

Charlie luisterde al niet meer. Hij had het hoofd achterover geworpen en keek omhoog naar de geweldige ijsmassa.

‘Een bergplaats ergens in de gletscher!’ fluisterde hij voor zich heen. ‘Dat geeft van alles een verklaring.... En.... al moet ik er de hele zomer verder ook aan besteden, ik zal de bergplaats van die bende weten te vinden!’

Vijftiende hoofdstuk

De wachter in het ijs

De ongelovigheid van den professor was een diepe teleurstelling voor Charlie, maar Franz maakte het weer goed. Hij luisterde met de grootste belangstelling naar de theorie

van zijn vriend en was het er volkomen mee eens. Ja, dat de gebroeders Krodl leden waren van een stropersbende, daar viel geen ogenblik aan te twijfelen.

‘En dat verklaart dat zwarte gezicht ook, dat we die nacht gezien hebben. Dat had ik moeten weten,’ verklaarde de jonge Tiroler, ‘dat is zo de gewoonte van stropers hier in de buurt. Dat doen ze, om niet dadelijk herkend te worden, als ze soms iemand ontmoeten.’

‘Hm.... nu, dan staat onze zaak er goed voor,’ meende Charlie, ‘op één ding na!’
‘En dat is?’

‘Die schoten. Een van ons allen had toch allicht dat schieten moeten horen als ze zoveel herten neerlegden. En we hebben geen van allen iets van die aard gehoord.’

‘O, maar ze schieten hier ook niet vlakbij. Het wild leeft veel hoger op de bergen.’

‘Daar heb je gelijk aan!’ riep Charlie uit. ‘En dat is dan ook de reden van dat licht in het kasteel. Het moet een signaal zijn geweest voor hun kameraden, om met de buit naar beneden te komen. Alles bij elkaar genomen, nu we eenmaal het spoor gevonden hebben, moeten we het volgen en zien, dat we o n s wild te pakken krijgen!’

Het werd nu een ernstige zaak voor de jongens. Want een bende stropers te pakken krijgen is heel wat anders, dan hen op het spoor komen alleen. Kleine Krodl en zijn mannen waren gevaarlijke tegenstanders en het zou hoogst gevaarlijk zijn, hen openlijk uit te dagen. Denkelijk was de beste manier, te zoeken naar een overtuigend bewijs voor de misdadigheid der bende en dan den professor te raadplegen over verdere stappen.

‘Het allereerst moeten we hun bergplaats, hun ijskelder, of hoe je het noemen wilt, proberen te vinden,’ meende Charlie. ‘De gletscher is natuurlijk wel heel uitgestrekt....’

‘Dat is het juist!’ viel Franz hem in de rede. ‘Hij is veel te uitgestrekt! Er kunnen zoveel bergplaatsen zijn. Maar luister eens. Er bestaat een bende en we geloven allebei, dat de kaasmakers er lid van zijn, omdat iemand van de hut zich naar de gletscher heeft begeven, laat op de avond, en toen plotseling verdwenen is. Best! Hij is waarschijnlijk naar die bergplaats gegaan en vandaar naar het kasteel, om de anderen te treffen. Daarna zijn ze er samen met het wild tussenuitgetrokken. Dus....’

‘Ben je van plan een van de kaasmakers te volgen,’ onderbrak Charlie hem, ‘en dan zal hij ons de weg naar die bergplaats wijzen.’

‘Ja, zo dacht ik er over. Vind je dat goed?’

Charlie was het er hartroerend mee eens en diezelfde avond nog begonnen ze dat plan uit te voeren. De jonge koeherder at het avondbrood met de kaasmakers, liep toen naar buiten, maar in plaats van naar bed te gaan, begaf hij zich naar de Engte, waar hij zijn vriend zou ontmoeten. Die plek van samenkomst lag immers het meest voor de hand. De man, dien ze de eerste maal gevolgd hadden, was daar het ijs overgestoken en dus was het waarschijnlijk, dat hij nu weer dezelfde weg zou nemen. Eenmaal op de gletscher kon hij alle mogelijke richtingen uit, maar waarschijnlijk begon hij zijn tocht wel weer van dat punt af.

‘Hier hebben we een goed plekje om ons te verstoppen,’ fluisterde Charlie, wijzend op een groot rotsblok. Ze kropen er achter en maakten het zich zo gemakkelijk mogelijk. Hun man liet zich lang wachten. Nu en dan veranderden de jongens voorzichtig van houding, als ze kramp in hun benen dreigden te krijgen van het lange stilzitten in gehurkte houding. Verder keken ze naar de sterren, die aan de heldere hemel schitterenden. Het werd kouder. Nu en dan loerden ze over het rotsblok heen naar de stille bergweide, om zich terstond weer in hun schuilplaats

terug te trekken. Over de hele wijde wereld lag een drukkende, bijna angstwekkende stilte.

Plotseling keken de beide jongens elkaar aan.

‘Hoorde je wat?’ vroeg Franz fluisterend.

‘Ja.’

Verstijfd van spanning luisterden ze scherp toe. Het geluid was niet van de bergweide, maar van de gletscher gekomen, maar dat hoefde nog geen kwaad teken te zijn. Misschien dat Grote Krodl of Imboden te laat was voor de samenkomst in de bergplaats en dat nu een ander hem ging ophalen. Daar was het geluid weer. Iemand zocht voorzichtig een weg over het ijs in hun richting. En opeens, zonder de minste waarschuwing, klonk een barse stem door de stilte: ‘Ga daar vandaan! Laat je waarschuwen en ga naar huis!’

Van verbijstering bleven de jongens bewegingloos zitten. Weggaan? Maar dat was toch bijna niet te geloven, dat iemand dat tegen hen zeggen zou...? En nu heerste weer dezelfde drukkende stilte als te voren. Franz was het eerste weer op streek.

‘We doen misschien nog het beste, die raad te volgen,’ meende hij. ‘Iemand moet ons gezien hebben!’

Charlie stond onwillig op. Hij was stijf en verkleumd, ontmoedigd, dat het zo moest aflopen.

‘Wie kan het geweest zijn?’ vroeg hij en hij keerde zich om, ten einde de gletscher af te turen. ‘Drommels.... kijk daar eens!’

De jonge koeherder had nog net de tijd om de gedaante van een man te onderscheiden, voordat die weer verdween. Wie het ook wezen mocht, ongetwijfeld was het degene, die hen van het ijs af bespied had en vermaand om heen te gaan.

‘Wie was dat?’ herhaalde Charlie. ‘Het zou Kleine Krodl geweest kunnen zijn, maar de stem klonk zo heel anders.’

‘Dat is juist zo gek,’ meende Franz. ‘Ik ken die stem helemaal niet. Ik ben er zeker van, dat het niet iemand was, die hier in de buurt woont.’

‘Hoe kun je daar zo zeker van zijn?’

‘Dat hoor ik. Grünthal heeft, net als de meeste dalen van Tirol, zijn eigen accent. En daarom weet ik, dat die man een vreemde is, die hier niet in de buurt thuishoort.’

‘Maar het moet toch wel iemand zijn geweest, die iets met deze zaak te maken heeft!’ hield Charlie vol. ‘Als ik die stem weer hoor, dan zal ik....’ Hij maake de zin niet af. Misschien vermoedde hij, dat het nog een hele tijd duren zou, voordat hij die stem weer vernam.

En zo kwam het ook precies uit. Die avond gaven de jongens het op, maar de volgende avond slopen ze weer naar de Engte en zochten een nieuwe schuilplaats, waar ze volle twee uren wachtten, zonder iets te horen of te zien. Geen waarschuwend stem, geen voetstappen op het ijs, geen donkere gedaante op de bergweide. Ze sloegen een avond over en probeerden het toen nog een keer. Maar zonder succes. Denkelijk hadden de achtervolgden er de lucht van gekregen. De jongens besloten daarom een volle week te wachten. Toen deden ze nog een poging en weer zonder gevolg. Wanhopig hielden ze de kaasmakershut in het oog, maar ze zagen niets verdachts. Opnieuw lieten ze een week voorbijgaan, om hun tegenstanders in de waan te brengen dat ze het hadden opgegeven. Maar ook die avond was alle moeite vergeefs.

Intussen verliep het seizoen. Het einde van de zomer ging over in de herfst.

‘Morgen trekken de koeien naar beneden,’ zei Franz op zekere dag tegen zijn vriend, toen ze samen op de bergweide stonden.

‘Nu al?’ vroeg Charlie, piekerend over het geheimzinnige en onoplosbare geval.

‘Ja,’ vervolgde de koeherder, ‘er is boven op de wei geen gras genoeg meer en tegen dat ze zo langzamerhand in de vallei zijn aangekomen, zal het tijd zijn om ze te stallen.’

Charlie Loomis knikte onverschillig. Wat kon het hém schelen, wat die koeien deden!

De volgende dag daalde de kudde van de bovenste weide af, maar Charlie sloeg er nauwelijks acht op. Niets van wat hij hoorde of zag scheen indruk op hem te maken, dan voor zover het in verband kon staan met het geheim van de gletscher. Hij liep er maar over te prakkezeren, zonder iets verder te komen, totdat hij op een morgen opstond, en zag, dat er sneeuw tegen de helling van de berg lag. Hij schrok er van. Hij moest opschieten! Want sneeuw betekende het einde van zijn vakantie en hij wilde Tirol niet verlaten, zonder het geheim te hebben opgelost.

‘Het dient nergens voor, om nog langer achter die bende aan te jagen,’ zei hij met grote beslistheid tegen Franz. ‘We hebben nu lang genoeg op wacht gezeten, om overtuigd te zijn, dat ze ons te slim af zijn en er zit dus niets anders op dan zelf te gaan zoeken naar hun geheime bergplaats.’

Franz had daar niets op tegen en zelf had hij zoiets ook al gedacht.

‘Ik zal alles meebrengen, wat we nodig hebben,’ zei hij. ‘Zou je vader er op tegen hebben, dat we de gletscher onderzoeken?’

‘Vader vertrouwt me wel,’ zei Charlie kortaf. ‘Ik heb hem trouwens al verteld, wat ik van plan ben.’

‘Goed. Morgen vroeg dan. Kleine Krodl is er pas tegen de middag.’

De volgende morgen ontmoetten ze elkander aan de rand van de gletscher. Franz had een lang eind touw meegebracht en twee houwelen.

‘En wat heb je nog meer?’ vroeg Charlie, toen hij zijn vriend zag morrelen, om iets uit zijn rugzak te halen.

‘Klimijzers. Ik zal je laten zien, hoe je die gebruiken moet.’

Charlie keek aandachtig toe en bevestigde zelf de klimijzers aan zijn schoenen. Ze zaten wel wat ongemakkelijk, maar ze maakten toch, dat men stevig op het hellende ijs kon blijven staan.

Met behulp van de houwelen klommen de jongens naar de Engte. Dat was de beste plek, om het onderzoek te beginnen, omdat de man, dien ze het eerst gezien hadden, daar verdwenen was, en omdat ze de stem uit die richting hadden gehoord. Bovendien was daar een diepe spleet en dat leek hun ook gunstig.

Al spoedig hadden ze die spleet bereikt en keken nieuwsgierig naar beneden. De scheur was aan de bovenzijde zowat achttien voet wijd en de glimmende witte wanden naderden elkaar hoe langer hoe meer, zodat ze onderaan niet meer dan drie voet van elkaar verwijderd waren. Beneden hoorden ze water druppelen en toen Charlie omlaag keek, kon hij vaag de bodem van kiezelstenen onderscheiden.

‘Die spleet is net zo diep als de gletscher dik is!’ riep hij uit.

‘Zo.... hoe diep denk je dat hij is?’

‘Misschien vijftig voet. Daar valt niet veel aan te raden. Maar in elk geval diep genoeg, om er een bergplaats voor wild te maken.’

‘Maar.... hoe wil je er in komen?’

‘Misschien vinden we wel een ingang. Wat zou je ervan denken als we eens rechts afsloegen? Dat is wel een langere weg, maar we zijn altijd naar links gegaan, als we met de koeien waren en daar hebben we niets bijzonders ontdekt.’

Zo sloegen ze dan rechts af en het duurde geen vijf

minuten, of ze hoorden een geluid, dat hen plotseling halt deed houden. Het was een dof gerommel, dat rees en daalde.

‘Net of iemand ligt te snorken,’ meende Franz.

‘Kom, het lijkt niet op een menselijk geluid,’ zei Charlie lachend.

Ze liepen weer door en keken aandachtig rond naar iets, dat op een pad van de stropers leek. Vijftig meter verder bleven ze opnieuw staan, overtuigd, dat ze nu toch iets hadden gevonden. Aan de overzijde van de spleet in de ijswand zagen ze enige kleine holten, die wel door mensen moesten gemaakt zijn. Ze liepen in een rechte lijn omlaag naar de bodem toe.

‘Dat zijn treden! Met een houweel uitgehakt!’ riep de jonge Tiroler.

‘Vooruit dan! We zullen naar de andere kant gaan, om ons te overtuigen.’

De spleet werd hoe langer hoe smaller en eindelijk konden de jongens er zonder gevaar overheen springen. Toen keerden ze op hun schreden terug en het bleek dat Franz gelijk had. Het waren uitgehouwen treden in de ijswand van de spleet en ze moesten kort geleden gemaakt zijn. De jongens hadden een vers spoor ontdekt.

‘Maar hoe kunnen die stropers nu langs deze treden op en neer gaan?’ zei de koeherder weifelend. ‘Ze zijn veel te steil. Met een stuk wild op je nek kom je er onmogelijk tegen op.’

‘Misschien niet,’ zei Charlie. ‘Maar ze kunnen het wild ook omhooghijzen en dan zelf naar boven klimmen. Kijk maar eens.... daar heb je groeven van een touw in het ijs. En in dat gat heeft dan een stok gestaan, waaromheen 't touw geslagen was. Als we nu maar naar beneden kunnen komen om die bergplaats op te zoeken. Zou dat gaan?’

Franz wist er raad op. Ze sloegen een der houwelen

in het ijs vast. Franz zou het touw om zijn middel binden en zijn makker zou het om de steel van het houweel slaan, en dan langzaam laten vieren, terwijl Franz afdaalde.

‘En als ik dan beneden ben, bind je het goed vast en ik zal er aan trekken om te proberen, of het stevig zit.’

Franz klom langs de treden omlaag en Charlie vierde het touw. Maar na een poosje riep Franz zachtjes naar boven: ‘Er zijn verder geen treden meer en het is nog wel twaalf voet tot aan de bodem. Wat nu?’

Charlie wist er zo gauw geen raad op, maar even later kreeg hij een teken van zijn vriend, hem nog verder te laten zakken. Na enige ogenblikken voelde hij het touw slap hangen en daarop volgde een rukje, ten teken dat beneden alles in orde was, en Franz de bodem had bereikt. Vlug maakte Charlie het touw stevig om het houweel vast en klom toen zelf naar beneden. Het laatste stuk liet hij zich langs het touw afglijden. Nu stonden ze op de bodem van de spleet met glinsterende ijswanden aan beide zijden en de kiezelbodem onder hun voeten. Boven de scheur zagen ze het heldere zonlicht, maar in de diepte heerste een witte schemering. Het was er vochtig, kil en stil. En weer hoorden ze het gerommel, nu harder, dan zachter.

‘Daar heb je onzen snorkenden vriend weer,’ zei Charlie lachend.

Franz ging voorop en Charlie volgde hem op de voet.

Opeens stond Franz stil en wees voor zich uit. Charlie keek over zijn schouder heen. In de heersende schemering zag hij een man, ten minste, dat leek hem zo. Hij kon niet bepalen, op welke afstand die vreemde verschijning zich bevond. Er scheen een dunne, doorzichtige ijswand tussen hem en de jongens te zijn. Maar het was ongetwijfeld een man - in een half-zittende, half-liggende houding, als iemand, die wat uitrust. En het was doodstil, uitgezonderd dan het zachte gerommel, dat de jongens reeds eerder hadden gehoord.

Charlie Loomis wenkte Franz, mee terug te gaan. Toen ze den man niet meer zagen, keken ze elkander vragend en onzeker aan.

‘Ik denk, dat hij de wacht houdt,’ fluisterde Charlie. ‘Het is net, of hij in een andere spleet is, die van de onze door een ijsmuur is gescheiden.’

Franz had geen tijd om te antwoorden, want een donkere schaduw gleed van boven af door de spleet. De jongens keken elkaar angstig aan. Het was de schaduw van een man, die zich langs de bovenzijde van de spleet voortbewoog. Wie het was, konden ze niet onderscheiden, maar die schaduw alleen reeds maakte hen angstig genoeg, omdat die in de richting van hun houweel met het touw ging. Als de stroper het touw vond, dan zou hij het waarschijnlijk omhoog trekken, zodat ze geen enkel middel meer hadden, om uit de spleet te geraken.

‘Daar heb je het touw,’ zei de jonge Tiroler. ‘Klim er gauw tegen op! Ik zal je volgen! Maar heel stil zijn!’

Ze waren nu de schaduw voorgekomen en hadden dus enige voorsprong. Charlie klauterde tegen het touw op, met zijn voeten steun zoekend tegen de ijswand. Steeds nader en nader kwam die schaduw. Met groeiende snelheid. Met inspanning van zijn uiterste krachten bereikte de jongen de rand van de spleet, klaar om met hand en tand te vechten voor het behoud van het zo kostbare touw.

Maar er was geen reden tot vechten.... Zijn eigen vader stond voor hem!

‘Vader!’ hijgde hij en hij begon hartelijk te lachen. ‘Wat doet u hier? Wat hebt u ons aan het schrikken gemaakt!’

De professor keek al even verwonderd als zijn zoon. Intussen was ook Franz over de rand geklauterd. De geleerde keek de beide jongens streng aan.

‘Ik zou zeggen: Wat doen jullie hier?’ zei hij bars.

‘We zijn op de bodem van die spleet geweest en hebben daar een man gezien achter een soort muur van ijs.’

‘Een man? Wat voor een man?’

Charlie gaf een zo goed mogelijke beschrijving en voegde er aan toe:

‘Ik denk, dat het een van de stropers was. Waarschijnlijk gaan die langs deze treden naar hun bergplaats.’

‘Onzin!’ zei de geleerde. ‘Ik heb deze treden zelf gemaakt.... een week geleden!’

‘Hebt u dat gedaan?’

‘Ja, waarom niet? Ik zag, dat ik de bodem van de gletscher door deze spleet kon bereiken en dat was een veel te mooie gelegenheid voor me, om die te bestuderen.’

‘Maar die treden reiken toch niet tot de bodem toe?’

‘Nee. Ik zag, dat het te gevaarlijk werd en ging dus niet verder. Naar de bodem te oordelen, kan deze spleet zich ieder ogenblik sluiten, omdat de ijsmassa over een verhevenheid in de bodem voortschuift.’

De jongens hielden de adem in.

‘Dus dan kunnen we niet nog eens naar beneden?’

‘Volstrekt niet!’

‘En die man dan?’

Het zachte gerommel klonk weer uit de diepte, aanzwellend en verstervend.

‘Is dat die man soms?’ vroeg professor Loomis grinnikend.

‘Och,’ kreeg hij van den verlegen Charlie ten antwoord, ‘dat geluid hebben we ook wel gehoord, maar we hebben het toch niet aan dien man toegeschreven.’

‘Gelukkig ook maar,’ zei de professor. ‘Dat geluid ontstaat, doordat lucht en water door de verschillende scheuren in de gletscher heendringen.’

‘Maar als er nu een bergplaats is.... die kant uit..?’

‘Er is geen enkele bergplaats in die scheur,’ zei de

professor met nadruk. ‘Misschien ergens anders in de gletscher, maar hier zeker niet. Proberen jullie het dus nog eens op een andere plek.’

Zestiende hoofdstuk

Het stromende water

Zo had het avontuur op de bodem van de gletscher een onverwacht en plotseling einde gekregen. Toch hadden de jongens iets bereikt. Ze hadden immers een man gezien, die ongetwijfeld lid van de stropersbende moest zijn. En dat was voor hen het bewijs, dat er ergens een geheime bergplaats moest zijn te vinden.

‘We hebben dien man toch maar al te goed gezien, hè?’ vroeg Charlie aan zijn vriend.

‘Zeker. En het is me opgevallen, dat je vader niet gezegd heeft, dat het een onmogelijkheid was. Toen we het over dien man hadden, is je vader alleen maar over wat anders begonnen.’

Charlie ging naar huis, om voor het middagmaal te zorgen, en daarna vergezelde hij zijn vader naar de gletscher. Hij hielp hem met het maken van aantekeningen en hoorde op zijn beurt heel wat wetenswaardigheden over het ijs. Hij stelde nu belang in de vorming van spleten en scheuren. Hij wilde weten, hoe ver men door het ijs heen kan zien, en zo meer, totdat zijn vader er eindelijk genoeg van kreeg en zij naar huis terugkeerden.

De volgende morgen was helder en zonnig. Franz liet een luid gejoel weerschallen en zijn vriend gaf hem antwoord. Kort daarop troffen ze elkaar aan bij de Engte en hervatten hun onderzoek. Van klimijzers, touwen en houwelen voorzien, vingen ze hun tocht aan.

‘Die man zat zowat een honderd meter hier vandaan,’ begon Charlie, ‘met zijn gezicht naar boven gewend en naar de andere kant. Wat is daaruit af te leiden? Vermoedelijk, dat die bergplaats of dat hol die kant uit is.’

‘Juist,’ mompelde de Tiroler.

‘Laten we dan om de spleet heen lopen. Maar langs welke kant?’

‘Hierlangs,’ zei Franz. ‘Gisteren zijn we naar rechts gegaan.’

Ze volgden de rand van de spleet en keken vaak aandachtig in de diepte. Ze konden niet veel zien en ze hoorden nog minder. Hier en daar hingen bossen ijspegels omlaag. Aan het einde bleven ze staan en stelden weer een onderzoek in. Ze namen nu de gewone weg, waarlangs de koeien meestal gingen, en al hadden ze dan vroeger nooit iets vreemds op die weg bespeurd, nu onderzochten ze ieder hoekje en gaatje nog eens met bijzondere nauwkeurigheid.

‘Wat is dat daar eigenaardig,’ zei Charlie. ‘Al dat bobbelige, ronde ijs op de rand ziet er uit, alsof daar stromend water bevroren is, maar nu merk je niets dan een heel dun straaltje.’

‘Iets dergelijks heb ik gisteren ook op de bodem van de spleet ontdekt.’

‘Toch waar?’

‘Ja. Van de bodem tot zowat aan mijn middel zag het ijs eruit, alsof het uit stromend water was gevormd. Maar toch was er weinig water op de grond.’

De zon was intussen hoger geklommen en overal op het ijs lagen kleine plasjes water. Van alle kanten liepen straaltjes naar de lagere plekken en vormden dan kleine beekjes, die klaterend in scheuren en gaten verdwenen. Was het dan niet vreemd, dat juist in deze spleet zo weinig water te vinden was?

‘Het is zonderling,’ meende Franz. ‘Maar we kunnen

het toch wel proberen te begrijpen, door na te gaan, hoe dat water naar omlaag komt.'

Van het einde der spleet liep een smalle geul terug en aan het einde daarvan vonden ze een dun waterstraaltje, het enige, dat was overgebleven van de stroom, die daar vroeger geweest was. De jongens volgden de loop van dat water en het viel hun op, dat aan de schaduwzijde van de geul de wanden er uitzagen, alsof ze pas de vorige nacht bevroren waren. Charlie bleef opeens ontmoedigd stilstaan. Midden in de geul lag een groot ijsblok. Aan de andere zijde van dat blok stroomde het water veel overvloediger.

'Daar heb je het,' mompelde de jongen. 'Het water komt omlaag tot aan dit blok ijs en liep vroeger verder door deze geul heen, maar nu....'

'Dat blok vormt een dam. Het dwingt het water een andere weg te zoeken. Zulke brokken ijs storten vaak bij lawines omlaag.'

'Laten we eens verder kijken.'

Toen wachtte hun een nieuwe teleurstelling. Nadat ze een eindje stroomopwaarts waren gegaan, zagen ze, dat het water uit tal van kleine stroompjes bijeenkwam, die op het smeltende ijs waren ontstaan. Ze keerden dus terug, klommen langs het blok, dat de loop van het water tegenhield en volgden het nieuw ontdekte stroombed. Het was vol bruisend en woest water, dat steeds aanzwol, naarmate het daalde, en ten slotte zich in een bijna rechtstandig gat in het ijs omlaag stortte.

'n Kolk!' meende Franz.

De jongens bleven er een poosje naar kijken en liepen toen doelloos van dat gat naar de rand van de gletscher, die aan het verboden terrein grensde. Opeens bleef Franz stilstaan en wenkte naar zijn vriend.

'Luister eens! Wat hoor je? Buk je over het ijs heen.'

Met ingehouden adem luisterde Charlie.

‘Het lijkt wel het sissen van een slang.... maar dat kan niet.... Of een zingende theeketel.... maar dat gaat al evenmin.... Of onze stropers moesten hieronder in een grot zitten en thee zetten.’

Hij zei het voor de grap, maar toch benauwde hem een beetje de gedachte, dat er een hol in hun nabijheid zou zijn. Het was een uitgezochte plek voor de stropers, want ze waren dan dicht bij het pad over de Engte en ook vlak bij het kasteel. Een dak van ijs en een bodem van rotsen zouden heel gemakkelijk een grot kunnen vormen.

De jongens begonnen dus rond te zoeken naar de oorzaak van het sissende geluid, dat ze hoorden, in de veronderstelling, dat het uit de grot van de stropers kwam. Maar ze ontdekten het niet zo dadelijk. Het ijs was heel onregelmatig van dikte. Het zag er uit, alsof het met een hark was bewerkt, vol blauwachtige strepen en aderen. Op hun knieën kropen ze over het ijs en luisterden aandachtig naar het geluid. En eindelijk vond Franz het. Het geluid kwam uit een kleine scheur, zo fijn, dat hij er nauwelijks zijn nagel in kon krijgen. Maar als hij die scheur met zijn hand afdekte, hield het sissen op, om weer te beginnen, zodra hij zijn hand wegtrok.

‘Ik voel de koude wind tegen mijn vingers,’ zei hij. ‘Waar komt die nu weer vandaan?’

‘Misschien uit het hol onder het ijs.’

‘Goed, maar waar is de ingang dan ergens?’

‘Dat weet ik net zo min als jij. Laten we maar zoeken. Lui, die zo slim zijn, schoenen met koeienhoeven te gebruiken, zullen heus hun deur niet voor Jan en alleman open laten staan!’

Het rollen van de donder deed hen opschrikken. De weervoorspelling van den professor was uitgekomen. Ze waren zo druk bezig geweest, dat ze niet bemerkten hadden, hoe de wolken zich hadden samengepakt. Dikke, grauwe

nevels hingen om de top van de Bloedspits en een witte mist omhulde de lagere hellingen van de berg. De temperatuur werd doordringend koud. Uit het noordwesten kwamen felle windvlagen.

‘Ik denk, dat we....’ begon Charlie, maar hij hield meteen op, want een eigenaardig gejaagd hijgen klonk vlak achter hen. Verschrokken keerden de jongens zich met een ruk om. Het was echter alleen maar de hond van Franz, die naar hem toe rende. Ze begonnen allebei te lachen en haalden de hond aan, die vrolijk om hen heen sprong.

Ze zochten een schuilplaats voor de bui, die snel overdreef, en toen het weer droog was, keerden ze terug naar het grote ijsblok.

‘Wie weet, of we dat niet kunnen verschuiven,’ had Charlie geopperd. ‘Stel je eens voor, dat het daar met opzet neergegoot is, om het water in een andere richting te stuwen. Nu loopt het in die kolk, maar als we het opzij konden wentelen, stroomt het de andere kant uit en kunnen we in dat gat kijken, misschien er zelfs in neerdalen. Ik heb zo'n idee, dat daar de toegang tot het hol is.’

Franz was er niet zo erg van overtuigd, maar stemde toch toe om te gaan zoeken en in minder dan geen tijd waren de jongens weer bij het ijsblok. Het had de vorm van een groot hondenhok. Het lag met het smalle gedeelte naar onderen, en precies op het kruispunt der twee geulen, zodat het gemakkelijk of in de ene of in de andere gekanteld kon worden.

‘Nou niet praten, maar doen!’ zei Charlie, zijn vriend wenkend hem te helpen. ‘Hm.... dat gaat zo maar niet! Er is geen beweging in te krijgen!’

‘We moeten met onze voeten ergens tegen steunen, dan kunnen we meer kracht zetten,’ zei Franz.

Maar hoe ze zich ook inspanden, het blok was niet te verwicken. Schnau begon te blaffen.

‘Koest!’ bromde Franz. ‘Je zult ons nog verraden!’

Weer zetten zij hun schouders tegen het ijsblok, maar het was niet van zijn plaats te krijgen.

‘Nu weet ik het!’ riep Charlie opeens. ‘Het wordt ergens door tegengehouden!’

Hij trok zijn doornatte handschoenen uit en knielde naast het blok neer. Met zijn vingers voelde hij er omheen. Tot zijn grote blijdschap ontdekte hij een stuk hout en in minder dan geen tijd had Franz het er met zijn houweel uitgehaald. Het was een stuk dennenhout van tien centimeter dik en dertig centimeter in het vierkant.

‘Wat kan dat zijn?’ vroeg Charlie, het stuk hout oprapend.

‘Wel, zulke blokken hout liggen er bijvoorbeeld ook hier en daar onder de kaasmakershut, om te zorgen, dat de vloer niet te vochtig wordt,’ zei Franz.

De jongens beproefden nogmaals hun krachten op het ijsblok en ditmaal week het opzij en viel met een doffe plof omver. Een dunne straal water liep er omheen en vloeiende in de geul, die naar de spleet in het ijs voerde. Ze bleven duwen, tot het blok ten slotte de weg voor het water naar de kolk geheel had afgesloten. Vol vreugde over het bereikte succes keken de jongens elkaar aan.

Ze liepen naar het gat toe en keken erin. Op de bodem sijpelde nog slechts een dun straaltje water.

‘Wat drommels handig bedacht!’ riep Charlie uit.

‘Niet zo bijzonder,’ meende Franz. ‘Hier in Tirol doen we iets dergelijks om lawines af te wenden. Door een klein beletsel op de juiste plaats tegen de berghelling op te stellen, keren we de loop van de sneeuw soms geheel.’

‘Laten we nu verder gaan met onderzoeken!’ zei Charlie.

De kolk was nu geheel droog. Bijna loodrecht daalde het gat omlaag. In de wanden waren ondiepe treden uitgehold.

Zeventiende hoofdstuk

Op zoek door de kou

Na even rondgekeken te hebben of niemand hen bespiedde, klauterden de jongens voorzichtig door het gat omlaag. De kolk had steile wanden, maar gelukkig hadden anderen reeds voor treden in het ijs gezorgd. Met behulp van hun klimijzers en houwelen kwamen ze dan ook veilig beneden. Ze bevonden zich nu op een vlak stuk grond, met kiezel bedekt, dat de bodem van de gletscher vormde. De hond was hen al vooruit gehold en liep snuffelend rond.

‘Fijn, dat we hem bij ons hebben,’ zei Charlie. ‘Als iemand nu in hinderlaag ligt, dan ontdekt hij hem al van te voren.’

‘Ja, hij zou het dadelijk ruiken, als er een vreemde in de buurt was.’

Voorzichtig gingen ze verder. Ze waren nu ongetwijfeld ergens aan de rand van de gletscher, waar slechts een tamelijk dun ijsdak zich over de grond welfde. De tunnel had een helling van hoogstens vijftien graden en een doorsnee van zowat acht voet. Alleen door de ingang drong enig licht naar binnen, dat verminderde, naarmate ze verder gingen.

‘Waar zit Schnau ergens?’ fluisterde Charlie, zijn jaskraag dichtknopend tegen de koude.

Franz floot zachtjes. Met in het donker fonkelende ogen kwam de hond terug.

‘Hier blijven, Schnau!’ beval hij.

‘Hadden we maar een fakkel of zoiets meegebracht,’ zei Charlie.

Dat zou zeker goed zijn geweest, want als ze omkeken, zagen ze de flauwe schemering van het gat, maar vóór hen

was alles duister. De grond was heel oneffen en vol gaten en struikelend vervolgden ze hun weg, ieder langs een der wanden, zodat ze die met de hand konden voelen. Maar het werd zo donker, dat ze elkaar niet meer konden onderscheiden. Nu en dan jankte Schnau eventjes en slaakten de jongens een zucht, overigens was het doodstil. Hoe ver ze gegaan waren, wist Charlie niet, maar plotseling kreeg hij het gevoel, dat Franz veel verder van hem af was dan in het begin.

‘Ben je daar nog?’ vroeg hij fluisterend.

‘Ja, natuurlijk.’

‘Gek! Het is net, of je veel verder weg bent dan eerst!’

‘Ja.... jij ook.’

‘Steek je hand eens naar me uit!’

Ze bleven staan met de ene hand tegen de wand en staken de andere zo ver mogelijk uit, om elkaar te vinden. Hun vingers raakten elkaar nauwelijks. De tunnel was dus wijder geworden. Een poosje gingen ze zwijgend verder, voorzichtig hun voeten verzettend, om zich nergens aan te stoten. Eindelijk keek Charlie weer achter zich.

‘Nu kan ik het licht van de ingang ook niet meer zien!’ fluisterde hij.

‘Ik wel....’

‘Hm.... dat is vreemd.... Kun je mijn hand nog aanraken?’

Weer staken ze hun handen in het donker naar elkaar toe, maar ditmaal zonder goed gevolg. Charlie liet de wand los, om nog verder te kunnen reiken, en tot zijn grote verbazing stiet hij tegen ijs aan. Maar zo nauw kon de doorgang toch niet geworden zijn? Hij hield zijn hand tegen de wand en ging een eindje terug. Maar hij vond Franz niet.

‘Waar zit je toch?’ vroeg hij op angstige toon.

‘Wel.... hier!’

‘Maar ben je dan van plaats veranderd, nadat we elkaar hadden aangeraakt!’

‘Niet meer dan drie of vier voet.’

‘Maar dat gaat niet goed!’ riep Charlie en hij bleef de wand volgen, tot die opeens een scherpe hoek maakte. ‘Drommels, we zijn ieder een andere gang in gegaan. We moesten maar een lucifer aansteken, ook al zou iemand ons dan zien. We moeten toch weten, waar we heengaan!’

Hij haalde een lucifer uit zijn zak. Bij het flauwe licht zag hij niets dan glinsterend ijs om zich heen en op een paar passen afstands Franz met Schnau naast zich. Toen doofde de lucifer uit.

‘Gauw, strijk er nog een aan,’ zei Franz. ‘Ik zag iets.’

Een tweede lucifer vlamde op. De Tiroler liep snel naar de splitsing der gangen en greep twee knuppelvormige stokken, die in een gat in het ijs gestoken waren. Hij bekeek ze vlug, zette er een terug in het gat en liet Charlie nog een lucifer aanstrijken. Daarmee stak hij de harsfakkel, die hij gevonden had, aan.

‘Wat een bof! Hadden we zo'n ding maar dadelijk gevonden. Het lijkt wel toverij!’

‘Neen,’ zei Franz nu nuchter. ‘De lui, die hier komen, hebben ze daar voor eigen gebruik neergezet.’

Ze hadden gezien, dat de ene tunnel naar links omhoog liep en de andere omlaag en een weinig naar rechts.

‘Welke zullen we nu het eerst volgen?’ vroeg Charlie.

Om verschillende redenen verkozen ze omlaag te gaan. Zo zouden ze dieper onder het gletscher-ijs komen, waar het kouder was om wild te bewaren. En bovendien bewogen ze zich dan in de richting van den man, dien ze achter de ijswand hadden gezien. Ze namen een toorts mee en trokken op onderzoek uit. Franz hield de brandende fakkel voor zich uit. De tunnel werd lager en nauwer. Eindelijk moesten ze helemaal gebukt gaan. Het was niet veel meer dan een

nauw gat, waar ze nauwelijks doorheen konden kruipen.

‘We zijn blijkbaar de verkeerde kant ingeslagen,’ zei Charlie. ‘Als de stropers hier doorheen wild hadden vervoerd, zouden ze de tunnel zeker verwijd hebben. Grote Krodl zou hier zijn blijven steken, als hij geprobeerd had, er door te komen!’

Ze keerden dus terug naar de driesprong. Na even geluisterd te hebben of ze niets verdachts hoorden, liepen ze de andere gang in, Schnau al snuffelend voorop. Die nieuwe gang gaf hun al dadelijk meer hoop. Het was er breed genoeg, om rechtop naast elkaar te lopen en er waren sporen van mensenarbeid merkbaar. De wanden toonden duidelijk houweelslagen.

‘Houd de fakkel even achter ons,’ zei Charlie. ‘Ik geloof, dat we dan voor ons uit licht kunnen zien.... Niet veel.... maar daar heb je het toch, al is het zwak. We komen dus ergens, waar het licht is.’

De zwakke lichtglans werd sterker. De tunnel werd regelmatig wijder en tot hun grote verwondering bevonden ze zich plotseling in een ruim hol. De bodem bestond uit kiezel, maar het gewelf was van ijs. Charlie keek verbaasd rond. Hoe dik het ijs boven hun hoofden was, kon hij niet schatten. Erg dik kon het niet zijn, omdat het hol zo sterk verlicht was, al was het dan, in vergelijking met het stralende zonlicht daarbuiten, slechts een bleke schemer. Van dode herten of ander wild was echter geen spoor te ontdekken.

‘Misschien zijn ze allemaal al verkocht en hebben ze nog geen nieuwe voorraad opgeslagen. Laten we alles in elk geval maar eens degelijk bekijken.’

Schnau begon het onderzoek op zijn eigen manier en snuffelde rond. De ene zijde der grot werd gevormd door een ijswand, die volkomen gaaf en glad was. Maar aan de andere kant was meer te zien. Die zijde bestond niet uit ijs,

maar uit rotsblokken en grote klompen kiezel, wat er op wees, dat ze nu dicht bij de rand van de gletscher en op de grens van het jachtterrein waren. Op verschillende plekken droop water van de zoldering af en op de vloer lagen verscheidene dingen, die door de bende meegebracht moesten zijn. Twee grote houwelen, een schop en een hele hoop gonje-zakken.

‘Zakken!’ riep Charlie uit. ‘Zouden ze die gebruiken om er het vlees in te vervoeren?’

Hij nam er een paar op en onderzocht ze nauwkeurig. Onderin vond hij enkele witte brokjes, die hij voorzichtig proefde. Het was zout. Dan moest dit de geheime bergplaats zijn! Kleine Krodl en zijn bende brachten dus hun jachtbuit hierheen, zoutten het vlees in en bewaarden het zo, tot ze gelegenheid kregen het te verkopen.

‘En hier is nog wat,’ zei Franz, een paar zwarte stukken van een rotsblok oprapend. ‘Weet je wat dat is?’

‘Houtskool, zou ik zo zeggen.’

‘Juist. Daarmee maken ze hun gezicht zwart.’

Grinnikend keken de jongens elkaar aan, in het blijde besef hunner overwinning. Zelfs Schnau scheen er pret in te hebben. Charlie liep een paar maal heen en weer over de zakken, die over de grond verspreid lagen, en zei:

‘Wat kunnen we hier verder nog uitvoeren? Niet veel, dunkt me. Hier lang blijven is nergens goed voor.’

‘Nee,’ zei Franz aarzelend en hij ging met zijn toorts langzaam naar het kruispunt van de tunnels terug. ‘Hebben we nu werkelijk bewijzen genoeg?’

‘Ik denk van wel. Jij soms niet?’

‘Och, we hebben wel heel wat gevonden, maar nog lang niet voldoende.’

‘Kom nou. De grot en die zakken en die stukken houtskool zijn toch zeker bewijzen te over? Als wat jij vertelt over dat besmeren van hun gezicht met houtskool waar is, dan

is het toch wel zeker, dat ze werkelijk stropers zijn?’

‘Hm.... ja....’

Ze waren nu terug bij de driesprong. Schnau liep reeds vooruit, maar de beide jongens bleven nog even staan om te beraadslagen, wat ze met de fakkel zouden doen. Het zou gemakkelijk zijn, licht te hebben in de donkere gang naar het begin van de kolk. Maar van de andere kant wisten de stropers natuurlijk, hoeveel fakkels zij op die driesprong hadden liggen, en ze zouden er dus een missen, als ze die meenamen. Dat mocht niet.

‘Maar al laten we hem hier, dan zien ze toch, dat hij gebrand heeft?’ zei Charlie. ‘En blijft zo'n ding niet lang warm?’

‘Neen, hij is gauw genoeg weer koud. Het is toch beter hem niet mee te nemen.’

‘Vooruit dan maar!’

De fakkel werd uitgedoofd en weer stonden ze in het stikdonker. Op de tast gingen ze naar de uitgang terug. Plotseling hoorden ze geschuifel, dat in hun richting naderde. Het was de hond, die terugkeerde. Was er iets niet in orde? Voordat de jongens tijd hadden zich te bedenken, vernamen ze een ander geluid.... dat van stromend water!

‘Loop zo hard je kunt!’ riep Franz angstig. ‘Het water komt hier weer door!’

Ze holden naar de driesprong, achter hen het gorgelend geluid van het stromende water.

‘De tunnel in naar boven!’ riep Franz. ‘Gauw dan toch!’

Ze hadden die tunnel nauwelijks bereikt, of het wild woelende water kwam van de gletscher af, de andere gang ingolven. Een ogenblik had het zelfs de schijn, dat het ook hun kant uit zou stromen, maar dat gebeurde gelukkig niet. Ze zaten droog en veilig, maar waren vreselijk geschrokken.

Met bevende hand stak Charlie een lucifer aan. Franz greep een fakkel en toen die brandde, keken ze rond. De tunnel, die van de kolk afkwam, was geheel gevuld met wild jagend water.

‘Misschien een zware regenbui,’ meende Franz.

Maar zijn vriend haalde zwijgend de schouders op. Beiden wisten ze veel te goed, dat een regenbui nooit een zo hevige overstroming kon veroorzaken. En dat in zo'n enkel ogenblik. De enige verklaring was, dat de stroom op de gletscher weer omgelegd was door verplaatsting van het ijsblok.

‘Zou dat blok vanzelf omgedraaid kunnen zijn?’ vroeg Charlie.

‘Vanzelf? Neen, hoe zou dat mogelijk zijn?’

‘Door de wind dan misschien?’

‘Dat kan. We hebben het niet met dat stuk hout vastgezet en als het heel erg hard woei, dan....’

Dat zou het dan wel zijn. Want ze konden zich niet voorstellen, dat een mens het blok gekanteld had; de kaasmakers waren in hun hut en het was nog lang geen tijd voor Kleine Krodl. Het blok moest per ongeluk omgevallen zijn.

‘Nou ja, ongeluk of geen ongeluk, we moeten proberen hier vandaan te komen,’ zei Charlie. ‘En hoe spelen we dat klaar?’

‘Ik weet het niet,’ bekende Franz misnoegd.

‘Zouden we door het water heen kunnen kruipen?’

‘Dat zal niet gaan. De grond en de wanden zijn glibberig en we moeten tegen een helling op. Bij zo'n sterke stroom zou dat zeker niet lukken. We zouden door het water heen en weer geslingerd worden en misschien vallen en verdrinken. Als je het wilt beproeven, dan ga ik natuurlijk mee, maar....’

‘Dan moeten we een andere uitweg zoeken,’ mompelde hij.

Er was maar één uitweg open en ze namen dus houwelen en toorts en keerden naar de grot terug. Daar staken ze hun fakkel in een gat in de wand en keken hulpeloos in het rond. Ze begonnen het ernstige van hun toestand in te zien. Als het ijsblok werkelijk per ongeluk was omgevallen, dan zou niemand op de gedachte komen, hen daar te zoeken en konden ze dus niet hopen, spoedig uit hun netelige positie bevrijd te worden. Niemand zou vermoeden, dat ze daar onder het ijs zaten.

‘De eersten, die ons hier zouden vinden,’ zei Franz somber, ‘zouden de Krodl’s zijn.’

‘Ja, dat denk ik ook.’

‘Ook al was het blok door de wind omgekanteld, dan nog zou een van die twee allicht de eerste zijn, die dat ontdekte.’

‘Ja... als ze het ten minste zelf niet omgegooid hebben,’ zei Charlie. ‘Dat mag een dulle veronderstelling zijn, maar ja...’

‘Als we Schnau eens hard lieten blaffen,’ opperde Franz. ‘Schnau, spreek! Spreek dan toch! Toe dan! Spreken!’

Maar de hond, die op de gletscher zo hard geblaft had, wilde, nu het voor hun redding dienstig kon zijn, geen bek open doen. Hij jankte wel, maar blafte niet.

‘Als we eens jodelden,’ stelde Charlie voor. ‘Of zouden ze dat toch niet kunnen horen?’

‘Ja, als ze niet te ver weg zijn. Het ijsdak is hier niet erg dik. Maar dan zou jij het moeten doen. Jouw vader is in elk geval hier nog het dichtste bij en hij zal eerder op jouw gejodel acht slaan dan op het mijne.’

Charlie haalde zo diep mogelijk adem.

‘Weet je vader iets af van de signalen, die we hier in de Alpen geven, als we in nood zitten?’

‘Denkelijk wel. Hij komt hier al jaren achtereen.’

‘Jodel dan zes maal, met na elke twee keren een lange rust. Dat is het teken, dat iemand in nood is en hulp verwacht.’

Charlie begon. Met zijn mond naar het gewelf gericht, stiet hij zijn schrille kreten uit, dat het gehele hol ervan weergalmde.

‘Nu moeten we afwachten,’ zei Franz. ‘Als hij het hoort, zal hij toch wel komen?’

‘Ik hoop van wel.’

‘Waarom zeg je dat zo onzeker?’

‘Omdat ik maar al te goed weet, hoe verstrooid vader vaak is. Hij is soms zo verdiept in zijn studie, dat hij helemaal niets hoort van wat er om hem heen gebeurt!’

De jongens zetten zich neer en wachtten. Langzaam kropen de minuten voorbij. Behalve het eentonige gedruppel van het water was er geen enkel geluid. De hond gaapte en scheen zich te vervelen. Zoo verliep een kwartier en daarna nog een, dat hun een eeuwigheid toescheen. Maar nog geen spoor van enige hulp. Ze begonnen te twijfelen, of hun signaal wel gehoord was. En al had iemand het gehoord, hoe kon hij dan vermoeden, dat ze in deze grot zaten? En hoe moest iemand erin komen, nu de ingang door het stromende water van de kolk versperd was?

Achttiende hoofdstuk

Het gevecht in de grot

‘Wat zullen we nu beginnen?’ vroeg Charlie ontmoedigd.

Franz staarde met gespannen aandacht naar het ijsdak, dat zich boven hun hoofden welfde.

‘Ik denk, dat we ons kunnen uitgraven,’ antwoordde hij.

Charlie keek zonder veel hoop omhoog.

‘Het is te hoog en we hebben niets om op te gaan staan.’

De Tiroler bleef naar de zoldering kijken. Hij scheen moed te vatten. Langzaam zag hij rond op de vloer en mompelde:

‘Neen, maar we zouden op elkaars schouders kunnen gaan staan en zo dat ijs doorhakken.’

‘Misschien wel,’ bromde zijn vriend.

‘Jij bent lichter dan ik,’ vervolgde Franz, ‘en ik ben zwaarder gebouwd. Ik denk dus, dat jij maar het eerst met hakken moest beginnen en als je er moe van wordt, dan wisselen we eens om.’

De stoere koeherder greep een houweel, zette zijn klimijzers stevig in de glibberige bodem en zakte in zijn knieën door. Charlie had zijn schoenen uitgetrokken en klom nu voorzichtig op de schouders van zijn vriend.

Franz reikte hem toen het houweel aan. Charlie bekeek het weifelend. De snede was niet meer dan tien centimeter breed en hij betwijfelde of hij in staat zou zijn, daarmee een gat te hakken, waar ze doorheen konden kruipen. Voorzichtig richtte hij zich overeind, zodat hij op de schouders van zijn sterke vriend stond, en begon te hakken. Gelukkig was het houweel nogal scherp en de zoldering niet meer dan twee voet van zijn hoofd af. Een regen van ijsplinters daalde al spoedig neer.

‘Gaan je schouders nog geen pijn doen?’ vroeg hij na een poosje.

‘Daar moet je niet aan denken,’ antwoordde Franz. ‘Hak maar door!’

Weer viel een ijsregen over de beide jongens en over Schnau neer en deze besnuffelde het ijs aandachtig. In korte tijd was er een vrij groot gat in het gewelf gemaakt. Maar het licht van bovenaf werd er niet helderder door.

Charlie werd er wanhopig onder en toen Franz eindelijk zei, dat hij te moe werd, klauterde hij terstond omlaag.

‘Ik ben bang, dat ik voor niets een deuk in je schouders druk,’ zei hij. ‘Stel je voor, dat we nu op deze manier een gat krijgen, dat groot genoeg is, wat dan? Die zoldering kan wel heel wat voeten dik zijn en hoe komen we er dan bij? Zo hoog kunnen we niet reiken!’

‘Dat is zo.... Denkelijk zouden we in de schachtwand aan beide zijden treden moeten hakken, terwijl we naar boven doorwerken.’

‘Ik weet niet, of dat wel lukken zou.’

Ze zetten het werk nog een poosje voort, maar moesten het eindelijk toch opgeven, omdat zelfs Franz te vermoeid werd.

‘Het helpt niets, of we er mee doorgaan,’ zei Charlie, spijtig kijkend naar het ruwe gat, door hem in het ijs gehakt. ‘Die laag daar kan wel tien voet dik zijn!’

‘Maar wat moeten we dan doen?’

‘Ik weet het ook niet.... Het enige zou zijn, te proberen om door de wand daar heen te graven.’

‘Daar doorheen?’ herhaalde Franz verbluft.

‘Proberen in elk geval.’

De grot lag blijkbaar aan de rand van de gletscher en die opstaande wand werd dan gevormd door de helling van het verboden jachtterrein. Als ze een tunnel in die richting groeven, dan zouden ze zeker ergens buiten de ijsmassa uitkomen, en wanneer ze dan doorwerkten naar boven, moesten ze wel in de open lucht belanden. Ze hadden ieder een houweel, zoodat ze tegelijk aan de slag konden gaan.

Ze zochten de naar hun mening meest geschikte plek uit en begonnen er met hun houwelen op los te slaan. Het viel hun geweldig mee, want de zijwand bestond niet uit rotsen of taaie klei, maar uit een soort kalksteen, die gemakkelijk uit te hakken bleek.

En toen gebeurde er iets heel bijzonders. Ze hadden ongeveer vijf minuten gewerkt, toen Franz opeens stilhield en zei:

‘Ik voel tocht.’

‘Tocht?’

‘Ja, het trekt hier. Ik zou....’

Maar zonder zijn zin af te maken, begon de jonge Tiroler er op los te hakken. De aarde brokkelde weg. Er kwam een gat te voorschijn, waardoor de lucht naar binnen stroomde. Door de opening zagen ze een donkere tunnel.

‘Goeie genade!’ riep Charlie Loomis uit. ‘Dat noem ik nog eens knap werk!’

‘Knap?’ vroeg Franz. ‘Het is stom geluk! Waarom hebben we niet eerder aan zoiets gedacht! Kijk maar!’

Hij ging naar de over de grond verspreide gonje-zakken, schopte ze opzij en wees op een paar brede planken. Die trok hij omhoog en toen zagen ze het begin van een tunnel, die de heuvel inging.

‘Dat is dezelfde, waarin wij zoëven terecht gekomen zijn. Wat 'n geluk, dat we niet in een andere richting zijn gaan hakken!’

‘Dat zal waar zijn. We zouden onze vingers kapot gegraven hebben, zonder te vermoeden, dat die tunnel er al was. Laten we dus maar ophouden met er zelf een te maken en hierin trekken. Ik heb schoon genoeg van die grot hier!’

Franz ging lachend de fakkel uit het gat in de wand halen.

‘We zullen er nu gauw uit zijn, al weet ik op geen stukken na, waar deze tunnel heenloopt. Jij soms?’

‘Och, misschien komt hij uit achter een van de grote rotsblokken naast de gletscherrand. Geen wonder, dat Kleine Krodler er op tegen was, dat vader de gletscher aan deze zijde bestudeerde. Hij was natuurlijk bang, dat we de

tunnel zouden ontdekken en dan was zijn spel verloren.’

‘Vooruit, Schnau!’ beval Franz.

De hond ging de tunnel in, maar keek telkens om, als wilde hij te kennen geven, dat die doorgang met veel zorg moest worden onderzocht. Franz liep voorop met de fakkel en Charlie sloot de stoet. Zij vorderden langzaam, want de tunnel was nauw. Ze stieten met hun hoofd bijna tegen de zoldering en moesten achter elkander blijven lopen.

‘Je moet eens opletten,’ zei Charlie na een poosje. ‘Er is iets bijzonders aan deze gang.’

‘Wat dan?’

‘De manier, waarop hij gegraven is. De grot daar is niets meer dan een ruw hol. Maar deze gang is beter afgewerkt. De wanden zijn glad en gelijk, zie je wel?’

‘Ja... en het ziet er ook heel oud uit,’ zei Franz, de fakkel omhooghoudend. ‘Hij moet lang geleden gemaakt zijn, te oordelen naar al die groene aanslag tegen de zoldering.’

Charlie zag iets glinsteren op de bodem en raapte het op. Het was weer een klompje zout.

‘Alweer zout. Die tunnel mag dan zo oud wezen als hij wil, maar hij is toch nog kort geleden gebruikt. Door de stropers. Ze vervoeren het wild hierlangs.’

‘Ja, dat kan wel.’

De hond bleef een eind verder op hen wachten en toen ze bij hem gekomen waren, scheen hij geen zin te hebben, om verder te gaan. Hij keek hen aan en jankte.

‘Vooruit!’ beval Franz. ‘We moeten er gauw zijn.’

‘Of deze kromming moest evenwijdig aan de gletscherrand lopen,’ meende Charlie.

De hond ging eindelijk weer mee. Lange tijd trokken ze zo verder, tot ze opeens een groot vierkant stuk steen in het gewelf van de tunnel zagen uitsteken, zo ver, dat ze moesten bukken om er onder door te komen.

‘Wat nu weer?’ riep Charlie, met de hand het stuk steen betastend. ‘De gletscher kan wel stenen rondslijpen, maar dat hij ze vierkant kan maken, heb ik nog nooit gehoord!’

Franz deed een paar passen voorwaarts, en keek met wijd open ogen rond.

‘De hele zoldering is van hier af uit gladde rotssteen gehouwen. We moeten onder het oude kasteel zijn!’

‘Wat?’ zei Charlie ongelovig.

‘Toch is het zo. Dan hebben de Krodls dus een geheime gang tussen het kasteel en de grot!’

‘Ja, dat moet wel,’ meende Charlie. ‘En dat verklaart nog iets anders. Weet je nog, dat we dien man over de Engte zagen lopen en niet meer aan de overzijde terugkomen? Hij is door de kolk naar de grot gegaan en langs deze tunnel weer naar boven geklommen. En daarom hebben we ook niemand meer gezien, voordat die vijf kerels met hun buit het bos ingingen!’

De jonge koeherder knikte en wilde verder. Ze waren nu een trap genaderd, die blijkbaar naar het kasteel zelf voerde. Schnau zat op de bovenste trede zachtjes te janken.

‘Koest!’ riep Franz. ‘We zullen je er uitlaten, hoor!’

De jongens duwden hem opzij en terwijl zij met de steel van hun houwelen een poging deden om de vlakke steen, die de doorgang afsloot, op te heffen, liep de hond langs hen heen, de trap op en neer. Door een kier naast de steen drong het felle zonlicht naar binnen. Weer duwden ze uit alle macht. De steen viel opzij en ze zagen de muren van de oude ruïne.

‘We zijn er!’ riep Franz verheugd. ‘Maar, Schnau.... wat mankeert jou? Ben je dol geworden?’

Het had er veel van weg. Woedend blaffend was de hond de trap opgerend en naar buiten gesprongen. Opeens scheen zijn geluid versmoord te worden.... alsof hij in

een hoop dekens terecht was gekomen. Charlie wilde door het gat omhoog klimmen, om naar de hond te kijken, maar Franz hield hem terug.

‘Ik denk, dat iemand hem bij zijn strot gepakt heeft!’

De jongens staarden angstig omhoog door het gat. Ze konden niet zien, wat er buiten gebeurde en hoorden ook niets meer, nu het schorre gerochel had opgehouden. Het was een kwaad voorteken, want de hond was sterk en wild en iedereen in het dorp was bang voor hem. Zwijgend de opening in het oog houdend, daalden de jongens trede voor trede omlaag.

‘Kijk daar eens!’ fluisterde Franz.

Een schaduw was over het gat heengegleden. Blijkbaar stond iemand hen daar op te wachten. Het moest een van de bende van Krodl zijn! Die had het ijsblok bij de kolk teruggeduwd en was nu deze uitgang komen bewaken.

‘Wat beginnen we nu?’ vroeg Franz.

‘Er uitgaan, natuurlijk!’ was het antwoord. ‘Waarom zouden we bang voor hen zijn? Zij zijn in elk geval de schuldigen, niet wij. Vooruit, ze zullen gauw genoeg een toontje lager zingen.’

‘Daarvan ben ik zo zeker nog niet!’ zei de Tiroler, zijn houweel vaster omklemmend. Charlie nam hem de fakkel af en ging naar de opening. Hij was net met zijn hoofd boven het gat uit en keek rond, toen een stuk steen, zo groot als een vuist, vlak langs zijn oren vloog. De jongen bukte precies op tijd om aan een tweede steen te ontsnappen. En voordat hij zich kon bezinnen, stapten een paar grote schoenen het trapgat in, gevolgd door de benen en het lichaam van Grote Krodl. Vlak achter hem volgde zijn broer, de jachttopziener.

‘Terug!’ riep Franz en hij ging de tunnel weer in, gevolgd door Charlie. De Krodls kwamen hen achterna. Het eigenlijke gevecht greep plaats tussen Charlie en Grote

Krodl, want de doorgang was te nauw voor Kleine Krodl om zijn broer, en voor Franz om zijn vriend te helpen. Maar Charlie had niet veel hulp nodig. Want hij stak de brandende fakkel voor zich uit en hield zich daarmee den kaasmaker van het lijf, al dwong deze hem zich steeds meer terug te trekken.

‘Ik hoop, dat er niet meer van de bende zijn,’ hijgde Charlie tegen zijn vriend.

‘Stoot hem dat brandende ding toch in zijn gezicht,’ zei de koeherder, ‘dan laat hij je wel met rust.’

Maar daar kon Charlie niet toe komen. Toch bleef hij zich verdedigen en zwaaide zijn fakkel heen en weer, telkenmale als de grote kerel een aanval op hem deed.

‘Schnau! Schnau!’ schreeuwde Franz. ‘Hier! Hier dan toch!’

‘Roep maar!’ spotte Kleine Krodl. ‘Hij komt toch niet. We hebben met hem afgerekend en nu is het jouw beurt, kleine gluisperd!’

‘Stroper!’ schold de jongen terug. ‘Lelijke wilddief!’

Charlie begreep echter, dat ze weldra in de grot zouden belanden, als ze bleven terugwijken. En daar zou de strijd spoedig ten gunste van de vijand beslist zijn. Opeens keerde de Tiroler zich om en rende naar de grot. Het eerste ogenblik meende Charlie, dat zijn vriend hem in de steek gelaten had, maar al spoedig bemerkte hij, dat er iets anders aan de hand was. Hij rook een brandlucht en toen hij, gedwongen door het trappen en schoppen van Krodl, zich in de grot moest terugtrekken, zag hij, dat Franz een gonjezak in brand had gestoken. Toen hij goed brandde, wierp hij hem met een kreet van woede in het gezicht van Grote Krodl en sleurde Charlie mee.

‘Naar de andere tunnel. Hier kunnen we hun de baas niet blijven!’

Ze hadden net tijd genoeg. De jongens holden de grot

door naar de tunnel, die naar de driesprong voerde. Ze stonden nu twee tegen twee, Charlie met zijn fakkel en Franz met zijn houweel. Schreeuwend en vloekend stormden de Krodl's op hen af. Gelukkig hadden ze geen bergstokken bij zich en maakten ze geen gebruik van hun messen. Tegen de brandende fakkel konden ze met een mes weinig uitrichten. Toch waren de jongens in een hachelijke positie. Zij moesten omlaag en hun vijanden kwamen van boven af op hen aan. Bij de driesprong zouden hun vijanden meer ruimte krijgen en er beter op los kunnen slaan. En ten slotte zouden ze het water bereiken, dat met geweld door de kolk naar binnen stroomde.

‘Geef mij die fakkel!’ zei Franz. ‘Ik zal ze wel dwingen terug te gaan.’

‘Neen, dat kan niet!’

‘Geef hier!’ schreeuwde Franz, buiten zichzelf van woede. Maar ze waren nu de driesprong genaderd. Franz ontrukte Charlie de fakkel en vloog op de Krodl's aan. De kerels gilden van pijn, maar de jongen scheen vastbesloten hen te verdrijven.

‘Ga dan toch terug!’ schreeuwde Charlie, den kaasmaker met zijn houweel terugduwend. Deze keerde zich tegen hem en op hetzelfde ogenblik deed de jachtopziener een greep naar de fakkel. In de worsteling ontschoot deze aan de hand van Franz en viel op de grond. Allen probeerden ze de toorts te krijgen, maar door een trap vloog hij in het water en doofde. Het was stikdonker. Charlie struikelde en viel. Hij krabbelde weer overeind en zocht naar den kaasmaker. Vlak bij zich hoorde hij het hijgen van Franz. Even later gilde de jachtopziener het uit. Wat kon er met hem gebeurd zijn, dat hij zulke kreten van doodsangst slaakte? Franz moest...

Koud water klotste tegen Charlie's beenen. Hij kroop er vandaan en verwachtte ieder ogenblik een slag op zijn

hoofd te zullen voelen. Er werd een lucifer aangestoken en in dat licht verscheen het wrede gelaat van Grote Krodl. Charlie staarde hem aan. Opeens liet de man de lucifer vallen en riep iets in het Duits. Er volgde een wild geschuiifel, een woest gegrom en Schnau vloog op den kaasmaker aan. De man deed een wanhopige, doch vergeefse poging, om de hond van zich af te slaan, en trok zich haastig door de tunnel terug, steeds door Schnau achtervolgd.

‘Die is weg! Waar zit jij ergens, Franz?’

Charlie kreeg geen antwoord. Hij hoorde alleen steunen en kermen, maar dat kwam van Kleine Krodl. Charlie liep tegen iemand op en ontving tegelijkertijd een trap tegen zijn been. Hij week een paar passen terug en streek een lucifer aan. Franz en de jachttopziener lagen als een verward kluwen tegen de grond en ofschoon het niet duidelijk te zien was, wat de jongen deed, scheen hij toch de overhand te hebben.

‘Houd hem zo nog even vast, dan zal ik de andere fakkel aansteken,’ riep Charlie. ‘En dan kunnen we hem vastbinden!’

Zijn lucifer was uitgegaan en hij schrapte er nog een aan. Plotseling hoorde hij een vreemd geluid van het water, dat snel afnam en minder woelig werd. Na enkele ogenblikken was het bijna geheel verdwenen op een klein straaltje na.

‘Hoera!’ riep de jongen, de fakkel aanstekend. ‘Iemand heeft het ijsblok gekanteld en de stroom afgesloten!’

Op dat moment wist Kleine Krodl zich los te werken en nam de vlucht naar de grot. Charlie wilde hem achterna, maar Franz hield hem terug.

‘Laat hem maar lopen!’

‘Ben je gewond?’ vroeg Charlie.

‘Nee,’ antwoordde de koeherder, naar zijn hals

voelend, 'maar we moeten hier vandaan, anders komen ze terug met een geweer.'

'Ja, dat zal wel het beste zijn, wat we doen kunnen. Heeft hij je niet erg bezeerd?'

'Nee, dat gaat best!'

Ze namen hun houwelen op en trokken de tunnel door naar de kolk. Ze konden bijna niet meer praten van vermoeidheid. Kort voordat ze de driesprong bereikten, hoorden ze voetstappen.

'Als dat er een van de bende is,' dreigde Franz met zijn fakkel, 'dan zal....'

Maar dat kon niet, want ze hoorden Schnau vrolijk blaffen.

'Wie is daar?' riep Charlie.

Negentiende hoofdstuk

De Gendarmes

Het was professor Loomis en vijf minuten later bevonden ze zich in zijn hut, waar hij met verbandgaas en pleister aan 't werk ging. Franz had een lelijke schram over zijn dijbeen en omdat dit de ergste wonde was, werd die het eerst verzorgd. Zijn verstuipte pols werd met arnica behandeld en daarna kreeg Charlie een beurt, zodat in het kleine vertrek al spoedig een echte ziekenhuislucht hing. De jongens spraken niet veel. De professor verbond hen zonder veel te zeggen, maar toen hij klaar was, schudde hij spijtig het hoofd.

'Het is mijn schuld,' zei hij. 'Ik had jullie niet moeten laten begaan.'

'U hebt er helemaal geen schuld aan,' zei Charlie beslist. 'En we hebben dan toch maar fijn heel wat ontdekt!'

‘Ja, dat geloof ik graag.’

‘Ze kwamen alleen zo drommels gauw terug en dat was een strop voor ons. Grote Krodl moet ons gezien hebben. Of zijn broer is vroeger dan anders op het jachtterrein geweest.’

‘Vertel nu eens, wat jullie daar onder het ijs gevonden hebben,’ zei de professor, terwijl hij zijn medicijnen wegborg.

Ze vertelden hem alles van de kolk en het ijsblok en de tunnel naar de grot en naar het kasteel.

‘U bent er helemaal niet erg verwonderd over,’ zei Charlie verwijtend. ‘Wist u dan iets af van die tunnel van de grot naar het kasteel?’

‘Dat zal ik niet beweren,’ antwoordde zijn vader, ‘maar toch vermoedde ik zoiets wel. Dat er enige verbinding tussen de gletscher en het kasteel bestond, was toch al een poosje duidelijk genoeg, nietwaar?’

De jongens keken elkander teleurgesteld aan. Zouden al hun ontdekkingen dan oud nieuws voor den professor zijn?

‘En wist u dan ook af van dat afgeleide water?’ vroeg Charlie.

‘Natuurlijk. Daardoor kreeg ik er ook een vermoeden van, hoe de rest van het geval in elkaar zat. Stel je voor, dat een onderzoeker van een gletscher niet bemerkt zou hebben, dat een belangrijke waterloop veranderd was! Ik ben natuurlijk op verder onderzoek uitgegaan en daardoor kwam ik tot de ontdekking van hun bedoeling met dat heen en weer gekantelde ijsblok.’

Charlie keek hem aan met een grappige minachting.

‘U bent té slim, vader! Maar vertel ons nu eens, hoe u kon vermoeden, dat wij in die grot zaten? Franz en ik waren juist van plan, nieuwe noodseinen uit te zenden, toen u opdaagde. Als je in het nauw zit, is iedere hulp welkom!’

Professor Loomis begon te lachen en vertelde hun, dat hij hen in de loop van de morgen bij de Engte opgemerkt had, maar daarna uit het oog verloren. Toen het onweer opkwam, was hij naar zijn hut gegaan, denkend de jongens daar te vinden, maar toen hij hen niet zag, veronderstelde hij, dat ze naar de kaasmakershut waren gevlucht om daar te schuilen. Na het onweer was hij naar de gletscher teruggekeerd en had zijn onderzoek in de richting van de Engte voortgezet. En opeens had hij iemand horen roepen. Het was een herhaald jodelen en hij had de stem van Charlie herkend. Het leek hem een noodsignaal.

‘Mijn eerste gedachte was, dat jullie in een scheur waren geraakt. Toen zag ik bij het ijsblok Charlie's handschoenen liggen. Het was erg zorgeloos van je, ze daar zo open en bloot achter te laten, maar in dit geval was het toch ook een geluk. Toch is het best mogelijk, dat de Krodl's uit datzelfde paar handschoenen hebben opgemaakt, dat jullie onder het ijs zaten. In elk geval, ik veronderstelde, dat jullie dat blok hadden gekanteld en dat iemand anders het weer op zijn oude plaats had teruggezet. Maar al had ik die handschoenen niet gevonden, dan zou ik nog geweten hebben, dat jullie daar onder het ijs waren.’

‘Hoe dan?’

‘Door het lawaai.’

‘Het blaffen van Schnau?’

‘Neen, het schreeuwen en razen en kreunen, waarin ik de stem van Kleine Krodl meende te herkennen.’

Charlie lachte: ‘Dat kwam, omdat Franz met dien kleinen jachttopziener bezig was. Wat deed je eigenlijk, Franz?’

De jonge Tiroler kreeg een kleur en lachte verlegen. Eindelijk zei hij uitdagend: ‘Nou, ik beet hem in zijn vingers!’

Dat was dus de verklaring voor het kreunen van

Kleine Krodl. De jongen, die heel zijn leven verhalen gehoord had over de primitieve manier van vechten der oude Tirolers, had, toen Krodl hem een harde slag op het hoofd gegeven had, diens hand weten te grijpen en zijn tanden in diens vinger gezet, waardoor hij zijn veel sterkeren tegenstander de baas was gebleven.

Charlie leunde achterover op zijn stoel en zuchtte.

‘Enfin.... dat is alles, wat in de grot gebeurd is. Maar wat er bij het kasteel.... Hé, kijk daar eens.... bij het kasteel.... Dat moet er wel een van de bende zijn!’

De professor en Franz sprongen op om aan het raam te gaan kijken. Charlie pakte de kijker.

‘Wie zou het zijn, vader?.... Twee, drie.... vreemden.... in uniform.... met geweren.... Eén schijnt deze kant op te komen.’

‘Denkelijk Oostenrijkse politie,’ meende de professor, ‘zogenaamde gendarmes.’

‘Hoe weet u dat nou weer?’

‘Omdat ik er eergisteren een gezien heb in het Steinthal. Toen hij bemerkte, dat ik hem ontdekt had, vroeg hij me, dat geheim te houden, totdat ze in staat zouden zijn, openlijk op te treden. Loopt hij deze kant nog uit?’

‘Ja, hij neemt de kortste weg, door de stroom heen.’

‘Dat is gelukkig,’ zei de professor. ‘Dat bespaart ons de onaangename taak, de plaatselijke autoriteiten in het dorp te waarschuwen voor het misdrijf van de Krodl’s.’

‘Eigenaardig, dat die gendarmes nu juist te voorschijn komen!’ meende Charlie.

Schnau gromde, toen hij den vreemde zag naderen. Even later trad de man binnen en groette den professor. Hij droeg een blauwgrijze uniform en had een holster met revolver opzij. Hij stelde zich voor als beambte der Oostenrijkse grenswacht.

‘Is u professor Loomis?’

‘Ja.’

‘Mag ik uw paspoort even zien?’

‘Zeker,’ antwoordde de professor, het gevraagde uit een lade halend.

De beambte onderzocht het en gaf het beleefd terug.

‘In orde. Dank u. Is dit uw zoon?.... En dit de jonge Brunner?’

‘Ja, meneer,’ zei Franz.

‘Hoor eens, jongelui, jullie hadden bijna al onze plannen totaal in de war gestuurd,’ zei de man opeens. ‘Wisten jullie dat?’

De jongens waren te overbluft om te antwoorden. Het was nooit bij hen opgekomen, dat ze de politie in het onderzoek hadden gehinderd; ze waren er integendeel van overtuigd, dat zij eigenlijk de schurken hadden gevangen genomen, omdat de politie niets anders te doen had dan den jachttopziener en zijn broer uit de grot te halen, waarin ze nog moesten zitten.

Maar de beambte bracht hen spoedig tot ander inzicht. Hij en zijn mannen hadden al wekenlang de bende in het oog gehouden en slechts een gunstige gelegenheid afgewacht, waarop ze de gehele bende op heterdaad betrappen konden. Nu was dat onmogelijk geworden, want de bende was gewaarschuwd door het feit, dat de jongens in de grot waren doorgedrongen. Peter Imboden was gevluht, twee anderen waren de Zwitserse grens al over en de beide Krodl's zouden zich waarschijnlijk barricaderen in de grot.

‘We hebben wel bewijzen tegen die lui, maar het zou toch beter geweest zijn, als we hen tegelijk hadden kunnen inrekenen,’ besloot de beambte.

De jongens keken onnozel en bedremmeld voor zich en daarom voegde de Oostenrijker er vergoelijkend aan toe: ‘Op slot van zaken zal het zoveel verschil niet maken

en jullie zijn te bewonderen om je volharding. Herinneren jullie je nog een stem, die jullie waarschuwde om naar huis te gaan en niet meer op de gletscher te komen?’

‘Ja. Op een avond, dat we ons aan de rand van de gletscher schuil hielden.’

‘Dat was een van mijn mannen. Hij was hier al heel gauw, nadat die brief was ontvangen.’

‘Een brief? Welke brief?’

‘Die van Martin Brunner.’

Nu werd het hun langzaam duidelijk. De politie was daar maar niet zo toevallig verschenen. Ze was er naar aanleiding van een waarschuwing op uitgetrokken. Die brief van Martin Brunner aan het gerechtsgebouw te Innsbruck had aanleiding gegeven tot dat optreden.

‘Die brief werd eerst beschouwd,’ zo vertelde de beambte, ‘als een grap of als het werk van iemand, die niet wel bij het hoofd is, omdat er in stond, dat de Krodl's een strook grond tusschen de Bloedspits en de gletscher bewaakten, om de terugkeer te verhoeden van een kudde koeien met een betoverden gemzenjager, die al vijftig jaar zoek is. Maar gelukkig geraakte de brief in handen van den chef der gendarmerie. De chef bestudeerde het schrijven en toen hij tot het besef kwam, dat die strook gronds precies langs de grens tussen Oostenrijk en Zwitserland lag, begon hij onraad te vermoeden, al was het van een ander soort dan Martin Brunner bedoelde. En toen werd het zaakje aan mij opgedragen. Nu moet ik weg. Die twee broers moeten uit hun hol gehaald worden.’

‘Als ik u op enigerlei wijze helpen kan, laat het me dan weten,’ zei de professor.

‘Dank u.... Ja, ik zou die twee jongens wel kunnen gebruiken, omdat zij de weg weten in de gletscher. Als ze mee wilden komen....’

‘Vast en zeker, nietwaar, jongens?’

Beiden sprongen verheugd op. Ze zouden niet alleen de afloop zien, maar mogen helpen ook!

‘Maar zouden jullie niet eerst wat eten?’ vroeg de professor lachend. ‘Het is al ver over jullie tijd.’

‘Ik heb geen honger,’ verklaarde Franz.

‘Ik ook niet,’ beaamde Charlie.

De beampte begon te lachen en verliet, door de beide jongens gevolgd, de hut. Bij de gletscher gekomen wees hij hun een donkere gedaante, die scherp tegen het ijs afstak.

‘Dat is een van mijn mannen,’ zei hij. ‘Die staat op post bij dat ijsblok, dat het water keert.’

Charlie keek zijn vriend aan en vroeg aarzelend:

‘Zou het niet beter zijn de kolk zelf te bewaken? Die vormt de ingang.’

‘Dat is onnodig. We hebben de stroom afgeleid, zodat hij door die kolk loopt. Dan kunnen de Krodl's langs die kant niet ontsnappen. Die man daar heeft niets anders te doen dan te zorgen, dat het blok niet door een of anderen vriend van de beide broers wordt teruggekanteld.’

‘Ja, dat begrijp ik.’

Ze waren nu het kasteel genaderd. Er stonden een paar gendarmes met geladen geweer op wacht. Beiden salueerden.

‘Iets nieuws?’ vroeg hun chef.

‘Neen, meneer.’

‘Geen geluiden uit de tunnel gehoord?’

‘Geen enkel.’

De inspecteur scheen verstoord. Blijkbaar had hij verwacht, dat de Krodl's een poging zouden hebben gewaagd om langs de tunnel te ontsnappen, zodat zijn mannen hen gevangen hadden kunnen nemen, zodra ze boven kwamen.

‘Is het niet mogelijk, dat ze zijn gevlucht, voordat uw mannen hier waren?’ vroeg Charlie.

‘Onmogelijk. Drie hunner stonden in het dennenbos op wacht, toen de Krodl's de tunnel ingingen. Mijn mannen liepen terstond hierheen en bevrijdden meteen jullie hond van een gonje-zak, die om zijn kop gebonden was. Ze zijn hier niet meer vandaan geweest en die schurken zitten er dus nog in.’

Er verscheen een sombere uitdrukking op het gezicht van den politieman. Ongedurig liep hij op en neer en keek naar de vlakke steen, die zijn mannen weer over de opening van de tunnel hadden gelegd.

‘Ik denk, dat ze wel in de val zitten, maar nog niet gevangen zijn,’ meende Charlie.

‘Juist,’ antwoordde Franz Brunner. ‘Lui als de Krodl's zullen zich niet overgeven, maar doodvechten. En ze zijn in het voordeel, want we kunnen er slechts één voor één in en ze kunnen ons dus, zodra we afdalen, neerschieten.’

‘Is die tunnel dan zo smal?’ vroeg de inspecteur.

‘Ja, meneer,’ antwoordde Franz en hij vertelde hem, hoe het verloop van de tunnel was.

‘Dat wordt hoe langer hoe lelijker voor ons. Het zou dwaasheid zijn, mijn mannen er aan te wagen. En we weten, dat die kerels gewapend zijn. Ik heb gehoord, dat ze in die grot altijd een paar geweren hebben liggen. Wat moet dat worden?’

Hij begon weer heen en weer te lopen, maar al hun wachten baatte niets. Charlie keek wat rond in de oude ruïne.

‘Zoek je soms naar die schoenen met koeienhoeven?’ vroeg de inspecteur lachend.

‘Die zijn weg. Ik denk, dat de Krodl's ze al een poosje geleden hebben weggestopt.... Hè, ik wou, dat ze daaronder maar een teken van leven gaven.’

De inspecteur werd hoe langer hoe ongeduldiger en

liet ten slotte de deksteen van de tunnelopening wegnemen.

‘Kom er uit!’ riep hij nijdig. ‘Anders neem ik maatregelen!’

Het geluid weergalmde akelig door de tunnel en stierf weg. Allen luisterden.... Er kwam geen antwoord. De inspecteur liet het gat weer dichtmaken en sprak: ‘Ik zeg nu wel, dat ik maatregelen zal nemen, maar hoe? Ze hebben daar water genoeg en kunnen het dus lang uithouden, ook al hebben ze geen eten. Dat duurt me veel te lang. Ze krijgen dan bovendien tijd, om zich ergens anders uit te graven. En dan kunnen ze er in de nacht uitkruipen en een goed heenkomen zoeken. We moeten dus geweld gebruiken.’

De beide gendarmes en de jongens knikten heftig met het hoofd, als teken van instemming.

‘Buskruit is het enige, meneer,’ zei een der mannen.

‘Juist! We kunnen hier niet rustig blijven staan en die kerels laten ontsnappen. Ik zal aan Innsbruck telegrafisch verlof vragen en dynamiet laten komen. Dat kunnen we morgenochtend per auto hier hebben.’

Hij schreef een telegram op 'n blaadje uit zijn zakboekje.

‘Willen jullie naar het dorp gaan en dit verzenden?’ vroeg hij aan de jongens.

‘Jawel, meneer.’

Ze gingen samen meteen op stap, door Schnau gevolgd.

‘Wat fijn!’ riep Charlie uit. ‘Met dynamiet opblazen! Dat wordt spannend!’

‘Ze hebben dat hier meer gedaan,’ zei Franz. ‘Ik heb er wel van horen vertellen. Ze hebben een paar jaar geleden nog een deur met een dynamietpatroon geforceerd. Een stel stropers had zich in een hut verschanst.’

Vrouw Brunner was in de stal toen de jongens voorbijliepen.

‘Wat scheelt er aan, Franz? Je ziet er zo opgewonden uit!’

De jongen vertelde haar, wat er gebeurd was en hij moest zijn verhaal nog eens doen, omdat zijn vader er ook bijkwam. De man begon te beven en zijn ogen puilden uit zijn hoofd. Zijn vrouw schrok er van en drong er op aan, dat hij zou gaan zitten op de treden van de trap.

‘Ik mankeer niets! Ik voel me best!’ zei Brunner. ‘Van zulk nieuws heb ik geen hinder. Slecht nieuws, dat is verkeerd voor me. Laat me dat telegram eens zien, jongen!’

Franz gaf het hem over. Hij las het opgewonden en mompelde:

‘Ik wist het wel; ik wist wel, dat er gendarmes zouden komen. Nu wordt alles weer goed. Nu zullen ze hem niets meer in de weg leggen.... nu kan hij....’

Zijn stem verstierf tot een onverstaanbaar gemompel.

‘Maar dat telegram moet naar Innsbruck,’ zei Franz ongerust.

Martin Brunner scheen hem niet te horen. Hij zat naar de grond te staren met het telegram tussen de vingers. Zijn vrouw nam het hem eindelijk af.

‘Geef het maar gauw in het dorp af.... Maar er valt nog meer te doen. Is Peter Imboden er vandoor?’

‘Ja, ten minste, dat zegt die inspecteur.’

‘Dan is er dus niemand om de koeien te melken en kaas te maken!’

‘Nee, moeder.... ik ben er maar alleen.’

‘Maar jij kunt het niet alleen af met zoveel koeien. Laat eens zien. Peter en de twee Krodl's zijn voor deze zomer gehuurd. Als zij het werk niet doen, dan moet hun familie er voor zorgen. Geef die boodschap maar even bij hen thuis af.’

‘Ja, moeder.’

De jongens vervolgden hun weg naar het dorp en brachten het telegram op het postkantoor. En voordat de post-

beambte hun iets had kunnen vragen, stonden ze alweer op straat.

‘We hadden misschien goed gedaan, hem te zeggen, dat hij het stil moest houden,’ meende Charlie.

‘Dat geeft toch niets. Hij vertelt het aan iedereen. Morgen is het hele dorp op de bergwei. En als ik hem gevraagd had, het geheim te houden, dan had hij des te harder gekletst.’

Na hun boodschap gedaan te hebben, gingen ze eerst naar het huis van Peter Imboden, een kleine, verwaarloosde hut aan het einde van het dorp. Er lagen varkens op het erf en een magere dashond stond op de trap rond te kijken. Een vrouw liep hen reeds tegemoet en nog voordat ze iets gezegd hadden, riep ze:

‘Jullie willen zeker vertellen, dat ik de koeien moet hoeden in plaats van mijn man. Dat weet ik al. Maak je maar niet ongerust. Ik kom wel.’

‘Dank u,’ zei Franz netjes.

‘Die wist het al, voor we hier waren,’ merkte Charlie op.

‘Ja, van haar man natuurlijk. Als vrouw Krodl het nu net zo opneemt....’

Maar dat was te veel verwacht. De vrouw van den jachttopziener vertoonde zich niet, toen de jongens aanklopten en riepen, en eerst toen Franz naar binnen ging, kwam ze te voorschijn.

‘U moet voor de koeien zorgen,’ zei Franz dadelijk.

Maar de vrouw duwde hem de deur uit en schreeuwde woedend:

‘Er uit, schooier! En je vriend ook! Jullie zijn de oorzaak van al die herrie. Jullie met je spieden en neuzen! En nou willen jullie me nog vertellen, dat ik de koeien moet melken! Dat weet ik net zo goed als jullie en nog beter. Ik kan het best, hoor, maar er is nog meer, wat ik ook kan doen! Luister jij eens, lelijke jongen van Brunner! Als mijn

man of zijn broer iets overkomt, dan zal jij er voor boeten. Jij met je hele familie! Als ze gevangen genomen worden, dan zal ik jullie land en jullie huis en al jullie koeien opeisen! Hoe vind je dát?’

Twintigste hoofdstuk

Alweer Wolfgang Brunner

Met een sombere uitdrukking op het gelaat trokken de beide vrienden af. Franz scheen onder de indruk van het lot, dat zijn familie bedreigde, en Charlie voelde medelijden met zijn vriend.

‘Zou je vader nu helemaal die schuld niet kunnen betalen?’ vroeg hij, toen ze een eindje verder waren.

‘Een deel wel, maar niet alles.’

‘En kunnen de Krodl's jullie tot betalen dwingen?’

‘Ja,’ antwoordde Franz, ‘tot betaling van alles, en anders kunnen zij van ons eisen al onze bezittingen af te geven, net zoals zij beweerde.’

‘Dat is toch al te gek!’ bromde Charlie. ‘Ik zou toch zo graag een middel vinden om jullie te helpen!’

‘Dank je, maar dat bestaat er niet. Er is maar één mens, die helpen kan.’ Franz tuurde naar de donkere omtrekken van de Bloedspits, die scherp tegen de lucht afstaken. ‘Als er maar enige waarheid zit in die legende, dan moet grootvader binnen een maand terugkeren....’

‘Waarom binnen een maand?’ vroeg Charlie verbaasd.

‘Omdat de koeien over een maand van de bergwei afdalen en wij dan onze uitbetaling voor boter en kaas krijgen. En dat is de gewone tijd, waarop de lui hier in Grünthal hun schulden betalen. Dus dan is het onze tijd ook.... En ik hoop ook, dat mijn grootvader dan terug zal komen,

omdat het dan juist de verjaardag van zijn vertrek is.'

Charlie wist er niets op te zeggen. Hij vond het jammer, dat Franz weer zulke onzin opdiste.

De jongens troffen Martin Brunner in een vrolijke stemming aan. Hij was zo opgetogen over wat er met de Krodl's gebeurd was, dat de jongens het niet waagden hem de woorden van vrouw Krodl over te brengen.

'Als die schurken maar eenmaal uit de weg geruimd zijn, dan kan niets Wolfgang Brunner meer beletten zijn koeien hierheen te drijven. Wat zal dat een heerlijke dag voor me zijn! Wat zullen de mensen wel zeggen! Ze zullen niet meer praten over onze armoe en onze schulden.... Ze zullen weer eerbied voor ons tonen. Wij betalen al onze schuld en daarna....'

En zo babbelde hij door. De jongens keken elkaar angstig aan. Vrouw Brunner begon gejaagd voor het avondeten te zorgen. Ze aten leverknoedels, waarvan Charlie zoveel hield, maar ditmaal had hij geen trek. Hij at zwijgend en was blij, toen het maal voorbij was en hij kon vertrekken.

'Ga maar,' zei de vader van Franz en hij wreef zich vergenoegd in de handen. 'Zolang ik er niet bij ben, kan er toch niets gebeuren en ik kom pas morgenochtend.... als het dynamiet er is.... Ha, ha, ha, ha!'

De jongens namen afscheid en vertrokken. Het was bijna donker. De Bloedspits stond vaag en dreigend tegen de duistere hemel. Zwijgend liepen Charlie en zijn vriend de berg op naar de weide. Ergens op de helling brandde een lantaarn. Die moest van een van de melksters zijn.

'Ik zal hier maar afslaan,' zei Franz somber.

'Tot morgenochtend dan maar!'

'Ja, goede nacht!'

'Goede nacht!'

Charlie ging naar huis, vertelde, dat hij al bij de

Brunners gegeten had en liet zich vermoeid op een stoel neervallen. Bij gebrek aan iets beters zei hij loom:

‘Die gendarmes zullen het kasteel vannacht zeker wel bewaken.’

‘Ja, daar hoef je je niet om te bekommeren.’

‘Neen, daar heb ik ook geen zorg over,’ zei de jongen met een zucht. ‘Ik heb al genoeg narigheid aan mijn hoofd.’

Zijn vader keek hem verbaasd aan, en toen vertelde Charlie van de bedreiging van vrouw Krodler en van de hardnekkigheid, waarmee Brunner en zijn vrouw de terugkomst van den ouden gemzenjager bleven verwachten.

‘Ik heb mijn hele leven nooit iets zo dwaas gehoord,’ verklaarde de jongen met nadruk. ‘Die koeien mogen wel klimijzers aan hun poten hebben, anders komen ze er nooit, zo oud als ze al moeten zijn.... Meer dan vijftig jaar, stel je voor!’

Hij lachte, maar zijn vader bleef ernstig en schudde het hoofd.

‘Toch jammer! Zo'n vertrouwen is wonderlijk!’

‘Wonderlijk? Het is onzinnig, omdat er nooit iets van kan komen! Ik denk, dat die gemzenjager zijn betovering.... Och, wat kan het me ook schelen, ik ga naar bed! Die malle legende werkt op mijn zenuwen!’

‘Dan doe je het beste met te gaan slapen,’ zei zijn vader, een boek opnemend.

Charlie kleepte zich loom uit en kroop onder de dekens. Hij voelde, dat hij vooreerst niet in slaap zou raken. Een uur later begaf zijn vader zich ook naar bed en sliep terstond in. Maar de jongen lag te woelen en te tobben over het ongeluk, dat dreigend boven de Brunners hing. Hoe kon zijn vader, anders zo medelijdend met anderen, zo rustig slapen! Heel de nacht droomde Charlie van gemzenjagers en betoverde koeien, van oude kastelen en grotten en gevechten in donkere gangen. En juist toen hij voor het eerst

meende in te dommelen, hoorde hij de stem van zijn vader zeggen:

‘Er uit! Het wordt een drukke dag vandaag. Ik ben bang, dat er van mijn gewone werk geen steek zal komen.’

‘Kunt u dan aan niets anders dan aan uw werk op de gletscher denken?’ vroeg de jongen plagend.

Maar het gaf niet veel, want zodra het ontbijt was afgelopen, haastte de professor zich weg om gauw nog enkele opmetingen te doen.

‘Ik moet de resultaten nog even optekenen, voordat de mensen zich hier verdringen en al mijn merktekens vertrappen,’ riep hij onder het heengaan.

Charlie waste de borden en liep toen naar buiten. Over de hellingen lag een dun laagje sneeuw, dat een scherp contrast vormde met de bruine herfstkleuren van de struiken. Van het kasteel zag hij een rookkolom opstijgen en er waren enige mensen. De gendarmes, die de hele nacht wacht gehouden hadden, waren zeker aan het koffie zetten. Bij hen stond een groepje dorpelingen, waaronder Martin Brunner herkenbaar was. Charlie keek over de gletscher heen naar de helling, waar de koeien graasden. Hij was blij, dat hij Franz naar zich toe zag komen. Ondanks de vinnige kou droeg deze korte kousen en 'n open halskraag. Hij scheen somberder dan ooit.

‘Wat scheelt er nu weer aan?’ vroeg Charlie.

‘Och.... dat mens daar in de hut!’

‘Vrouw Krodl?’

‘Ja. De andere is bang en zegt niet veel, maar zij doet niets dan dreigen.’

‘Hm, dan is het maar goed, dat je hierheen bent gekomen.’

‘Ja, zeg dat wel.’

Uit de richting van het kasteel klonken luide kreten. Het was Martin Brunner, die stond te schreeuwen

en met zijn stok te zwaaien en naar het dal te wijzen. De jongens keken die richting uit. Vlak voorbij de bocht in de weg naderde een lange rij mensen uit het dorp, een groepje gendarmes, die iets droegen, en daarachter weer een hele stoet van druk pratende en gebarende mensen en kinderen. Het dynamiet was er en allen wilden getuigen zijn van het ongewone schouwspel.

‘En daar,’ wees Charlie naar de bergwei, ‘komt er nog een.... als ik me niet vergis, is het vrouw Krodl!’

Ze was het werkelijk. Met opgestroopte mouwen holde ze voort. Haar gezicht was vuurrood van inspanning, om toch maar gauw op het kasteel te zijn. Ze had de gebaande weg verlaten en liep door struiken en over rotsblokken heen.

Toen de mannen met het dynamiet het kasteel hadden bereikt, was de vrouw de rand van de gletscher genaderd en ze schreeuwde met schrille stem:

‘Schei uit! Dat mogen jullie niet doen! Ik zal jullie aanklagen! Weg met dat gemene goed....!’

‘Houd haar op een afstand,’ beval de inspecteur rustig tot zijn mannen en hij keek de kring der omstanders rond. ‘Waar zijn de jonge Brunner en zijn vriend? Ah, zijn jullie daar? Kom dan hier! Ja, vlak bij me.’

Aan de gevangenneming der gebroeders Krodl werd nu met kracht gewerkt. De gendarmes drongen de dorpelingen terug tot aan het kasteel en anderen droegen het dynamiet naar de gletscher. De inspecteur greep de jongens bij de hand en legde hun uit, dat hij van plan was een gat te maken in het gewelf der grot. Hij vroeg hun zo goed mogelijk van boven af te bepalen, waar de grot moest liggen. Na enkele minuten gezocht te hebben, kraste de koeherder met de punt van zijn bergstok in het ijs.

‘Ik denk, dat het zowat hier is,’ zei hij.

‘Ik ook,’ bevestigde Charlie zijn mening. ‘Het kan niet meer dan een paar voet hier vandaan zijn.’

Op dat ogenblik klonk een groot lawaai van de helling, waar de menigte opeengepakt stond. Martin Brunner en de vrouw van Kleine Krodl voerden een heftig twistgesprek. De vrouw uitte allerlei bedreigingen en de man vertelde met heftige gebaren, hoe zijn familie altijd geweest was en hoe ze weer worden zou.

Franz schudde bedenkelijk het hoofd, toen hij dat alles van de gletscher af hoorde.

‘Nu zullen de Krodls wel nooit meer enig medelijden tonen,’ zei hij. ‘Ze zal nooit vergeten, hoe hij tegen haar uitpakt. Als hij er nu toch maar mee ophield!’

‘Ik zal er wel een eind aan maken,’ zei de inspecteur beslist en hij liep erheen.

De jongens konden niet verstaan, wat hij zei, maar het gevolg was, dat Martin Brunner op slag bedaarde en dat de vrouw de helling afdaalde, de stroom overstak en op de bergweide ging staan, waar ze alles, wat er voorviel, goed zien kon. Toen keerde de inspecteur naar de jongens op de gletscher terug.

‘Dus je bent er wel zeker van, dat we hier boven die grot zijn?’

‘Ja, meneer.’

‘Mooi zo! Mannen, kom dan hier met een paar bijlen en hak een gat!’ beval hij.

Twee man gingen aan het werk, totdat de inspecteur het gat groot genoeg vond. Voorzichtig pakte hij een dynamietpatroon uit. Met een bundeltje papieren in de hand kwam Charlie's vader naar hem toe. De inspecteur vroeg zijn raad over het aantal patronen, dat nodig zou zijn.

‘Ik denk een stuk of zes,’ antwoordde de professor.

‘Dan zes! En zorgt er voor, mannen, dat de lonten er goed aan bevestigd zitten. En dan met de contactdraden terug naar de gletscherrand.... Allemaal op een veilige afstand blijven!’

‘Wacht!’ schreeuwde een schrille stem. ‘Wacht!’ Het was vrouw Krodl, die over het ijs aan kwam rennen. ‘Dat zul je laten! Dat zou een moord zijn!’ riep ze woedend. ‘Je moet hun nog eerst kans laten om zich over te geven.’

‘Dat heb ik gisteren al gedaan,’ zei de inspecteur bedaard. ‘Maar als je het beter vindt, dan wil ik het nog wel eens proberen.’

Hij liep naar de mond van de tunnel en riep zo luid hij kon:

‘Het is jullie laatste kans! Geef je over, of het dynamiet ontploft!’

Allen luisterden in spanning, maar er werd geen geluid vernomen.

‘Kom er uit!’ schreeuwde de inspecteur nogmaals. ‘Voor het laatst.... geven jullie je over of niet?’

Weer volgde een stilte en toen klonk van beneden een gesmoorde stem: ‘Ja.... we komen!’

De inspecteur richtte zich op met een trek van weerzin op het gelaat.

‘Laten ze me eerst al die moeite doen! Dat hadden ze gisteren evengoed kunnen zeggen!’ bromde hij.

Vrouw Krodl holde intussen langs de morene naar het kasteel. Het volk drong ook op en de gendarmes hadden veel moeite, om het in bedwang te houden.

‘Daar zijn ze!’ zei Franz, Charlie aanstotend.

Een voor een kwamen de gebroeders Krodl uit de tunnel te voorschijn, waarop ze terstond door de gendarmes werden gevangen genomen en weggevoerd. De oudste had van schaamte zijn hoofd gebogen, maar de jachtopziener gedroeg zich alsof hij de eerzaamste burger van het gehele Grünthal was. Hij liep zo hard door, dat de gendarmes moeite hadden, hem bij te houden en de mensen verdrongen zich van alle kanten om hem heen. In minder dan geen tijd was de oude ruïne geheel verlaten, en bleef alleen de

inspecteur op de gletscher over met professor Loomis, zijn zoon en Franz.

‘Wel bedankt voor uw hulp!’ zei de inspecteur.

‘Niets te danken.’

‘Er volgt natuurlijk een gerechtelijk onderzoek. Ik denk in Landeck. Kunt u daar ook verschijnen, professor, en die twee jongens meebrengen?’

‘Ja, dat zal wel gaan.’

‘Goed. U hoort nog wel nader van me. Drommels, ik zou dat dynamiet bijna vergeten. Vervelend, dat ik het weer moet terugsturen.’

Professor Loomis keek toe, hoe hij voorzichtig de patronen uit het gat haalde en bij de overige inpakte.

‘Wat ik zeggen wil, inspecteur, hebt u dat dynamiet verder niet nodig?’

‘Neen, voor zover ik weet niet.’

‘Mag ik het van u hebben.... Kopen dan altijd?’

‘Maar waarvoor?’ vroeg de inspecteur verbaasd.

‘Voor mijn onderzoek naar de ijsstructuur onder aan de gletscher. Er is hier in de buurt een heel belangrijke, maar moeilijk toegankelijke spleet. Als ik die wat kon verwijderen, zodat ik er beter ik kon doordringen....’

‘O, dus wilt u hier en daar het ijs laten springen?’

‘Ja. Ik meen daartoe verlof te hebben.’

‘Dat zal wel. En bent u bekend met de behandeling van die patronen?’

‘Ja.’

‘Ja.... ja.... och, dan zie ik er geen bezwaar in. Als u me een cheque voor het bedrag kunt geven en de zaak verder in orde brengt, voordat u het land hier uitgaat, dan zal er op het ministerie ook wel geen bezwaar tegen bestaan. En mij bespaart het de moeite van het transport naar Innsbruck.’

Professor Loomis tekende een ontvangstbewijs en de

inspecteur nam afscheid. Netjes ingepakt lag het dynamiet op het ijs.

‘Het is wel niet de juiste manier om een gletscher te bestuderen, maar het is wel gemakkelijk,’ gnuifde de professor.

De jongens waren te veel met de gebeurtenissen van het ogenblik bezig om naar hem te luisteren.

‘Kom,’ zei de professor levendig, ‘laten we aan het werk gaan. We hebben al genoeg tijd met dat geval van de Krodl's verteut. Charlie, probeer jij nu eens zowat de helft van die patronen mee te dragen, zonder te vallen.’

Franz liep weg in de richting van de Engte.

‘Waar ga jij naar toe?’ vroeg de professor.

‘Naar de hut op de wei.’

‘Kun je niet bij ons blijven? Zijn de koeien niet goed bezorgd?’

‘Dat wel, meneer, maar...’

‘Hij is overstuurd door de dreigementen van vrouw Krodl,’ zei Charlie zachtjes. ‘Als ik u was, dan liet ik hem maar gaan. Alleen kan hij...’

‘Kom terug!’ riep de professor, alsof hij niets gehoord had. ‘Toe, wees nu een flinke kerel... Franz, luister eens, je moet die dingen wat van je afzetten en daarvoor is niets beter dan een bezigheid, die je gedachten in beslag neemt. Daar is dit dynamiet goed voor. Ik moet het gebruiken, voordat het vochtig wordt, en ik heb hulp nodig. Als jullie me nu eens samen hielpen!’

‘Goed, mijnheer, als u dat graag hebt...’

De jongens droegen toen samen met den professor het dynamiet naar een plek bij de diepe spleet. Met hun houwelen groeven ze een diep gat en waren behulpzaam bij het leggen van de lont. Ook Schnau kwam er nieuwsgierig aan snuffelen.

‘Jaag die hond weg!’ waarschuwde de professor. ‘Zo dadelijk zullen we iets heel bijzonders met de gletscher

zien gebeuren. Mijn collega's zouden het misschien niet goedkeuren, als ze me zo bezig zagen,' eindigde hij lachend.

Charlie keek zijn vader verwonderd aan. Zó had hij hem nog nooit meegemaakt. Deed hij misschien alleen zo uitbundig om de zorgen van Franz wat te verjagen?

'Is de kust veilig?' vroeg de professor, rondkijkend. 'Ja, alle dorpsmensen zijn met de gendarmes meegelopen. Als ze bij ons gebleven waren, hadden ze heel wat meer beleefd.'

Hij drukte op het knopje van de elektrische batterij en het volgende ogenblik kwam er een geweldige ontploffing. Met een doffe knal rees het ijs omhoog en stortte kletterend in duizenden brokken en schilfers naar omlaag. Er was een groot gat in de gletscher ontstaan.

'Haal nu de houwelen en kom mee,' zei de professor. 'Nu zul je wat interessants te zien krijgen.'

Met hun drieën klauterden ze in het gat. Ze vorderden maar langzaam over de brokken ijs. Schnau was bij de ontploffing hard weggerend, maar keerde nu snuivend en hijgend terug en blafte luid van opwinding.

'Net zoals ik gedacht had,' zei de professor, een stuk ijs opnemend. 'Als ik nog een beetje meer liet springen, had ik misschien genoeg bewijs voor mijn theorie. Laten we de andere patronen er nu ook maar aan wagen. We hebben ze nu eenmaal toch!'

Ze hakten een nieuw gat, ditmaal aan de onderzijde van de scheur, die reeds in de gletscher ontstaan was. De professor plaatste zelf de ladingen verwijderde zich dan naar de plaats, waar de ontstekingsbatterij was neergezet. Charlie merkte, dat zijn vader aarzelde en blijkbaar niet goed wist, wat hij doen zou.

'Is er iets niet in orde?' vroeg de jongen.

'Wat zou er niet in orde zijn?' vroeg zijn vader ontwijkend. 'Ik wil alleen maar zeker zijn, dat ik mijn

dynamiet op de voordeligste manier gebruik. Het is de laatste lading en als ik die....'

Maar in plaats van verdere uitleg te geven, drukte hij plotseling op 't contactknopje. Ten tweede male vloog het ijs de lucht in. Daarna namen de jongens hun houwelen weer ter hand en drongen voorzichtig vooruit in de gemaakte opening. Met woedend geblaf stoof Schnau naar het gat toe.

'Gauw!' riep de professor. 'Houd hem terug!'

Franz, een beetje verbluft door de scherpe toon van den professor, riep de hond terug. De geleerde kroop, zonder zich om de jongens te bekommeren, zo vlug hij kon in de ontstane opening. Ze volgden hem, glijdend en struikelend, tot ze opeens met een kreet van afgrijzen stil bleven staan. Want vlak voor hen, half door ijs overdekt, bevond zich een dode man. Het was de 'wachter in het ijs', zoals ze hem, bij hun eerste onderzoek in de spleet, genoemd hadden.

'U hebt hem gedood, vader!' stamelde Charlie vol ontzetting.

De professor keek Franz onderzoekend aan.

'Franz,' zei hij ernstig, 'ik zou wel eens willen weten, of jij dezen man soms kunt herkennen.'

'Neen, mijnheer,' antwoordde Franz. 'Is het soms een lid van de bende van Krodl?'

'Natuurlijk niet. Het is.... je grootvader.... de vermiste gemzenjager!'

Eenentwintigste hoofdstuk

Hoe alles terecht kwam

Je grootvader.... de vermiste gemzenjager!' herhaalde professor Loomis met nadruk.

Franz was doodsbleek geworden. Hij staarde met wijd

open mond, onmachtig om ook maar een woord uit te brengen, naar de dode gedaante op het ijs. Opeens zei hij schor:

‘Ik zal vader en moeder halen!’

‘Ja, doe dat,’ zei de professor.

Charlie stond intussen onafgebroken naar den gemzenjager te kijken en kon zijn ogen nauwelijks geloven. De man was mager en gerimpeld en scheen een jaar of vijfenveertig geworden te zijn. Zijn blote knieën waren gespierd en zaten vol schrammen en wonden, zijn haar was lang en warrig, zijn wangen ingevallen. Hij droeg het gewone Tiroolse kostuum en bergschoenen met zware spijkers. De vingers van zijn rechterhand waren als klauwen gebogen en schenen te grijpen naar het geweer, dat hem ontvallen was.

‘Kom,’ zei de professor, ‘we moeten proberen, hem hieruit te krijgen. De Brunners zullen wel heel gauw hier zijn.’

Zwijgend begon Charlie zijn vader te helpen. Een paar voorzichtige slagen met het houweel versplinterden het ijs, dat een der benen omsloten hield, en toen konden ze den man optillen en naar het hogere, vlakke gedeelte van de gletscher dragen. Daar legden ze hem neer. Men zou niet gedacht hebben, dat hij reeds zo lang geleden gestorven was, omdat het ijs het lijk voor bederf had gevrijwaard.

‘Daar beneden ingevroren,’ mompelde Charlie. ‘Kunt u u voorstellen, hoe dat zo gekomen is?’

‘Haal een paar lakens van ons bed,’ was het enige antwoord.

Charlie spoedde zich naar de hut. Toen hij klaar was om terug te gaan, waren de Brunners al in zicht. Franz kwam juist de hoek om met de wagen, waarvoor een koe gespannen was, en zijn ouders waren reeds verder op de helling gevorderd. Charlie snelde naar de gletscher terug, hielp zijn vader den verongelukten gemzenjager in de lakens

wikkelen en bleef dan op diens bloedverwanten wachten. Brunner en zijn vrouw vielen op de knieën naast den dode neer en vouwden de handen in gebed. Na enkele ogenblikken sprong Martin Brunner overeind en riep uit:

‘Wist ik het niet? Ik heb wel gezegd, dat hij terug zou keren!’

Het volgende uur verstreek niet de verzorging van den dode. Franz kwam met de kar aan. Ze legden het lichaam daarop. Langzaam trok de kleine stoet naar het dal, Franz naast de koe, de anderen achter de wagen. Bij het huis van de Brunners hielden ze stil en droegen den armen gemzenjager dezelfde woning binnen, die hij vijftig jaar geleden gezond en wel verlaten had. Daar zorgde vrouw Brunner verder voor den dode. Martin Brunner trilde van opwinding en greep de hand van professor Loomis:

‘Dank u, dank u wel, mijnheer!’ riep hij uit. ‘Als u er niet geweest was, dan zou ik op dit ogenblik doodongelukkig zijn geweest. Hoe zal ik u dit ooit kunnen vergelden? Het was dus op slot van zaken toch z i j n hoed, nietwaar?’

‘Bedoelt u de hoed, die de jongens in het Steinthal gevonden hebben?’

‘Ja.’

‘Ik geloof wel, dat het die geweest moet zijn.’

‘Het is zeker. Ja, het is zijn hoed! Ik heb het dadelijk geweten.... maar.... hoe kwam hij daar in het Steinthal? De jongens....’

‘Hebben zich vergist,’ zei de professor. ‘Ze hebben hem wel in het Steinthal aangetroffen, maar ze hebben een verkeerde verklaring gegeven van zijn aanwezigheid op die plaats. Die hoed is verder op de gletscher terechtgekomen dan de dode zelf, en de ijsmassa, waarin die hoed vastgevroren was, is eerder over de rand van de klip

heengevallen dan die, waarin het lijk zich bevond. Dat ijs is gesmolten, zodat de hoed vrij kwam. Later is hij door de wind naar het Steinthal meegevoerd. Op de dag, voorafgaande aan het vinden van die hoed, hadden we juist een verschrikkelijke storm gehad.'

Charlie en Franz keken elkaar aan en toen de professor zag, hoe teleurgesteld zij zich voelden, voegde hij er haastig aan toe:

'Maar jullie hebt hem in elk geval ontdekt! Jullie hebt Wolfgang Brunner het eerst gezien bij jullie onderzoek van die spleet, al dachten jullie dan ook ten onrechte, dat het een der leden van de bende van Krodl was.'

Op dat ogenblik holde vrouw Brunner naar buiten met een lederen beurs in de hand. Haar gezicht drukte grote blijdschap uit.

'Martin.... het geld! Hij had het nog bij zich!'

Ze had de beurs in zijn gordel gevonden, die hij op het blote lichaam droeg. De ongelukkige had dus niet eens het Zwitserse dal, waar hij koeien wilde kopen, bereikt, maar was in het begin van zijn tocht reeds tussen de rotsen verzeild geraakt, denkkelijk door een gems daarheen gelokt. En zo waren dan dezelfde goudstukken, die hij indertijd meegenomen had, terug. Het was meer dan voldoende om de gehele schuld aan de Krodl's af te betalen.

'Als dat geld nog maar waarde heeft,' zei Martin, opeens weer wantrouwend. 'De nieuwe regering heeft na de oorlog nieuw geld ingevoerd.'

'Goud is goud,' wierp zijn vrouw hem tegen.

'Ja, dat is zo,' zei de professor, 'en ik ben er zeker van, dat de regering die goudstukken wel zal inwisselen, al zijn ze nu niet meer in omloop..... Allo, wij moeten naar huis, maar we keren weer gauw terug. Tot ziens dan!'

Charlie ging met zijn vader naar de hut terug. De

jongen liep lang zwiġgend naast den geleerde voort, maar opeens viel hij uit:

‘Ik kan er niet overheen!’

‘Waar overheen? Over de terugkomst van dien gemzenjager?’

‘Nee, maar over zijn terugkomen op zo'n vreemde manier. Het is gewoonweg meer dan onmogelijk!’

‘Nu praat je net als die boer, die op de kermis niet naar een kameel wou kijken, omdat hij meende, dat zo'n beest niet bestond!’

‘Dat weet ik wel, maar heus, vader, dit is toch al te gek!’

‘Maar wat er met dien man voorgevallen is, kun je toch niet onmogelijk of onnatuurlijk noemen! Je weet toch ook wel, wat er gebeurt met dingen, die boven op een gletscher verloren worden?’

‘Ik denk van wel.’

‘Ik denk van niet,’ zei de professor glimlachend. ‘Daar zeg je het te onzeker voor. Als dergelijke voorwerpen in een scheur vallen, dan sluit het ijs er zich omheen; belanden ze in de sneeuw, dan wordt deze langzamerhand, doordat er steeds meer sneeuw op valt, samengeperst tot ijs. Zo raakt het voorwerp hoe langer hoe dieper in het gletscher-ijs en komt daar niet uit, voordat de gletscher zo diep in het dal is gezakt, dat hij gaat smelten.’

‘Heel mooi! Maar toch lijkt het me wel wat ver gezocht, dat die gemzenjager door de gletscher op dezelfde plek teruggebracht zou zijn, waar hij vijftig jaar geleden zijn tocht begon.’

‘Helemaal niet. De Brunners wonen in een dal, dat regelrecht naar de Bloedspits opstijgt. De gemzenjager is tegen die berg opgeklauterd, heeft daar een ongeluk gekregen en gleeed langzaam weer naar beneden, naar zijn punt van uitgang. Als jij een besneeuwde helling, die vlak

voor je huis ligt, beklimt, en boven op een sleetje gaat zitten en naar beneden glijdt, dan kom je immers ook voor je eigen deur terecht!’

Ze hadden hun hut bereikt en Charlie begon terstond voorbereidselen te maken voor hun maaltijd. De professor zette intussen zijn berekeningen over de afgelegde afstand en de snelheid van de gletscher voort. Na het maal waste Charlie de vaat en ging toen naar de gletscher, om nog een kijkje te nemen bij het gat, dat door het dynamiet ontstaan was. Lang bleef hij daar in gedachten verzonken op een blok ijs zitten. Eindelijk voelde hij, dat het te koud voor hem werd. De zon had zich uit het dal teruggetrokken. De Bloedspits stond daar voor hem, hoekig en hard, wachtend op de rode gloed, die hem in vuur en vlam zou zetten. Charlie knoopte zijn jas dicht en slenterde naar huis. Alles zag er zo dreigend uit. Wat er in dit verloren hoekje van de wereld gebeurd was, scheen hem zo vreemd toe, al was het wellicht, zoals zijn vader zei, heel gewoon en natuurlijk. De gletscher had wel de waarheid bewezen van wat zijn vader gezegd had - dat hij de gehele omtrek eigenlijk beheerste. Daar hoog op de hellingen van de Bloedspits had hij den gemzenjager in zijn sneeuwige armen zachtjes omvat en hem daarna vijftig jaar lang in boeien geklonken, om hem ten slotte voor zijn eigen huis weer los te laten.

De jongen had de hut bereikt en toen zijn vader een tijdje later zijn aantekeningen ter zijde legde, vroeg hij:

‘Hebt u er een hekel aan, om nog verder over dit geval te praten?’

‘Ik? Wel neen. Wat is er?’

‘Och.... 'n paar kleinigheden. Nu die gemzenjager terug is, staat het wel vast, dat hij nooit over de gletscher heeft gedwaald in, laat ik zeggen, een soort betovering. En nu is er één ding, dat ik maar niet begrijpen kan.’

‘En dat is?’

‘Ik bedoel dat zogenaamde spook, dat Franz heeft gezien.... dat zo reusachtig groot was.’

De professor leunde achterover in zijn stoel en lachte.

‘Wel, beste kerel, dat spook was niemand anders dan Franz Brunner zelf!’

‘Wat?’

‘Ja. In de mist, die er die avond hing, was dat spook niets anders dan zijn eigen weerkaatsing tegen de nevel. Jammer genoeg werd hij er bang voor en liep hard weg. Als hij stil was blijven staan, zou hij het zelf wel ontdekt hebben. Als je zo'n nevelbeeld ontmoet en bijvoorbeeld je hand in de hoogte steekt, doet dat beeld het ook. Het aapt je precies alles na. Als je dus ooit zo'n spook ziet, dan hoef je heus niet bang te zijn.’

‘Nou, daarmee is het geheim opgelost,’ zei Charlie lachend. ‘Er zal dus niet veel meer te beleven zijn dan de terechtzitting over de stropersbende van Krodsl.’

‘Wat? Stropersbende?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘De Krodsls waren geen stropers,’ zei de professor doodbedoord. ‘Je wilt toch niet beweren, dat je zo'n eenvoudig feit nog niet ontdekt hebt?’

De jongen toonde zich erg ontevreden en teleurgesteld, nu hij bemerkte, dat zijn vader hem en Franz ver voor was in de oplossing van het geheim van de gletscher.

‘Geen stropers?’ vroeg hij verbaasd. ‘Wat voerden ze dan uit?’

‘Wel.... smokkelen natuurlijk!’

‘Goed.... noemt u het dan maar wild smokkelen!’

‘Neen, zo noem ik het niet. Heb jij dan enig overblijfsel van wild in die grot gevonden?’

‘Neen, maar wel....’

‘Wat heb je dan als bewijs ontdekt?’

‘Och, eigenlijk niets bepaalds. Maar we hebben wat stukken zout...’

‘Zout! Houd je daar eens bij, jongen!’

Charlie keek zijn vader aan en er ging hem een licht op. Dát was het dus! De bende van Krodl had zout gesmokkeld, maar het niet gebruikt om het wild goed te houden!

‘Ze brachten het over de grens, zonder de uitvoerrechten van Oostenrijk en zonder de invoerrechten van Zwitserland te betalen.’

‘Hebben ze die tunnels dan allemaal gemaakt om dat zout te winnen?’

‘Nee, die tunnels hebben ze niet gegraven. Die gang van het kasteel naar de grot is al heel oud en werd waarschijnlijk al door de familie Pokorny aangelegd, om altijd over vers water te kunnen beschikken, als ze in tijd van oorlog belegerd mochten worden. Ik veronderstel, dat Kleine Krodl die gang ontdekt heeft en de zoutafzetting aan de andere zijde heeft bemerkt. Later moeten ze op het idee gekomen zijn, om het water van die kolk af te leiden om zo in geval van nood nog een uitgang te hebben.’

‘Maar wat is het vreemd, dat ze aan het eind van die gang zout aantreffen.’

‘Alweer van de gletscher,’ riep de professor uit. ‘Het ijs drong in de Engte tot diep in de bergen door en daar was zout, dat meegevoerd werd. Er wordt in deze streek veel zout gevonden. Bij Innsbruck zijn heel bekende mijnen, die al door Romeinen benut werden.... En.... nog meer te vragen soms?’

‘Nee, dank u.... alleen moet ik zeggen, dat alles erg mooi uitgekomen is.’

Charlie trok zijn kleren uit en kroop in bed. Toen hij de dekens over zich heentrok, mompelde hij tevreden:

‘Gelukkig, dat het zaakje voorbij is! O ja, vader.... nog wat....’

‘Ja, dat we nu gaan slapen. Morgen is het weer vroeg dag en ik heb nog veel in te halen. Weet je wel, dat we over enkele weken weer naar huis gaan?’

‘Ja? Wat jammer!’

Tweëntwintigste hoofdstuk

Afscheid

Geleidelijk, snel en rustig, gingen de dagen voorbij, als water onder een brug. Peter Imboden was gevangen genomen en zou tegelijk met de gebroeders Krodl terechtstaan. De jongens waren ter terechtzitting en de professor ook. Ze kwamen voor als getuigen en vertelden, wat ze wisten, terwijl de beide jongens bovendien verhaalden, wat ze meegemaakt hadden bij de dood van Mayr, den houthakker. Kleine Krodl ontkende, dat hij den man met opzet gedood had, maar hij kon zijn smokkelarij niet loochenen. Hij, zijn broer en zijn neef werden veroordeeld tot negen jaar gevangenisstraf. Het geld, op den ouden gemzenjager gevonden, bleek ruimschoots voldoende om alle schulden van de familie Brunner te voldoen.

En nu alles voorbij was, werd het eenzaam op de bergweide. De koeien waren omlaag gedreven en zover in het dal, dat Charlie zelfs het getinkel van hun bellen niet meer kon horen. Het was stil op de berghelling. De zomer was voorbij en de herfst begonnen. Er bloeiden geen bloemen meer. Er was weer sneeuw gevallen en die dooide niet meer zo snel weg. Er lag niet meer dan een paar centimeter, maar dat laagje bleef, totdat er een nieuwe, heftiger sneeuwstorm kwam, die alles overdekte. De gletscher lag eenzaam

en verlaten. De zon, die zijn oppervlak had doen smelten, zodat het water er van alle zijden klaterend afstroomde, was vaak onzichtbaar. Ze hing laag en bleek aan de hemel en oefende haar kracht nauwelijks meer op de sneeuw uit. De gletscher zou zo blijven liggen tot de volgende zomer.

Professor Loomis had zijn onderzoekingen beëindigd. Als hij maar tijd had gehad, zou hij nog graag meer gedaan hebben. Maar hij moest over twee dagen weg.

En nu was het hun laatste middag op de gletscher. Franz was met de kar naar boven gekomen. De hut was leeggehaald en alles opgeladen. Charlie en zijn vader wierpen een laatste blik in het rond. Neen, ze hadden niets vergeten.

‘Het is een heerlijke zomer geweest,’ zei de professor.

‘Behalve de laatste dagen,’ vond de jongen.

‘Kom nou!’

‘Ik meen het,’ hield Charlie vol. ‘Het is net, of we uit ons eigen huis trekken.’

‘Wat, durf je dit kale hutje bij ons huis vergelijken?’ vroeg zijn vader plagend.

‘Dat moest je moeder eens horen!’

‘Neen, niet ons eigen...’

‘Ja, ik begrijp je wel...’ zei de professor haastig. ‘Kom, laten we nu maar weggaan.’

Ze gingen de deur uit, grendelden die, sloegen nog een laatste afscheldsblik op de gletscher en trokken dan het dal in.

‘Het is zo erg niet,’ meende de professor. ‘Van nu af zal het hier heus zo erg behaaglijk niet meer zijn. Over een maand ligt de sneeuw overal hoog en dik en wordt de kou bijna ondraaglijk.’

Charlie zei niets. Ze liepen het rotsige pad af, waarvan hij reeds zo veel was gaan houden. Bij de bocht in de weg zagen ze het huisje van Brunner voor zich. Uit de schoorsteen kronkelde rook omhoog. Vrouw Brunner ontving

hen vriendelijk en ze maakten het zich gemakkelijk, voordat ze met het avondeten begonnen. Haar man kwam ook binnen. Hij was heel wat veranderd en bijna weer net zo als vroeger. Zijn ogen stonden niet meer zo vreemd en hij kon weer vrolijk spreken en glimlachen. Hij nodigde zijn gasten aan tafel met de mededeling, dat ze ditmaal, als extra-tractatie, leverknoedels kregen, die niet als gewoonlijk in water, maar in melk waren gekookt.

Na het eten schaarden allen zich om de haard. De avonden waren reeds kil en de warmte deed hun goed. Evenals de eerste avond van de komst van professor Loomis, verdween Martin Brunner nu ook enige ogenblikken en keerde dan terug in zijn feestkledij met zilveren knopen en met zijn lange pijp. Hij rookte aan één stuk door, en keek onophoudelijk naar het portret van den ouden gemzenjager op de pijpekop, nu en dan goedkeurend glimlachend.

‘Nu nog een stukje muziek,’ zei zijn vrouw zachtjes. ‘Het is de laatste avond, dat we bij elkaar zijn.’

Franz stond op en nam de oude citer van de wand, die daar jarenlang in droef zwijgen gehangen had. Nu mocht er weer muziek in huis zijn. De jongen ging zitten met het instrument op zijn knie en begon te tokkelen en dan zacht te zingen. De beide gasten tuurden in de vlammen van het haardvuur en luisterden stil naar de eigenaardige oude zangen van het land tussen de bergen.

De avond vloog spoedig om. Charlie en zijn vader begaven zich ter ruste. Ze sliepen dadelijk in. De volgende morgen ontbeten ze haastig en maakten toebereidselen voor hun vertrek. De professor betaalde zijn rekening en Martin Brunner vond het een veel te grote som. Vrouw Brunner greep zijn hand.

‘U bent zo goed voor ons geweest!’ zei ze zachtjes. ‘Hoe kunnen we u dat vergelden?’

‘Och kom,’ antwoordde hij, ‘lang geleden hebt u van uw kant zoveel goed aan mij gedaan.’

‘Misschien dat de jongeheer iets weet,’ wendde ze zich tot Charlie. ‘Vertel ons eens, wat we kunnen doen, om onze dankbaarheid te tonen. Wat kunnen we u geven?’

‘Dat recept voor leverknoedels,’ antwoordde Charlie lachend en allen lachten hartelijk mee.

Vrouw Brunner beloofde het te zullen opsturen. Franz laadde de bagage op zijn kar, en allen namen afscheid van elkaar. Dan, na veel handdrukken, gingen de gasten de weg af naar het dal. Schnau liep naast de wagen mee.

In het dorp wachtte de auto reeds op hen. Ze moesten voortmaken, wilden ze de trein in Innsbruck halen. Charlie en zijn vriend schudden elkaar lang de hand en waren geen van beiden in staat iets te zeggen. De professor reikte Franz de hand ten afscheid.

‘Tot weersziens, mijn jongen, en pas goed op.’

Toen stapten ze in de auto. Franz en zijn hond keken hen lang na. De jongens wuifden elkaar toe, tot ze elkaar niet meer zagen. Zelfs toen nog bleef Charlie wuiven. En met een laatste blik trachtte hij nog een blijvende indruk in zich op te nemen van dat merkwaardige dorpje, het diepe dal, de hoge met sneeuw bedekte Bloedspits en de wit glinsterende gletscher.